

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 35 Yaygın süresi

13-26 Haziran-2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Kadınların bedeni, kadınların kararı!

Başbakan, o kirli dilini, kanlı elini kadınların bedenine uzattığı günden bu yana kadınlar susmuyor, eylemlerle bedenleri üzerinde tek hak sahibinin kendileri olduğunu, bu hakkı tartışmanın bile söz konusu olamayacağını haykırıyor. Sokağa çıkan kadınlar, önümüzdeki süreçte kürtaj hakkı için geniş çaplı toplantılar almaya başladı.

Bu sürecin aktif bir bileşeni olan **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak kadınlardan kürtaja dair düşüncelerini yazmalarını istedik.

➤ Sayfa 12-13-14-32

Tahtı sallanmaya başlayanların korkusu boşuna değil

ROBOSKI KABUSUNUZ OLMAYA DEVAM EDECEK!

TC devletinin Kürt ulusal sorununda geldiği nokta, imha-inkar ve asimilasyon politikalarının iflasa sürüklendiğini gösteriyor. 34 Kürt gencini İHA'larla katlederek, ulusal mücadeleye geri adım attıracağını düşünen devlet, Roboski katliamıyla yarattığı bataklıktan kurtulma çabası içerisinde. Devletin sözcüsü AKP ve Erdoğan bu bataklıktan çıkışı gündemi kürtaj tartışmalarına boğarak ve AKP il kongrelerini şova dönüştürerek sağlamaya çalışıyor.

DİRENEMLER CEPHESİ GENİSLİYOR

Diğer yandan işçi ve emekçilerin haklarına saldırarak, temsilcisi olduğu sınıfın çıkarlarını koruyan AKP hükümeti, patronlarla el ele verip, hava iş sektörüne grev yasağı getirerek; bu konuda "ustalaştığını" kamthıyor. Ancak Hava-İş üyesi işçilerden TOGO'ya, Kampana'ya, Savranoğlu'na; Borusan işçilerinden 4+4+4'e ve sefalet zammına karşı sokağa çıkan emekçilere kadar büyüyen dayanışma devlete kabus gördürmeye devam edecek!

İSTER HAVADAN İSTER KARADAN...

DİRENEMLERİ YENEMEZSİNİZ!

Havada direniş var!

Hava iş sektöründe THY ve AKP işbirliği ile yürürlüğe sokulan grev yasağının ardından İstanbul Atatürk Havaalanı'nda çalışan yüzlerce işçi işten çıkarıldı. Direniş geçiren Hava-İş Sendikası üyesi işçilere destek günden güne büyüyor.

➤ Sayfa 4

Borusan işçisi sadaka değil hakkını istiyor

Borusan Holding'in Gebze-Şekerpınar ve Tuzla bölgesindeki depolarında çalışan işçiler, insanlık dışı çalışma koşullarına karşı sendikali olunca işten çıkarıldı. Tuzla ve holdingin Baltalimanı'ndaki lüks binası önünde direniş geçiren işçilerle sohbet ettik.

➤ Sayfa 6

Özgür Gelecek'i susturamazsınız!

3 ve 5 Haziran günleri Antep, Maraş, Urfa, Hatay ve Dersim'de gazetemiz Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik okuru toplam 15 kişi gözaltına alınarak tutuklandı. Okurlarımıza yönelik gözaltı ve tutuklama terörüne karşı çeşitli illerde protestolar düzenledik.

➤ Sayfa 11

Ali Babamızı uğurladık

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın babası ve devrimcilerin kadim dostu Ali Kaypakkaya 6 Haziran sabahı yaşamını yitirdi.

➤ Sayfa 19

Sınıfın en güçlü silahı...

Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar...
destanımızda
yalnız onların maceraları vardır.

(Nazım Hikmet)

İşçi sınıfının mücadele tarihine kazdığı önemli direnişlerden biri olan 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişinin 42. yılındayız. İşçi sınıfının, sömürüye ve zulme başkaldırısında iz bırakan tarihsel direnişlerden biri olan 15-16 Haziran direnişi, aradan geçen süreye karşı yarattığı deneyimle bizim için önemli bir kaynak olmayı sürdürüyor.

1960'lı yılların başında yükselişe geçen işçi ve emekçi mücadelesinin '68 gençlik hareketiyle buluşması kavga-nın daha kitlesel bir boyut kazanmasını da beraberinde getirdi. Devrimci gençliğin, işçi sınıfı ve köylülük ile kurduğu bağ ve yürüttüğü çalışma sonraki yıllarda kurulan devrimci örgütler için önemli bir miras olacaktı. Türk hâkim sınıfları, sınıfın gelişen hareketini kontrol altına almak ve sisteme kanalize etmeyi hedefliyordu. Hazırlanan iki yasa değişikliği teklifi **11 Haziran 1970**'de meclisin günde-

mine geldi. Bu yasa teklifleriyle 1963'te çıkarılan ve çalışma yaşamı ile temel sendikalar mevzuatını düzenleyen 274 sayılı İş Yasası ile 275 sayılı Sendikalar Yasası'nda değişiklik yapılmak isteniyordu. Yasa tasarısı ile DİSK ve ona bağlı sendikaların tamamına yakını ile bağımsız sendikaların tümü işlevsizleştiriliyordu. Böylece çiçeği burnunda mücadeleciler sendikalar bu yasa tasarısıyla ortadan kaldırılmak isteniyordu. Amerikan sendikacılık anlayışının Türkiye'deki misyoneri Türk-İş'in sendikal alanda tek başına at koşturması amaçlanıyordu.

Buna karşı işçiler, bu düzenlemeye "hayır" diyecekti. DİSK, 15 Haziran 1970 sabahı İstanbul, Ankara, İzmit ve neredeyse tüm ülke çapında örgütlü olduğu yerlerde greve gitti. İstanbul'da işçiler Anadolu Yakası'nda, Ankara Asfaltı üzerinde, Eyüp-Ali-beyköy-Silahtar-Cendere üzerinde, Topkapı-Çekmece-Zeytinburnu güzergâhı, Levent-Boğaz istikametinde yolları aşındırıyordu.

Polis şaşkıncı, "Dev-Genç'in tahriki var diyorlar beyefendi, ama Dev-Genç'ten kimseyi görmedik. Sıradan işçiler, hiçbir öncülere, komut veren-

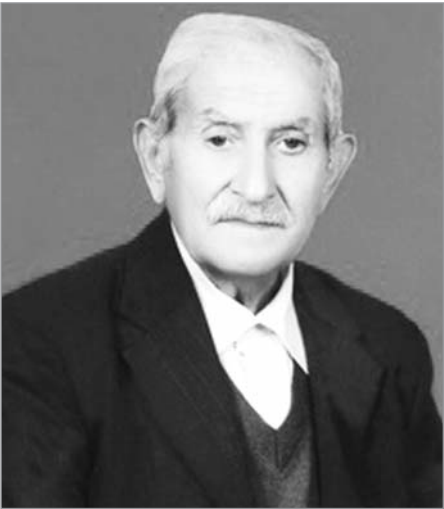
leri yok, yürüyorlar sadece..." 200 kadar büyük fabrikadan 150 bin kadar işçi iş bırakmış işçi yürüyordu. Ankara-İstanbul trafiği kesilmişti. Haberleşme aksamıştı. Gebze'den başlayan yürüyüş Kartal bölgesinin işçilerini de alarak dev bir yürüyüş kolu olmuştu. Devlet, sınıfın bu sel gibi akan gücünden korkacak ve sıkı yönetim ilan edecekti. Polis, işçilere saldıracak iki işçiyi katledecekti.

DİSK Başkanı **Kemal Türkler**, radyodan yaptığı konuşma ile direnişin bittiğini ilan etti. 15-16 Haziran işçi eylemleri, işçi sınıfının kendi gücünü tanıması bakımından çok büyük bir öneme sahipti. Büyük direniş, sınıfın sarsıcı kudretini ortaya koyan canlı bir örnekti. **Direniş, adeta bir turnusol işlevi gördü.** Devletin ve sol etiketli işçi önderlerinin gerçek niteliği direniş sırasında açığa çıktı. Kemal Türkler, arkasında muazzam bir destek var iken direnişi bitirdi. Büyük direniş, devletin, sınıfın örgütlü gücünden, grev silahını kullanmasından duyduğu korkuyu ilan ediyordu. Bu büyük direniş işçi sınıfının birleştirici gücünü göstermişti. Devrimci, ilerici-lerin sınıf içindeki çalışmasının öneme dikkatleri çekiyordu.

İşçi sınıfı ve emekçiler, 42 yıl sonra büyük direnişle aynı çapta ve nitelikte olmasa da benzer bir görüntü çiziyor.

Yüzlerce üyesi gözaltına alınıp, tutuklanan KESK'in 23 Mayıs'ta gerçekleştirdiği kitlesel ve güçlü grev, sınıf hareketinde önemli bir motivasyon sağladı.

Peşi sıra Hava-İş Sendikası'nın öncülüğünde AKP hükümetinin tehditlerine rağmen gelişen direniş bu coşkuyu ileri taşıdı. Ankara TOGO'da, İstanbul'da enerji işçilerinin inatçı, kararlı ve coşkulu mücadelesi dikkatlerin sınıfın dinamiklerine çevrilmesi gerektiğini anlatıyor! KESK ve Hava-İş gibi mücadeleciler sendikaları hedef tahtasına koyan AKP, en fazla da sınıfın grev silahından, üretimden gelen gücünü kullanmasından korkmaktadır. Hava-İş'in greve gitmesiyle "havada" grev yasağının BDP hariç tüm partilerin onayıyla ve akabinde Cumhurbaşkanının imzasıyla jet hızıyla yasalaşmasını nasıl açıklanabilir başka? Sınıf bilinçli işçilerin sınıf çalışmasına daha fazla yoğunlaşması, etki gücünü artırması acil bir ihtiyaç. Yürürlüğe sokulması ve gündeme getirilmesi düşünülen düzenlemeler dikkate alındığında sınıfın ve emekçilerin daha fazla sokağa çıkacağını öngörebiliriz. Büyük direniş, sınıfın üretimden gelen gücüyle -bu tehlikeli silahla- neler yapabileceğine dair önemli bir deneyimi miras bıraktı.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın babası, devrimci ve komünistlerin kadim dostu Ali Kaypakkaya'yı kaybettik. Başta; Kaypakkaya ailesi olmak üzere, halkımızın ve 40 yıldır onun ayak izlerine basarak yürüyen yoldaşlarının başı sağ olsun.

Ali Kaypakkaya'yı Unutmuyacağız!

Ne mutlu ki bize İbrahim Kaypakkaya gibi komünist bir öndere, onun ideallerine ve manevi değerlerine sahip çıkmaktan asla geri durmayan bir şehit babasına, Ali Kaypakkaya'ya sahibiz.

O; '73 18 Mayıs'ında işkencede katledilen oğlunun cansız bedenini faşist cellatların elinden aldığı günden, yaşamının son anına kadar önder yoldaşı kaybetmenin derin acısını hep yüreğinde taşıdı. Oğlunu katledenleri lanetlemekten, İbrahim Kaypakkaya'nın komünist kişiliğini ve mücadelesini halka ve yoldaşlarına anlatmaktan bir an olsun geri durmadı. Komünist kişiliğin İbrahim Kaypakkaya yoldaşta vücut bulmasında emeği geçen Ali Kaypakkaya, oğlunun yarattığı değerleri sahip-

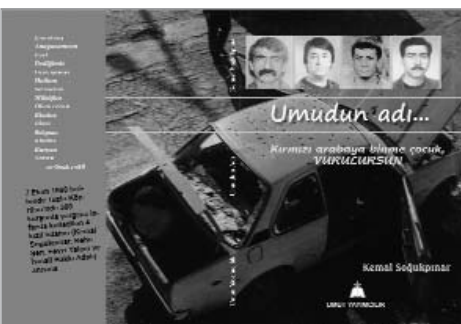
lenme ve her fırsatta bunu İbrahim'in yoldaşlarına taşıma konusunda tüm şehit ailelerine örnek ve yol gösterici oldu. Her devrimci şehit ailesi gibi onurlu bir yaşam süren Ali Kaypakkaya, uzun süredir boğuştuğu sağlık sorunları nedeniyle ne yazık ki aramızdan ayrıldı.

Ölümsüz bir önderin, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın takipçileri olarak Ali Kaypakkaya'yı kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyor, ailemizin acısını yürekten paylaşıyoruz. Ali Kaypakkaya'yı saygıyla anıyor ve onu asla unutmuyacağımızı bir kez daha haykırıyoruz.

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

Yeni Demokrat Kadınlar'ın basımını üstlendiği "Ulrike Meinhof'un Ölümü" isimli kitap yayınevimizden çıktı. Ölümsüz yoldaşımız Suzan Zengin'in çevirisini yaptığı kitabımıza tüm Umud Yayımcılık bürolarımızdan ulaşabilirsiniz.

Umud Yayımcılık'tan şehitlerimizin anısına iki kitap

Yayıncı süreli **Umud Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

"Usta" İş Başında!

Allahın Yeryüzündeki Gölgesi: Büyük Usta!

Başbakan'ın Erdoğan'ın Roboski katliamı ve hemen ardından kürtaj ile ilgili açıklamaları kamuoyunda yeni tartışmalara neden oldu. Özellikle Erdoğan'a olmadık misyon biçenlerde bu durum şaşkınlık yaratmaya devam ediyor. Bir süre önce "AKP faşizmini", "dinci partiyi" keşfedenler, bugünlerde de Tayyip Erdoğan'ın "herşeye hakim olmak istediği", "tek adam olmaya çalıştığı" yönlü beyanlarda bulunuyorlar. Bu türden açıklamalara TC devletinin kurucusunun "Ebedi Şef" ve "Tek Adam" ve hemen akabinde Erdoğan'ın "pek sevdiği", "Milli Şef" ve "İkinci Adam"la yanıt vermek ve Erdoğan'ın da bu silsilede "Usta" ve "Üçüncü Adam" olmak istediği şeklinde yorum yapılabilir. (Kim bilir belki de Erdoğan'ın "İnönü sevgisi" onun ikinci adamlığı yüzündendir! Hiç kuşkusuz ki Erdoğan birinci adam olmak ister! Ama henüz bunun için erken görünüyor!)

Bizim için burada önemli olan ise Erdoğan'ın kaçınıcı olduğu değil sınıfsal konumudur. Erdoğan da TC devleti tarihinde öncelleri gibi azınlık bir faşisttir ve üstelik öncellerinden farklı olarak Osmanlı geçmişiyse barışıktır. Daha doğrusu temsilcisi olduğu klik Kemalist burjuvazinin ikincil konumda bıraktığı ve kökleri Osmanlı dönemine uzanan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bir kısmının çıkarlarını yansıtmaktadır. Burada önemli olan Erdoğan'ın ve temsilcisi olduğu kliğin Cumhuriyet rejimiyle, TC devletinin "öz"üyle, onun faşist karakteriyle herhangi bir sorunu olmaması, laiklik ve Kemalizm'in kimi aşırı yanları haricinde aralarında bir kan uyumsuzluğunun olmadığı bilincinde olmaktır.

Dolayısıyla Erdoğan öncüllerinden daha demokrat, daha ilerici değildir! Devlet-i Ali'nin bekası için yapmayacağı şey yoktur. Has bir faşisttir! Üstelik onun faşistliği gençliğinin Akıncı örgütlenmesinden ve Komünizmle Mücadele Dernekleri'nden süzülüp gelmiştir! Anti-komünistliği, işçi sınıfı ve halk düşmanlığı tescillidir bu anlamıyla!!!

Erdoğan'ın öncüllerinden farklı kılan yan, onun iktidar ve iktidara yaklaşımında açığa çıkar. Erdoğan İstanbul Belediye Başkanı olduğunda, "ben bu şehrin imamıyım" diyen ve Başbakan olduğunda ise, "ben her şeyden sorumluyum" a evrilen bir zihniyete sahiptir. Bu anlayış köklerini Osmanlı-Türk dönemi iktidarı ele alısta bulur. Zillullah-ıfil alem (Allah'ın yeryüzündeki gölgesi) olarak tanımlayabileceğimiz bu ele alış, Türk-İslam "devlet geleneği"nin bir tezahürüdür. Bu nedenle günümüzde Erdoğan'ın bu kadar fütursuz davranabilmesinin ve çevresinin de onun karşısında el-pençe divan durmasının arka planında, kökleri derinlere dayanan bir iktidar şekillenmesi bulunmaktadır. Dolayısıyla Erdoğan günümüz koşullarında hemen her şeyden, -kadınların kürtaj hakkından, üç çocuğa ve sezeryana, oradan futbola ya da çocukların eğitimine veya günlük yaşamdaki her şeye kadar- müdahil olmayı bir görev olarak addetmektedir. Böyle bir lider tam da komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının istediği bir "Büyük Usta"dır.

"İdeolojik Yaklaşmayın Lan"?!

Erdoğan henüz "Büyük Usta"lık dönemine erişmediği zamanlarda, çeşitli vesile-

Sınıfının Safında!

Hiç kuşkusuz ki ülkemizde Kürt ulusundan işçiler ulusal baskıya maruz kaldıklarından daha fazla ezilmekte, faşizmin uyguladığı politikalar nedeniyle ülkemiz işçi sınıfının en alt bölüklerini oluşturmaktadır. Bunlar gerçeklerdir.

Herle kendisine, hükümetine ve kuşkusuz ki devlete yöneltilen eleştirileri, "ideolojik eleştiri yapmayın" diyerek cevaplıyordu. Tüm olumsuz gelişmeler karşısında ilk refleks olarak, bu türden eleştiri getirenlerin gerçek amacının "üzüm yemek değil bağcıyı dövmek" olduğunu belirtiyordu. Örneğin genellikle işçi ölümleri, ya da devletin açık ihmali olan iş cinayetleri sonrasında kimi "liberal" kalemlerin serzenişlerine yönelik tepkileri bu minvalde gerçekleşmekteydi.

Başbakan'ın en çok esip gürelediği konulardan biri de işçi ölümleri oluyordu. O ve kuşkusuz ki bakanları bu ölümler karşısında ya bildik açıklamalar yapıyor ya da "güzel ölümler" deyip acılı ailelerle, işçi sınıfı ve halkla adeta alay ediyorlardı.

Erdoğan'ın ve kurmaylarının bu türden ölümler ya da katliam gibi kazalar karşısında tavrı genel olarak durumu idare etme ya da geçiştirme şeklinde yaşanırken, yapılan eleştirilere yönelik "ideolojik yaklaşmayın" diyerek, gerçekte kendisi ve şürekâsının ideolojik yaklaşımlarını gizlemek istemektedir. Bu türden salvolarla eleştirileri savuşturmayı amaçlayan Erdoğan hemen ardından ise bilmem kaç kilometre duble yol yaptıklarından bahisle "uçan Türkiye"nin (ki biz emperyalistler ve komprador kapitalistleri aşırı kâr elde etmesinin önündeki bütün engellerin kaldırılması-kısacası sermayenin önündeki engellerin düzlenmesi olarak yaşıyoruz) "ileri demokrasi"nin (ki biz artan gözaltılar, tutuklamalar ve hak gaspları olarak yaşıyoruz) tüm "nimet"lerinden fazlasıyla nasipleniyoruz.

TC devletinde Türk ve Kürt uluslarından, çeşitli azınlık milliyetlerden işçi sınıfı sınıfsal baskıya maruz kalmakta, sömürülmekte ve büyük bir kısmı önlenemez olduğu çok açık olan iş "kaza"larında hiçbir ayırım gözetmesizin katledilmektedir. İşçiler Kürt ya da Türk

olduklarına ya da Arap, Laz, Çerkez vb. bakılmadan sömürüde ve ölümden eşitlenmektedir!

Hiç kuşkusuz ki ülkemizde Kürt ulusundan işçiler ulusal baskıya maruz kaldıklarından daha fazla ezilmekte, faşizmin uyguladığı politikalar nedeniyle ülkemiz işçi sınıfının en alt bölüklerini oluşturmaktadır. Bunlar gerçeklerdir. Aynı gerçekler, Kürt köylülerinin bırakılmı yurtsever olmasını, devlet yanlısı olmaları ve hatta korucu olmalarına rağmen katledilmelerinde de ortaya çıkmaktadır. Roboski'de katledilen kaçakçı Kürt gençlerinin ailelerinin korucu olması, onların üzerine bomba yağdırılmasına engel olmamıştır.

Bu katliam karşısında başta Başbakan olmak üzere "Türk büyüklerinin" tarihi açıklamaların ardında yatan neden esas olarak onların sınıfsal konumlarında, temsilcisi oldukları komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sınıfsal çıkarlarında gizlidir. Türk komprador burjuvazisi imtiyazlarını paylaşmak istememekte, pazar hâkimiyetini titizlikle korumaktadır. Bunun somut pratikteki yansıması ise Kürt halkının üzerine yağdırılan bombalarda, onlarca gerillanın katledilmesinde, yüzlerce siyasetçinin tutuklanmasında görülmektedir.

Mesele Hangi Safflarda Olduğumuzdur!

Gerek Roboski katliamı ve gerekse de işçi ölümleri ya da bizzat devlet görevlilerinin ihmali karşısında Başbakan ve şürekâsının tavrı, ait oldukları sınıfların tavrını yansıtır. Onlar örneğin Roboski'de böyle üstten konuşurken, böylesine apaçık bir katliamı savunurken, üstüne üstlük "parası neyse verdik, daha ne istiyorlar" derken üzerinde yükseldikleri zemin, Türk olmaktan ziyade iktidar olmanın verdiği konumdur.

Bu vesileyle son dönemde Roboski vesilesiyle kimi kalemlerin Erdoğan ve temsilcisi

olduğu kliğin "Müslüman"lığına, "vicdan"ına vurgu yapmaları anlamsızdır. Mesele Müslümanlık değildir. Ya da bugün AKP'de ifade olunan ve Kürt ulusal sorununun ümmetçilikle çözüleceğini ummak boş bir hayaldir.

Bugün Başbakan Erdoğan'ın kendi varlığını iktidarın tek temsilcisi olarak algılaması ve ideolojik arka planında "herşeyden kendisini sorumlu hissederek" müdahil olmasıyla açığa çıkan şekillenmiş gerçek yüzünü işçi sınıfına, başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerden halka karşı yaklaşımında ele vermektedir. Kendisini "Allahın yeryüzündeki temsilcisi" olarak gören bu faşist zihniyet, örneğin sorunlarından bahseden köylüye "Ananı da al git lan" diyebilmekte, Roboski kaçakçı Kürt gençlerini "terörist olarak" tanımlayıp, "katli vaciptir"i savunabilmekte ya da kadın bedeni üzerinde "hak" iddia edip, kürtaj konusunda "fetva" verebilmektedir.

Erdoğan'ın gerçek yüzü ve sınıfsal kimliği onun Kürt halkına yaklaşımında, "Çocuk da olsa kadın da olsa gereken yapılacaktır" açıklamalarında ya da Davutpaşa'da veya Ostim'de yaşanan patlamalardaki tavrında görülebilir. Doğmamış çocuklarla bu kadar "ilgilene" zihniyet Amed'de Kürt çocuklarının katledilmesi emrini verebilmekte ya da sınır boylarında bombalanan Kürt çocukları ve gençleri için en ufak bir üzüntü duymamaktadır. Onlar Erdoğan ve hempalarının, temsilcisi oldukları sınıflar için birer "yol kazası"ndan öte bir anlam taşımaz. Parası neyse, tazminatı neyse kat be kat verirler, olur biter!

Bu zevat için nasıl Kürt çocuklarının hiçbir önemi yok ise, işçi sınıfının da, emekçi halkımızın da bir önemi yoktur. Her gün birer ikişer işçi ölümlerinde gılgılları çıkmaz! Ne hikmetse her gün ölümlere yol açan trafik kazalarının sorumlusu olarak bula bula "trafik canavarı"nın bulan zihniyet, işçi ölümlerinin sorumlusunu halen bul(a)madı! Sakın bulamadıkları sorumlu "uçan Türk ekonomisi"(!) olmasın.

İşçi sınıfının ve Kürt ulusunun "kaderi" ortaktr. Bizi sömüren ve katledenler her ne kadar kendi aralarında amansız bir klik dalışı içinde olsalar da mesele Kürt ve Türk uluslarından ve çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı olduğunda ya da Kürt ulusu başta olmak üzere çeşitli milliyetlerin en demokratik taleplerine kendi saflarını sıklaştırmakta bir an olsun bile tereddüt göstermemektedirler.

TC devletinin Kürt ulusuna yönelik saldırıları hız kesmeden devam etmektedir. Bu tavrın AKP'nin temsilcisi olduğu kliğin kendi içindeki klik kapışması olarak değerlendirilmeye yanılıcı olacaktır. Faşizm tüm kurumlarıyla işbaşındadır Nitekim son dönemde bölgede Partizan taraftarlarına yönelik gerçekleştirilen tutuklama saldırısı da dikkat çekicidir. Ki bu türden saldırılar ne ilk ne de son olacaktır. Bölgede en ufak bir hareketlilik faşizm tarafından izlenmekte ve saldırıya uğramaktadır. Öte yandan bu saldırı da İbrahim Kaypakkaya'nın posterini ve adına dahi tahammül edemeyen Malatya "DGM"nin tavrı önemlidir. Bu kurum aldığı kararlar ile Kaypakkaya'ya ve ona dair her şeye amansızca saldırmaktadır. Özel yetkileri, Kaypakkaya'ya "özel" kılınmış gibidir! Bakalım yaşayıp göreceğiz. Biz buradayız! Nasılsa sabahın bir sahibi var!

Havacılık sektöründe direniş sürüyor

Dünyanın hiçbir yerinde, havacılık sektöründe grev yasağı bulunmazken Türkiye’de bu yasak 11 Mayıs günü TBMM’de onaylandı.

Grev yasağının hemen ardından THY (Türk Hava Yolları) 350 Hava-İş üyesi işçiyi işten attı. Hava-İş öncülüğünde Atatürk Hava Limanı’nda başlayan direniş devam ederken, direniş yerini ziyaret ederek Hava-İş Genel Başkanı **Atılay Ayçin** ve Genel Mali Sekreter **Eyüp Kaplan** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Öncelikle bu sürece nasıl girdi kısaca anlatabilir misiniz?

Eyüp Kaplan: Bizim THY ile 18 aydır süren bir TİS sürecimiz var. Kaldı ki bu iş kanunu hükmüne göre bir TİS görüşmelerinin süresi 24 aydır. Yani 6 ay sonra THY bizimle tekrar TİS için masaya oturmak zorunda kalacak. Toplu sözleşme süreci içinde arabulucu sürecine gelindi ki bu da son noktaydı. THY yönetimi talepleri kabul etmemenin yanında bizi saf dışı etmeyi hedefledi. Bu çapta süre giden tartışmalar ekseninde THY Torba Yasa içine hükümetin desteği ile havacılıkta grev yasağı maddesi de eklettirdi. Muhalefet partilerinin itirazlarına rağmen yasa yıldırım hızıyla meclisten geçirildi.

- Bu kanun teklifindeki grevi yasaklama maddesi başta

ILO’nun 87 ve 98 sayılı sözleşmeleri olmak üzere, Avrupa Sosyal Şartı, BM Ekonomik, Sosyal Kültürel Haklar Sözleşmesi gibi birçok sözleşmeyle birlikte Anayasa’nın 90. Maddesi’ne de aykırı. Kısacası tamamen hukuksuz bir uygulama.

- Yasa görüşmeleri sırasında biz burada 4 saat içinde bir eylem örgütledik. İnanın bu eylem burada bir kaos ortamının yaratılmasına yetti de arttı bile. Ki biz bu eylemi haftalar, aylar öncesinden ayarlasaydık burası tamamen kilitlenirdi. Eylemimiz sonucunda 200 uçak seferi iptal oldu. Ayrıca bizim uluslararası alanda bağlı olduğumuz ITF’in de örgütlü olduğu uçak firmaları THY’ye hizmet vermedi. Bu sorunların çözülmesi halinde de hizmet vermeyecek.

- Kamuoyunun desteği nasıl? Türk-İş bildiğimiz kadarıyla bu konuyla ilgili şu ana kadar bir açıklamada bulunmadı.

- Kamuoyunun desteği oldukça iyi, TTB’den meslek odalarına çeşitli sendikalarla partilere kadar birçok kesim eylemimize destek veriyor. Çeşitli demokratik kitle örgütleri de bu eylem sürecine dahil olarak örgütlenme çalışmalarına destek oluyorlar. Son olarak Avrupa’da liman işçileri eylemimize destek amaçlı bir günlük iş

bıraktılar. Yine RedHacker’lar da THY sitesini hacklediler. THY bu yüzden de ciddi bir zarar gördü. Bu anlamıyla eylemimize olan destek bize umut veriyor.

Ancak Türk-İş’in bu konuyla ilgili bir açıklaması bulunmuyor.

Zaten böyle bir şey de beklemiyoruz.

- SGBP’nun (Sendikal Güç Birliği Platformu) bu süreçteki yaklaşımı ne oldu?

- Bildiğiniz gibi biz de SGBP’nun bir bileşeniyiz ve platformun bu süreçteki tutumu direnişi güçlendirmeyi hedefliyor. Ayrıca yasa henüz Cumhurbaşkanlığından geçmiş değil. Geçmemesi için Cumhurbaşkanlığına bir yazılı metin ve

dilekçe gönderdi platform. Ancak Cumhurbaşkanlığından da pek umutlu değiliz. Yasa buradan da yıldırım hızıyla geçebilir.

Platforma dönecek olursak son olarak; yasa meclise girmeden önce platform kimi sendika yöneticileri ve partilerle görüşmeler gerçekleştirerek yasaya karşı koyuşu örgütlemeye çalıştı diyebiliriz.

“Saldırıların faşist Hitler hükümetinden bir farkı yok!”

- THY’de geline sürecin siyasi ayağından bahsedebilir misiniz?

Atılay Ayçin: İnsan hakları, ileri demokrasi söylemleri üzerinden kamuoyunun desteğini alıp saldırıların daha hızlı gerçekleştirildiği bir süreçten geçiyoruz. Şunu söylemek gerek; ne ileri demokrasi ne de insan haklarıyla alakası olmayan bir parti anlayışının diktatörlüğü altında yaşıyoruz. Bu siyasal iktidar Nazım’ın dizelerinde söylediği gibi bu kavramların hepsine düşman. Sonuç itibarıyla saldırıların kolaylaştırılmak ve kendini örgütleyebilmek için bu kavramların propagandasını yapıyor. Faşist zihniyetin bu kavramlarına aldananlar da vardır. Referandumda “Yetmez Ama Evet”çiler bunun somut örneğidir. İşte tam da bu örnekle birlikte AKP, önünü temizleyerek yoluna devam ediyor.

AKP hükümetinin son dönemlerde yürüttüğü kadrolaşma politikası da bugün THY nezdinde somutlanmaktadır. AKP’nin bu alanda bir kadrolaşma isteği vardır ve Hava-İş bunun önünde büyük bir engel teşkil etmektedir. Bu açıdan THY’de grevin yasaklanma kararı tamamen siyasal bir zeminde alınmış ve yasa ile güvence altına alınmak istenmiştir. 12 Eylül 1980 AFC’sinde dahi grevin yasaklanmaması dikkat çekicidir. AKP hükümetin almış olduğu bu kararın faşist Hitler Almanya’sında sendikacıların yakalanıp tutuklanmasından gaz odalarında katledilmesinden bir farkı yoktur.

- Devletin bugün sendikaları teslim alma gibi bir politikası söz

konusu, bu noktada Hava-İş’e yaklaşımı nedir?

- Bugün Hava-İş birçok oyun ve entrikaya karşın teslim alınmamıştır. Bunun nedeni, içinde barındırdığı devrimci odaklardır. Hava-İş sadece ekonomik talepler konusunda değil demokratik taleplerde de ön planda olmuş sendikalardan biri. Bugün devletin sendikamızı teslim almak istemesi beklenen bir durumdur. Ancak istediğini elde edemeyince karşısındaki odanın yetkilerini kısıtlama, kısır hale getirme ve buradan doğru yavaşa yok etme politikasını izlemektedir.

Ayrıca sendikamız AKP’nin Türk-İş aracılığı ile tahakküm altına almaya çalıştığı bir sendikadır ve bu açıdan Türk-İş’e de muhalif olan bir sendikadır. Ashında havacılık sektöründe grev yasağının bir parçası da budur.

Ayrıca bu saldırı ile diğer sendikalara da bir mesaj verilmektedir. Bu anlamıyla bu saldırının ilk başladığı alan olan havacılık sektöründe bertaraf edilmesi oldukça önemlidir. Eğer AKP burada bir kazanım elde ederse bundan sonra diğer sendikaların en ufak hakları dahi saldırıya uğrayacak, işçi sınıfının en demokratik talepleri dahi daha fazla bastırılacak.

ANKARA

Hava-İş üyesi işçiler için, THY’nin Atatürk Bulvarı’ndaki merkez binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Çevik kuvvet ekiplerince ve sivil polislerce “korunan” bina önündeki basın açıklamasına **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)** tarafından da önemli bir katılım sağlandı. Hava-İş adına yapılan açıklamanın ardından birçok sendika temsilcisi ve TOGO işçileri adına konuşmalar yapıldı. Açıklamaya **HDK, Mücadele Birliği, EMEP, DDSB, Tez Kop-İş, Tüm-TİS, Deri-İş Sendikası** üyesi **TOGO işçileri** destek verdi.

“THY ve soda işçisi yalnız değildir”

Mersin: 9 Haziran günü Kristal-İş, Tüm-Tis ve Petrol-İş sendikaları ve üye işçiler, grev hakkı yasaklanan ve grev yaptıkları için işten atılan Hava-İş Sendikası işçi ve emekçilerinin işe geri alınması için bir açıklama yaptı. Mersin Taş Bina önünde yapılan açıklamaya işçilerin coşkusu damgasını vururken, halkın ilgisi de oldukça yoğundu. HDK ve birçok kurumun destek verdiği eyleme Şişe Cam Sanayi’de direnişte olan soda işçileri de katıldı.

ATİK ve Kampana işçileri direnişi ziyaret etti

7 Haziran günü Deri-İş ve ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) THY direnişini 10. gününde ziyaret etti. Dış Hatlar-Geliş bölümü önünde toplanan kitle direniş yerine kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. **“THY işçisi yalnız değildir”, “Direne direne kazanacağız”** sloganla-

rına THY işçileri de **“Yaşamın sınıf dayanışması”** sloganı ile karşılık verdi. Kampana işçileri adına burada açıklama yapan Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi** son dönemlerde işçi sınıfı ve örgütlülüklerine yönelik saldırılara değinerek, saldırılar karşı-

sında tek çarenin direniş olduğunu ifade etti.

Servi’nin ardından ATİK adına bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada THY’deki direnişin oldukça önemli olduğu dile getirildi. Yapılan açıklamanın ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Emekçinin gündemi

Hava iş kolunda grev yasağına karşı çıkılım

17 ay süresince binbir türlü numara ile Hava-İş sendikası ile yürüttüğü toplu sözleşme pazarlığını süruncemede bırakan THY yönetimi ve AKP hükümeti grev aşamasına gelmesi üzerine grev yasağı getirerek aymazca bir saldırıya başvurmuştur.

Bu saldırı bir bütün işçi sınıfına ve emekçilere yönelik bir saldırdır. Sınıfın en önemli silahı olan grev hakkının gasp edilmesi havacılık işkoluyla sınırlı kalmayacak, geri püskürtülmemesi halinde diğer işkollarında da bu yönteme daha sık başvurulacaktır.

Bu saldırı kıdem tazminatı başta olmak üzere ulusal istihdam stratejisi ile sömürüyü ve baskıyı arttırma amaçlı planlara hayat vermenin arifesinde işçi sınıfının örgütlü gücünün sınanması, daha kapsamlı saldırılar karşısında sınıfın örgütlü tepkisini boğmak amaçlıdır. Kıdem tazminatına dokunulması halinde genel grev yapacaklarını ilan eden sendikalar açısından karşı koyuşun en etkili olacağı havacılık işkolunda grevin yasaklanması sendikaların mevcut sınırlı hareket alanını da oldukça daraltmaktadır.

Bu saldırı aynı zamanda Hava-İş sendikasının kanun yoluyla bitirilmesini de hedeflemektedir. Uzun yıllardır THY yönetiminin Hava-İş Sendikası yönetimiyle kavgalı olduğu bilinen bir gerçektir. THY yönetiminin çalışanları sendikadan uzaklaştırmak amaçlı yaptığı baskılar, yönetimi değiştirmek için el altından yaptığı çalışmalar, yandaş bir sendika kurma çabası ve toplu sözleşmeyi çıkmaza sürüklemek için yaptığı tüm çabalar işe yaramayınca bu kez doğrudan grev yasağı getirilerek sendikanın hareket alanı daraltılmak istenmektedir.

Bu saldırı AKP hükümetinin kendisine muhalif olan her kesime yönelik dizginsiz saldırılarının ve tahammülsüzlüğünün yeni bir örneğidir. Meclisteki çoğunluğunu ve son dönemdeki klik çatışması sonucu elde ettiği üstünlüğü hovardaca kullanan AKP hükümetinin bastırma, hedef gösterme, tutuklama amaçlı saldırılarının bir parçası olarak teslimiyeti kabul etmeyen ve sistem açısından oldukça önemli bir kurum-şirket olan THY'de örgütlü gücünü koruyan sendikanın devlet zoruyla yok edilmesi çabasıdır.

Bu saldırı aynı zamanda AKP'nin baskıcı politikalarının hedefi olan ve/veya mücadeleci olan sendikaların yer aldığı Sendikal Güç Birliği Platformunun son dönemde kamuoyunun da dikkatini çeken önemli çalışmalara imza atması sebebiyle SGBP nezdinde içinde öne çıkan sendikalardan olan Hava İş'in susturulması çabasıdır. Dolayısıyla bu saldırının bir diğer sebebi de Hava İş'in yalnızca THY'de değil, genel sendikal hareket içinde de öne çıkan muhalif bir söyleminin olmasıdır.

Hava-İş'in bu gerçekliği Türk-İş yönetimini de rahatsız ettiğinden ve Türk-İş yönetiminin AKP karşısındaki teslimiyetçi ve utanmazca destekçi tutumu sebebiyle havacılık işkolundaki grev yasağının kabul edilmesinde suç ortaklığı bulunmaktadır. Türk İş yönetiminin yasanın meclise gelmesinden cumhurbaşkanının onayına kadar sessiz kalması ve her şey olup bittikten sonra yazılı açıklama ile yetinmesi açıkça tavrını ve tarafını açığa sermiştir.

1 Mayıs'ın kitlesel geçmesi ve artan işçi direnişleri ve grevleri karşısında havacılık işkoluna getirilen grev yasağı ciddi bir kapışmayı karşımıza çıkarmıştır. AKP hükümeti devletin tüm gücünü kullanarak işçi hareketini boğmayı hedeflemektedir. Grev yasağı ve işten atmalarla hedefine varması halinde daha büyük bir rahatlıkla saldıracak, sınıf hareketinde ise moral bozukluğu oluşacaktır. Ancak kamuoyu baskısı ve direnişle bu saldırının püskürtülmesi ise sınıf hareketini daha da ivmelendirecektir.

Grev hakkının gasp edilmesini geri çekirmek ve işten atılan işçilerin işe geri dönmesini sağlamak mümkündür. Ancak bu saldırı tek başına Hava İş'in karşılayabileceği ve püskürtülebileceği bir saldırı değildir. Bu hem saldırının kapsamını hem de Hava-İş'in siyasal çizgisinin gerçekliğinden kaynaklıdır. Bu nedenle tüm gücümüzle, çabamızla, hem siyasal hem de eylemsel açıdan grev yasağını ve işten atma saldırılarını püskürtmek için mücadelemizi yoğunlaştıralım.

"Direne direne, direnişle zafere!"

İstanbul: BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde 19 gündür direnişte olan Enerji-Sen üyesi 124 BEDAŞ işçisi, 8 Haziran günü müjdeli bir haber aldı. Enerji-Sen yönetiminin BEDAŞ yetkilileri ile yaptığı görüşmeden işçilerin 4 Haziran Pazartesi günü işe geri alınacağı kararı çıktı. Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ binasına yürümek için bir araya gelen işçiler görüşme kararının açıklanmasının ardından BEDAŞ binasına değil Taksim Tramvay Durağı'na kadar yürüdü.

Yürüyüş öncesi bir açıklama yapan Enerji-Sen Genel Başkanı **Kamil Kartal**, direnişin zaferle sonuçlandığını söyledi.

Açıklamanın ardından işçiler alkış, ıslık ve halay parçaları eşliğinde Taksim Tramvay Durağı'na doğru yürüyüşe geçti. "**BEDAŞ'tan atılan işçiler geri alınsın**" yazılı pankart açan işçiler "**Direne direne direnişle zafere**" sloganını attılar. Eylemde en dikkat çekici görüntü ise BEDAŞ işçilerinin çocukları oldu. Enerji-Sen önlüğü giyen çocuklar oldukça coşkulu bir şekilde slogan attılar. Kendilerine ne için burada olduklarını sordumuzda ise küçük **Berk Can**

"bilmiyorum, babam buradaki herkese bir şey söyleyecekti, ben de o yüzden geldim" dedi. Taksim Tramvay durağında sona eren yürüyüşün ardından kurum temsilcileri dayanışma mesajlarını ilettiler. Mesajların ardından Direniş Komitesi adına bir açıklama yapıldı. Açıklamanın ardından işçiler BEDAŞ önündeki direniş çadırına geçtiler.

"Mücadelemiz sürece"

Eylemin ardından işçilerden Turgay Kopal ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

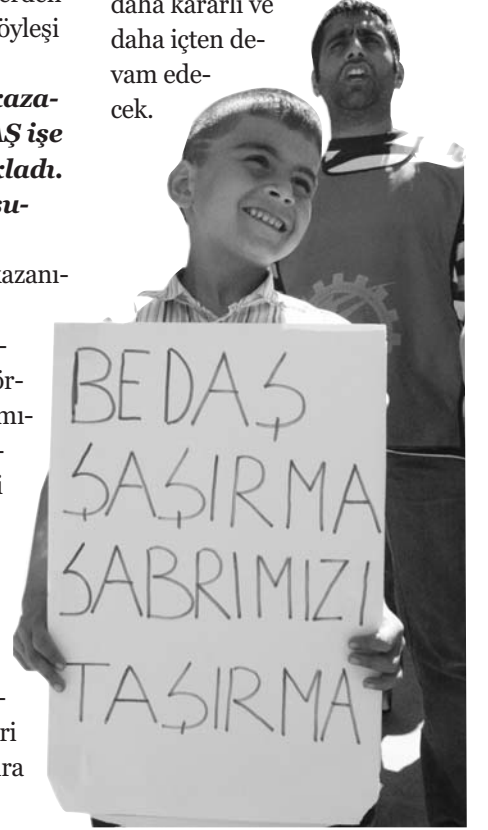
- Kısmi olarak bir kazanım elde ettiniz. BEDAŞ işe geri alınacağını açıkladı. Bu zaferi neye borçlusunuz?

- Her şeyden önce bu kazanımı örgütlülüğümüz olan Enerji-Sen'e borçluyuz. Elbette Enerji-Sen içindeki örgütlü olan işçi arkadaşlarımızın kararlılığına da borçluyuz. Sizin de dediğiniz gibi şu an kısmi bir kazanım var. BEDAŞ yetkililerine geri adım attırdık. Bu bize moral oldu. Bundan kaynaklı daha kararlı durmamız gerekiyor. Kararlı durduğumuz için BEDAŞ'a geri adım attırdık. Bundan sonra

daha kararlı durursak daha çok kazanım elde edeceğiz.

- BEDAŞ yetkililerinin yapmış olduğu açıklamayı nasıl yorumluyorsunuz?

- Sonuçta 124 arkadaşımız işten atılmıştı. Bugün genel başkanımız Kamil Kartal'ın da söylediği gibi BEDAŞ bizi Pazartesi gününe kadar işe alacağını söyledi. Yine Kamil Kartal'ın söylediği gibi işe geri alınana kadar direniş çadırımızı kaldırmayacağız. Bizi işe geri aldıkları takdirde direniş çadırını kaldıracakız. Aksi takdirde direnişimiz daha örgütlü, daha kararlı ve daha içten devam edecek.

Aileler: "Vicdanlarınız nerede?"

İş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin aileleri, her pazar saat 13.00'te Galatasaray Lisesi önünde eylem düzenliyor

İstanbul: "İş kazası"nda yaşamını yitirenler için vicdan nöbetinin üçüncüsü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirildi. Devletin emekçilere yönelik hak gaspları ve sömürücü-talan politikalarının sonucu artan güvencesiz çalışma, taşeronlaşma, düşük ücretle uzun çalışma koşulları iş cinayetlerinde önemli bir artışı da beraberinde getirdi.

İş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin yakınları ise "yetkili"lerin "vicdan"larına seslenmek için "vicdan nöbetleri" tutmaya başladı. İş cinayetlerinin artışına ve kötü çalışma koşullarına dikkat çekmek isteyen aileler cinayetlerinde yaşamını yitirenler için "**İşçi-**

ler ölüyor, vicdanımız nöbette, İş kazası değil bu bir cinayet" yazılı pankart açarak çeşitli dövizlerle tepkilerini dile getirdi.

Aileler adına basın açıklamasını **İdris Çubuk** okudu. Çubuk, süreklileşen iş cinayetlerine değinerek önlem alınmasını istedi. Ayrıca 28 Şubat'ın da "Yas Günü" ilan edilmesini gerektiğini vurguladı. Her hafta iş cinayetlerinde yaşamını yitirenlerin yaşadıklarının anlatıldığı "vicdan nöbetlerinde" bu hafta aileler TEDAŞ'ın taşeron şirketi Alkama'da çalışan ve 35 bin voltluk elektrik akımına kapılarak yaşamını yitiren **Erkan Keleş**'in yaşadıklarını anlattı.

TEDAŞ işçilerinin direnişi devam ediyor

Mersin: Direnişin 3. ayını dolduran Enerji-Sen üyesi Adana TEDAŞ işçileri basın açıklamalarıyla seslerini duyurmaya devam ediyor.

Her cuma yaptıkları basın açıklamalarıyla direnişten geri durmayacaklarını ve saldırılara karşı yılmayacaklarını tekrar tekrar haykıran işçiler 1 Haziran'da da sokaktaydı. Atatürk Park'ından İnönü Parkına yürüyüş yaparak basın açıklaması yapan işçilere, eşleri ve çocuklarının yanı sıra birçok kurum da destek verdi. İşçiler adına basın metnini okuyan **Tayfun Karayaka**, "**Bakın yine sokaktayız. Döndüğünüz eşlerimizle, gözaltına aldığımız çocuklarımızla, emekten yana olanlarla yine haykırmaya geldik, TEDAŞ'ta direniş kazancak' diye. TEDAŞ direnişi 91 gün değil 191 gün daha sürse, biz haklı kavgamızdan asla vazgeçmeyeceğiz**" dedi.

Açıklama sonunda taleplerini yineleyen işçiler "**İşten atılan arkadaşlarımızın işlerine geri dönmelerini ve ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini**" istedi. İşçiler ayrıca talepleri karşılanmadığı sürece direnişe devam edeceklerini de söylediler.

“Sadaka istemiyoruz, dilenmiyoruz, hakkımızı istiyoruz!”

İstanbul: Borusan Holding'e bağlı büyük depolarda çalışan işçiler, kötü koşullarda, asgari ücretle gece gündüz çalıştırılmaya dur diyerek direniş bayrağını çekti. Gebze-Şekerpınar'da bir ve Tuzla'da iki depoda çalışan işçiler, ağır çalışma koşullarına karşılık sendikalaşmaya başladı. Ancak patronun çalışmadan haberdar olmasıyla işten çıkarmalar başladı. Bugüne kadar 41 işçi işten çıkarıldı. Nakliyat-İş sendikası öncülüğünde direnen işçileri holdingin Baltalimanı'ndaki merkez binası önüne kurdukları direniş çadırında ziyaret ettik. Lüks yatların, katların, boğaza nazır bu köşkerlerin ortasında İstanbul sermayesinin gözbebeği bu mekanda işçilerin direniş çığlıkları yükseliyor.

- Ne kadar süredir Borusan'da çalışıyorsunuz, çalışma koşullarınızdan söz eder misiniz?

Figen Vural: 3 yıldır Borusan'da çalışıyorum. Açıldığı ilk günden bu yana yani. Her bir köşesinde emeğimiz var. Tepeören-Tuzla'dayız. Loreal kozmetik ürünlerine, Arzum'a çalışıyoruz. Sendikaya üye olduğumuz için işten çıkarıldık. İki gün önce çağırdılar bizi. Önümüze bir kağıt uzatıldı. “Sizi başka bir yere alacağız, çok iyi elemanınız, tecrübelerinizden yararlanmak için başka bir firmaya gönderiyoruz, haklarınızla beraber” dediler. Biz kabul etmedik. “Bu kağıdı imzalayın. Bizim sizinle işimiz bitti” dediler.

Sinir bozucu bir durumdu. Tanımadığım bir adam karşıma geçmiş, nereye gideceğimin adı yok, sadece imza atsam söyleyecekmış. İmza atmadık ve çıktık. Sonra tekrar içeri girmek isteyince bizi içeri almadılar “sizinle işimiz bitti” dediler.

Üç senedir orada çalışıyoruz, hala

asgari ücret alıyoruz. Hiçbir şekilde doğru dürüst zam yapılmadı bize. Kurucusu, belkemiği güya oranın ama hiçbir söz hakkımız yok. Temizliğine varana kadar her yere sürdüler, ittiler bizi. Yük indir bindir her işi yaptık. Etiketçi olarak girdik güya. Ama arkadaşımızı işten çıkardılar onun çıkış kağıdında “**depo hamalıdır**” diye yazıyordu. Demek ki bizimkinde de aynı şekilde yazacaktı. Tazminatımızı dahi vermediler.

- Talebiniz nedir?

- Şu anda çıkışımızı da vermediler. Yasal olarak çalışıyor görünüyoruz. Önceden sendikadan haberimiz yoktu. Sonra bütün haklarımızı, emeğimizi alacağımızı düşünerek sendikalaşmak istedik. Emeğimizin karşılığını aldığımız bir işyerinde, insanca çalışmak istiyoruz. Hakkımızı almak için buraya geldik. İşe sendikali olarak dönmek istiyoruz.

- Siz de aynı yerde çalışıyorsunuz, neden işten çıkarıldınız?

Şükran Selçuk: Tepeören'de çalışıyordum ben de. 85 kişiyiz depoda erkek ve kadın. Üç yıldan beri buradayız. Sıfırdan bir depo yarattık ellerimizle. Maalesef karşılığında elimize bir şey geçmedi. 750 lira maaşa çalışıyoruz. Dört arkadaş işten çıkarıldık. Bir adam geldi, elinde bir evrak, yeni bir depo açılacakmış. “Sizi bilirkişi olarak bu depoya göndermemiz gerekiyor” dediler. “Bu deponun adı nedir, nerededir, bu kağıdı bir okuyayım” dedim. “Bu kağıdı hiçbir şekilde veremem” dedi! “Bu şekilde gelmek istiyorsanız gelin, yoksa tüm haklarınızı feshedilecek” denildi. Ben de imzalamadım. İçeri girdim çalışmaya, içeri alınmadım. Sendikaya üye olduğum için işten çıkarıldım. “Sendikayı buraya sokmayacağız, sendikali işçilerle işimiz olmaz” dediler. Biz daha yeni farkına vardık sömürüldüğümüzün, bunlar bizim mecburiyetimizden yararlandı. Bu sendika legal, kanun dışı değil. Tuzla depo, Tepeören, Şekerpınar Gebze depoda toplamda 41 arkadaşımız işten çıkarıldı. Performans düşüklüğü gerekçe gösterildi ama aslında sendikalaştığımız için atıldık.

- Fabrikada hala çalışmakta olan işçiler neler yaşıyor?

- Haklarımızı versinler, beni istemiyorlarsa tazminatını versinler. İşe alırsa da sendikali alsın. Ama zaten yetkililer söylüyor “sendikali olan işe alınmaz” diye. İçeride sendikali işçi arkadaşlarımız çok. Dünden beri işçi arkadaşlarımız huzursuzlar. “Sanki vebahıyız gibi davranıyorlar” diyorlar. “Yemeğe çıktığımızda yalnızız, çok kötü bakışlar var,

amirlerimiz şeflerimiz tarafından. Resmen taciz altındayız” diyorlar. Biz şirket yetkilileri gelene kadar bekleyeceğiz. Onlardan sadaka istemiyoruz, dilenmiyoruz, hakkımızı istiyoruz.

- Çalıştığınız yerde sendikalaşma duyulunca işten çıkarıldınız siz de...

Erkan Alman:

Tuzla depoda çalışıyordum. Bizlerin çıkarılmamızın en büyük nedeni sendikalaşmamız. Sendikalaşmaya başlamamız işveren tarafından duyuldu. 8 aydır sendikal çalışma yürütüyoruz. İş koşulları çok ağırdı, kendimize hiçbir zaman muhatap bulamadık. Her seferinde bizi başka bir yere gönderdiler. Her defasında bize kapıyı gösterdiler. “Tazminat almadan gidiyorsanız kapı orada dediler.” Bizler de sendikalaşmaya başladık. İçerde duyuldu. Yüzde 40'ın üzerine çıktık depolar genelinde. Başka depolarda da bizim çalışmalarımız duyulmuş, işçi arkadaşlar sendikali olmak istediklerini söylediler.

- Borusan lojistik alanında oldukça gelişmiş bir firma. Çok sık reklam veriyor. Bir yanda müziğe, kültüre, sanata destek öte yanda işçilerin yaşadığı...

- Bu sektör çok hızlı geliyor. Çünkü yüzde 20 sermaye yüzde 80 iş gücüne bağlı bir sektör. Arzum ev aletleri mesela bizim depomuza geliyor buradan müşteriye gidiyor. Bunun gibi çok büyük markaların depolamasını yapıyorlar. Şu an Tuzla depoda 1 Haziran itibarıyla kurduğumuz bir çadır var, bir de burası var. Örneğin Tuzla'da iş çıkışlarında otobüslerden çıkan işçilerin coşkuyla bizi selamladıklarını, bizlerin sloganlarına eşlik ettiklerini göreceksiniz.

Çünkü sadece 41 kişi değil bu sendika olayını isteyen, lojistik üzerine yüzde 90. İlk çıkarılan bizler performanstan dolayı çıkarıldık. Bu sene benim 100 üzerinden 96'nın altına düşmedi performansım. Bazı insanları korkutuyorlar. Geçen gün bir arkadaşımızı çekip “sendika sabıkadır, sendikali olursan hiçbir yerde çalışamazsınız” diyerek tehdit ediyorlar. Oysa sendika anayasal bir hak. Biz direneceğiz. Milyon dolarlık yatırım yapılmış ama ben Borusan'da iki yıl 700 milyon maaşla çalıştım. Borusan'ın insan anlayışı bu. Reklamdan başka yaptığı bir şey yok. Sendikası kesinlikle dönmeyeceğiz. Bu bizim yasal hakkımız.

Maaşlarımızı ve haklarımızı alamayan ART işçileri 30 Mayıs Çarşamba günü kapı önünde direnişe geçti. Haklarımızı alana kadar direneceklerini dile getiren işçiler Taksim'de 3 Haziran günü bir basın açıklaması gerçekleştirmişti.

ATİK Kampana direnişini ziyaret etti

Kartal: Kampana Deri'de sendikali oldukları için 19 Mart 2011 tarihinde işten çıkarılan işçilerin Tuzla Deri Sana-yi'de fabrika önünde verdikleri mücadele devam ediyor. Deri-İş Sendikası üyesi Kampana işçilerinin direnişinin 442. gününde (7 Haziran) işçiler ve işçileri ziyarete gelen ATİK bir eylem düzenledi. Öğle saatlerinde düzenlenen eyleme diğer fabrikalardan gelen işçiler, Kampana işçilerine destek verdiklerini bir kez daha gösterdiler.

Eylemde ATİK adına **Süleyman Gürcan** bir açıklama yaparak, işçilerin mücadelesinin uluslararası mücadeleye taşınmanın öneminden bahsetti ve işçilerle her daim birlikte olacaklarını söyledi. Gürcan'ın ardından Savranoğlu'da süren mücadeleden bahseden Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı **Makum Alagöz** ve Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** birer konuşma yaptı. Eylemde son olarak Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi** söz aldı. Kampana Deri patronunun fabrikayı kapatacağı söylemlerine de değinen Servi, “Biz Savranoğlu'nun, Kampana'nın ya da Togo'nun kapanmasını istemiyoruz. Ama eğer haklarımızı

saldırıyor ve çalışmalarımızı engelliyorlarsa da onların bileceği bir şeydir” dedi.

“Biz ekmek yiyemiyorsak patron da yiyemeyecek!”

Eylemin ardından ATİK ve Deri-İş Sendikası THY grevini ziyaret etmek için yola çıkarken, biz de direniş çadırına giderek kalan işçilerle sohbet ettik. Direnişlerinin 442. gününde hala çadırlarını ayakta tutmanın gururunu konuşmalarından hissedebiliyorduk. “Biz para istemiyoruz, biz işe geri alınmak istiyoruz. Bunu patrona söylediğimizde ‘Sizi işe alamam, fabrikayı kapatıyorum’ dedi” diyen sohbet ettiğimiz işçilerden **Turgay Üstündağ**, “Eskiden bizi tehdit ederken şöyle diyordu: ‘Buradan Savranoğlu'na tır tır götürseniz param tükenmez! Ama şimdi tazminatlarımızı öderken lira lira sayıyor paralarını” diyerek patronun zor durumda olduğunu söyledi.

“Neden sizi tekrar işe almak istemiyor?” sorumuzu “Bu deri sanayide işçilerin gözü-kulağı bizde. Kampana kazanırsa, işçiler şöyle diyecek ‘Kampana gibi büyük bir fabrikayı işçilerin direnişi ne hale getirdi?’ ve ardından onlar da direnişe başlayacaktır” diye cevaplayan Üstündağ, son olarak şunları ekledi: “Biz burada sadece para için beklemiyoruz. Biz ekmek yemiyorsak-yiyemiyorsak, Kampana patronu da yiyemeyecek!”

ART işçileri direnişte!

İstanbul: Egemenlerin kâr hırsının karşılığı işçiler açısından hak gaspı oluyor. Birçok fabrikada yaşanan bu hak gasplarına karşı işçi direnişleri

filizlenmeye başladı. Bu direnişlerden biri de Bayrampaşa'daki ART fabrikasında yaşanıyor.

Mobilya ve aksesuar üretilen ART fabrikasında, işçilerin maaşları ödenmiyor.

Süt sektöründe kriz ilk değil

Süt sektöründe uzun süredir devam eden istikrarsızlık sürüyor.

Yüksek girdi maliyetleri nedeniyle çiğ süt üreticileri ürettiği sütü çoğu zaman zararına satmak zorunda kalmaktadır. Yem fiyatlarındaki artışa yetişmekte zorlanan üreticiler ciddi sıkıntılar yaşıyor. Çiğ süt toplama kapasitesi günlük 1500 ton olan firmalar maksatlı olarak günlük 50 tonluk çiğ süt alımını yapmayarak üreticiye baskı uygulayabiliyor. Bunun esas nedeni ise fiyatları düşürmede domino etkisi yaratılmak. Düşük fiyata sütü satan üretici çoğu zaman süt hayvanlarını kesime göndererek üretimden çekilmek zorunda kalıyor.

Süt sektöründeki en derin kriz 2008'de yaşandı. O dönemde çiğ sütün litresinin 40 kuruşa kadar düşmesi sonucu üretici üretmez duruma gelmişti. Süt üreticileri yaşanan sıkıntıları protesto etmek için elindeki sütleri yollara dökmüştü. 2008'de yaklaşık 1 milyon süt hayvanı kesime gitmişti. Bunun sonucunda ette de büyük bir kriz yaşanmıştı. Et fiyatında artış yaşanmış, et fiyatlarını düşürme amaçlı yapılan ithalat hayvancılıkta var olan dışa bağımlılığı daha da büyümüştür.

2008'den bu yana hayvancılık sektöründe devam eden kriz farklı biçimleri ile artmaktadır. Son olarak sütte yaşanan krizin çözümü olarak "Okul

Okullara toplamda 2 milyon kutu süt dağıtımı yapıldı. Bugün 60 Krş'a alınan sütün 2 liradan satıldığı dikkate alınrsa bu süt piyasası için bu oldukça iyi bir rakamdır.

Sütü Projesi gündeme geldi. Amaçlanan, burjuva-feodal medyada anlatıldığı gibi okullarda çocukların fiziksel ve zihinsel gelişimini sağlamak değil piyasayı diri tutmak için kâr elde edebilmektir. Okullara toplamda 2 milyon kutu süt dağıtımı yapıldı. Bugün 60 Krş'a alınan sütün 2 liradan satıldığı dikkate alınrsa bu süt piyasası için bu oldukça iyi bir rakamdır. Ancak satış süt üreticisinin sıkıntılarını giderme görevi görmemiştir. Süt tekelleri kota uygulamalarıyla düşük fiyata aldıkları sütü yüksek fiyata satarak kendi sermayelerini güçlendirmiştir. Kısacası "Okul sütü projesi" ile devlet süt üreticisinin değil süt tekellerinin zenginleşmesini sağlamıştır.

Başta burjuva-feodal medya olmak üzere oldukça geniş bir kesim bu projeyi perde arkasından desteklemiştir. Ancak "Okul Sütü Projesi"yle birlikte devlet politikasının nasıl hüsrana sonuçlandığı da ortaya çıkmış oldu. Sütten kaynaklı zehirlenen çocukların varlığının her geçen gün artmasının ardından devlet, kurumları aracılığıyla "bilimsel" açıklamalara soyunarak esas sorunun çocuklardan kaynaklandığını belirtmişti.

Tüm bunlarla birlikte süt piyasasında da ciddi dalgalanmalar yaşandı. Özellikle *UHT (Yüksek Isıda Sterilizasyon) süt üretimi yapan süt tekelleri açısından ciddi kâr kaybı yaşandı. Sonuç olarak her ne kadar aksi yönde açıklama yapılsa da öğrencilerin süt sonucu zehirlendiği toplum nezdinde kabul görmüş ve devletin bu konudaki açıklamalarının bir kıymet-i harbiyesi kalmamıştır. Bunun en büyük verisi ise UHT yani firma sütlerinde yaşanan satış düşüşüdür. Süt tekelleri bu süreçten kur-

tulmak için yeni bir yol arayışına girmiştir.

Günah keçisi üretici ilan edildi

UHT süt tüketiminde yaşanan düşüş çiğ süt tüketimini artırınca piyasanın kurtları bu alana da saldırmaya başladı. Süt tekelleri küçük üreticinin kendi eliyle pazarladığı çiğ süt satışlarını düşürmek için manipülasyona giriştiler. Pınar Süt AŞ yönetimi 13 Mayıs'ta bir açıklama yaparak "Bugün mahallelerde, köylerde, taşra bölgelerde satışa sunulan çiğ süt içinde okul sütü projesinde çocuklarımızın zehirlenmesine neden olan kimi bakteriler bulunmaktadır" denildi. (**Pınar Süt faaliyet raporu, sayı: 4**)

Yıllardır ürününü pazarlama sıkıntısı çeken küçük üretici, çiğ sütün değer kazanmasıyla kısa süreli bir nefes almıştır. Ancak bu nefes manipülasyonların etkisi ile üreticinin kursağında bırakılmıştır. Özellikle manipülasyonun başını çeken Danone, Pınar, SEK gibi şirketler UHT süt satışlarında yaşanan gerilemeyi durdurmak için böylece bir saldırıya soyunmuşlardır.

Bugün bir yılda üretilen 8-8,5 milyon ton çiğ sütün 7 milyon tonu şirketler tarafından alınarak UHT haline getirilmektedirler. Geriye kalan 1,5 milyon ton süt ise köylük bölgelerde tüketilmekte ve üretici kendi iç pazarında satmaktadır. Süt piyasası tarafından alınmayan, köylük bölgelerde tüketilen 1,5 milyon ton süt ise arz fazlası olarak adlandırılmaktadır. Devlet ve süt tekelleri süt üreticisine yönelik bu saldırıyla üreticinin kendi pazarını oluşturmasını engellemek ve üreticiyi daha fazla bağımlı hale getirmek istemektedir.

Çay üreticisi kaygılı

ÇAYKUR'un elindeki çayı hasat zamanından önce piyasaya sürmesi çay fiyatlarını düşürmüştü, çay üreticisi köylü zor günler yaşamış, ürünü elinde kalmıştı. Kimi üreticiler elinde kalan çayı tefeciye tüccara zararına vermiştir. Çay fiyatlarının düşmesi nedeniyle yolları kesen üreticiler yaşanan sıkıntının çözülmemesi halinde eyleme devam edeceklerini bildirmişlerdi.

Artvin Hopa Çavuşlu Köyü'nden kadınlar ellerinde kalan çayın alınmamasına tepki gösterip çay fabrikasına çıkarma yaptı. Üretici kadınlar ellerinde kalan çayı satın almayan fabrika müdürüyle görüştü. Sorunun çözümünü isteyen kadınların ısrarı ve kararlı tutumu karşısında fabrika müdürü alım yerinde kalan çayların fabrikaya getirilmesi için bir araç göndermek zorunda kaldı. Çay alım yerinin hafızlık tatili de 2 günden tekrar 1 güne düşürüldü.

Köylüler taş ocağını iptal ettirdi

H. Merkezi: Mersin'in Mut ilçesine bağlı Bağcağz köyü sakinleri, taş ocağı ihalesinin iptali için Kaymakamlığa yürüdü. "Biz adaletli bir ülke istiyoruz", "Çevremizi kimsenin kirletmesine izin vermeyiz", "Köyümüze taş ocağı istemiyoruz. Adalet istiyoruz" ve "Bağcağz köyüne taş ocağı istemiyoruz, buna kimsenin gücü yetmez" yazılı dövizler taşıyarak kaymakamlığa yürüyen köylüler polis tarafından kaymakamlık bahçesinden çıkarıldı. Eyleme dışarıda devam eden köylüler adına konuşma yapan Bağcağz köy muhtarı **Zafer Çoban**, "Taş ocağı kurulmasına şiddetle karşıyız. Her kuruma itiraz dilekçemizi verdik. Bunlar bizim sözümüzü dinlemiyor aynen devam ediyorlar. İş bir şekilde gizli gizli yürütüyorlar" dedi.

Yapılması planlanan taş ocağı 500 metre üzerinde kurulacak ve Bağcağz köylülerinin emek vererek yıllardır yetiştirdikleri bin dönüme yakın kayısı ve zeytin ağaçları yok olacaktı.

TOGO işçilerine ATİK'ten destek

Ankara: TOGO işçileri direnişlerinin 41. gününde (8 Haziran) yurtdışından gelen ATİK delegasyonunun katılımıyla CEPA'ya bir yürüyüş düzenleyerek, burada bulunan Togo Mağazası'nı protesto ettiler. Mağaza önünde Deri-İş Sendikası tarafından yapılan açıklamada; TOGO'nun iki seçeneğinin olduğu; ya sendikalı işçi çalıştırması gerektiği ya da diğer fabrikalarda olduğu gibi kapiya kilidi vurmak zorunda olduğu belirtildi. ATİK delegasyonu ile gelen Almanya Marksist Leninist Partisi adına da bir destek konuşması yapıldı. ATİK Genel Sekreteri Süleyman Gürcan da bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklamaya Sendikal Güç Birliği Bileşenleri, ÖDP, EMEP, ÜİD-DER, DİP ve DDSB de destek verdi.

İşçilere polis saldırısı

H. Merkezi: Ücret ve tazminat alacakları için direnişlerini sürdüren Hey Tekstil işçileri, 8 Haziran günü İstanbul AKP İl Başkanlığı önünde çadır kurmak isteyince polis saldırısıyla karşılaştı.

Saldırı sonrası işçilerden **Melek Sönmez** ve **Hakan Oğuz** AKP İl Başkanlığı Yönetim Kurulu Üyesi Yusuf Ulutaş'la görüşti. Görüşme sonrası içerde neler konuşulduğunu anlatan Hakan Oğuz, Ulutaş'ın Hey Tekstil'in iflas edip etmeyeceğinin bir milletvekili ve avukat tarafından takip edileceği sözünü verdiğini söyledi.

İş cinayetleri devam ediyor!

Amed: AKP hükümeti kentsel dönüşüm adı altında emekçi, yoksul halkın evlerine saldırırken diğer yandan inşaatlarda iş cinayetleri giderek artıyor. Aynı şekilde mevsimlik tarım işçileri de ölüm tehlikesi ile yaşamakta. Kapalı kasa kamyonet veya traktörlerle ölüm yoluna çıkıp yollara savrulan veya yıldırım düşmesi sonucu hayatını kaybeden işçiler, önümüzdeki günlerde sezonun

açılması ile birlikte artacak ölümlerinin öncü sarsıntılıydı. Bunun bir örneği Riha'da tarım işçilerini taşıyan kamyonetin kaza yapması oldu.

Curnê Reş (Hilvan)-Hewêng (Bozova) yolunda İlhanlı Köyü yakınlarında meydana gelen kazada iki araç devrildi. 1 kişi öldü, 20 kişi yaralandı. Yaralıların büyük bölümünün tarım işçisi olduğu belirtildi.

ESKİ ŞİŞEDE YENİ ŞARAP

CHP = FAŞİZM = Tedip ve Tenkil

Kürt ulusal sorunu ve bu soruna devletin yaklaşımı 90 yıllık bir devlet geleneğinin ürünüdür. 90 yıllık süreçte devletin yaklaşımında bu bağlamda uygulamalarında elle tutulur bir değişikliğe rastlamak mümkün değildir. Hatta PKK'nin çıkışı ve geniş bir kitleye ulaşabilir düzeye gelmesiyle birlikte Kürtlere yaklaşımda devlet daha kanlı politikalara sarılma gereği duymuştur. Faşist düzen partilerinin istisnasız tamamı da bu politikaların parçası olmuşlardır. Hükümette olan parti ya da partiler Kürt ulusunun direnişini yok etmeye çalışırken, sözde muhalefet eden partilerin sözde de olsa muhalefet etmeye gönüllü olmadıkları en önde gelen konu Kürt ulusal sorunu olmuştur. Hatta çoğu zaman hükümetlerin öncülük ettiği kanlı politikalar noktasında bütün düzen partileri tam bir birliktelik ve uzlaşma içerisinde hareket etmişlerdir.

Bu uzlaşmalar silsilesinde CHP'yi farklı bir yere koymak mümkün değildir. CHP faşist TC devletinin kurucu partisidir ve faşist TC'nin kuruluş felsefesi ile devletin Kürt ulusuna yönelik kesintisiz zulmü birebir ilişkilidir. Bu bağlamda faşist devletin kurucu partisi olarak CHP'yi hükümette olsa da olmasa da faşist düzene muhalif olarak görmemiz mümkün değildir.

AKP'nin Türkiye'deki devlet yapısında köklü değişimler yaptığını iddia etmeye başlamasından bir süre sonra CHP de bu manipülasyon kaygısıyla ortaya atılan değişim söyleminden kendini uzak tutmak istememiştir. Özellikle Deniz Baykal'ın gidişi ve Kemal Kılıçdaroğlu'nun gelişiyi birlikte kendini yenilediği iddiasını ortaya atmıştır. Kılıçdaroğlu'nun Gandhi Kemal olarak reklam edilişiydi, kongrelerdi, tüzük tartışmaları-

dı derken CHP'nin değişim naralarıyla piyasaya tekrar çıkışının üzerinden bir hayli zaman geçmiştir. Bu geçen zamanda CHP'nin söylemleri, duruşu esas olarak da pratikleri meselenin ahlını astarını, yani CHP'nin "yeni bir parti" olarak ortaya çıkmasından ziyade faşist geleneğinin sıkı takipçisi olmaya devam ettiğini göstermiştir.

CHP'nin çizdiği bu tabloyu en bariz şekilde gördüğümüz konu ise elbette **Kürt ulusal sorunudur**. AKP Kürt ulusuna tehditler savurdukça CHP alkış tutmuş, onlarca gerillanın katledilmesine, yüzlerce yurtseverin tutuklanmasına, Öcalan'a yönelik tecride gık dememiştir.

Şimdilerde CHP'nin Kürt sorununun çözümünün parçası olma iddiasıyla ortaya attığı 10 maddelik öneri kamuoyunda tartışılmaktadır. TC tarihinden eski bir sorun olarak Kürt sorunu CHP'nin daha "yeni" aklına gelmiştir! Bu aklına yeni gelme halini CHP'li kurmayların "Artık CHP değişti" söylemiyle gerekçelendirmesi çok normaldir. Ama CHP "değişeli" epey bir zaman geçmiştir. Bu geçen zamana rağmen CHP ancak şimdi böylesi bir öneride bulunmuştur. Bu şaşırtıcı değildir çünkü tüm hükümet dışı düzen partileri gibi CHP'nin Kürt sorunu bağlamındaki esas misyonlarından biri hükümete tıkanıdığı yerde destek olmaktır.

AKP hükümetinin öncülük ettiği tutuklama furiasının Ulusal Hareket nezdinde bir kadrosal darlaşma yarattığı açıktır. Ancak bu durum Ulusal Hareketin etkilediği kitlenin ciddi oranlarda daralmasına henüz yol açmamıştır. Daha da önemlisi bu siyasi soykırım operasyonlarına rağmen Ulusal Hareket, devletin amaçları doğrultusunda bir geri adıma girişmiş değildir ve direnişte kararlılık

sürmektedir. AKP hükümeti amacına ulaşmamıştır ve amacına ulaşmak için ezme girişimlerine devam ederken bir yandan da manipülasyon faaliyetlerini elden bırakmamaktadır.

İşte CHP bu noktada yeniden AKP'ye yardım elini tereddütsüzce uzatmıştır. Verilmek istenen görüntü açıktır; "ileri demokrasi mima-rı AKP, muhalefet partilerini de işin içine katarak Kürt sorununun çözümü için canla başıyla çalışmaya devam etmektedir. Bu çabalara Kürtler bir türlü karşılık vermemektedir."

CHP'nin ortaya attığı önerilerin asıl amacını anlamak için önerilerin zamanlamasına bakmak bazı kesimler için yeterli olmayacaktır. Ancak CHP'nin 10 maddelik önerilerinin içeriği de gerçek niteliğine ışık tutacak niteliktedir.

CHP bu 10 maddede uzun uzun devletin "güvenlik politikalarından" bahsetmiştir. Bu politikaların anlamsızlığından vs. dem vurmuştur. Peki burada CHP bu güvenlik odaklı politikalara yani katliamlara, tutuklamalara vs. alternatif bir öneride bulunmuş mudur? Elbette hayır. CHP güvenlik politikası olarak ifadedirdiği faşist politikaların sürdürülmesinin yanlış olduğunu değil eksik olduğunu açık açık belirtmiştir. Bir başka deyişle CHP faşist politikaların son bulmasını değil bu politikaların yanına akıl adamlar komisyonu gibi halkı kandırma ve oyalama yeteneği yüksek olacak kurumlar önermektedir. Zaten AKP'nin ısrarla sürdürdüğü siyasi soykırım gibi, Öcalan'a yönelik tecrit içinde tecrit gibi uygulamalara en ufak bir karşı çıkış göstermemiş bir partinin başka türlü davranmasını beklemek absürt olacaktır.

CHP, Kürtlerin taleplerini "unutmuş"

Bu önerileri hazırlarken CHP'nin göz önünde bulundurmadığı en önde gelen noktanın Kürt ulusunun talepleri olduğu apaçık sırtılmaktadır. CHP'nin AKP'ye sunduğu pakette Ulusal Hareket'in son dönem sık sık dillendirdiği askeri ve siyasi operasyonların son bulması, **Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması**, ana-dilde eğitim hakkının önündeki en-

gellerin kaldırılması, **demokratik özerklik** gibi taleplere en ufak bir değini yoktur. CHP'nin Kürt sorununu çözme iddiasıyla ortaya attığı pakette Kürt ulusunun istekleri, talepleri ve düşüncesi yoktur. Bununla birlikte BDP'nin ve Kürt ulusunun Kürt ulusal sorununun çözümü açısından olmazsa olmaz bir muha-

tap olarak gördüğü PKK ve PKK lideri Öcalan da CHP'nin 10 maddesinde bir kez daha çözüm açısından yok sayılmıştır. Benzer şekilde mecliste grubu olan ve daha önemlisi büyük oranda Kürt ulusunun oylarıyla meclise girmiş bir parti olarak BDP'ye CHP tarafından bu 10 maddede görüşmek üzere randevu verilmemiştir. CHP, BDP ile görüşmek yerine MHP'yi nasıl ikna edeceğini düşünmektedir. Belli ki CHP açısından Kürt sorunun "çözümü" için olmazsa olmaz özne Ulusal Hareket veya Kürt ulusu değil MHP'dir.

Bu trajikomik tiyatro oyununun sonu bilindik noktaya gelmiş dayanmıştır. CHP Kürt demekten bile vazgeçivermiş, "terörle mücadele" diyerek asıl duruşunu açık etmiştir. CHP'nin amacı Kemal Kılıçdaroğlu'nun iddia ettiği gibi Kürt sorununu çözmek değildir. AKP bir süredir aynı iddia ile Ulusal Hareketi yok etme politikasına hız vermiştir ve CHP de aynı amaçla yoluna devam etmektedir. Gerektiği yerde faşist düzenin bir parçası olarak AKP'ye destek atmaktadır. Böylece AKP'nin yönlendirmekte ve hitap etmekte zorlandığı, Alevi, Kemalist vs. kesimler üzerinde de Kürt sorunu odaklı yönlendirme düzeyi artmaktadır. CHP'nin son hamlesi de bu noktada değerlendirilmelidir. AKP gibi CHP'nin amacı da Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesini boğmaktır. AKP gibi CHP de bu hedef doğrultusunda elinden geleni ardına koymamaktadır.

Çok söze gerek yoktur; faşist düzen partisi CHP bellidir, kendini yeniden belli etmiştir.

Wan'a operasyon: 6 belediye başkanı gözaltında

H. Merkezi: Halen 32 BDP'li belediye başkanının tutuklu olduğu ülkemizde 7 Haziran sabahı Wan belediyelerine operasyon düzenleyen devlet, merkez ve ilçelerinde belediye başkanlarının evlerine, belediye binaları ve BDP'li ilçe başkanlarının evlerine baskın yaptı. Aralarında Wan Belediye Başkanı **Bekir Kaya**'nın da bulunduğu 6 belediye başkanı gözaltına alındı. Kaya ve 2 belediye başkanı tutuklandı.

Wan Belediyesi'ne yönelik operasyonun bir nedeni Haziran başında BDP tarafından düzenlenen 2. Yerel Yönetimler Konferansı'nın ardından 2013'te gerçekleşecek yerel seçimlere hazırlıklara darbe vurmaktır. Diğer yandan çıkardığı "afet yasası"na da dayanarak; Wan'ı sermayeye peşkeş çekip, "yeniden yapı-

landırma" ve T. Kürdistanı'nda "hançer bölge" yaratma hayalleri kuran devlet; önündeki en büyük engel olan BDP'li belediyelerin çalışmalarına ket vurmak istemektedir.

Ancak tepkiler devletin bu amaçlarına kolay kolay ulaşamayacağı gösteriyor. Gözaltı dalgasının ardından depremin yaralarını sarmaya çalışan Wan halkı sokağa dökülerek durumu protesto etti. Wan Belediyesi önünde toplanan binlerce kişi burada oturma eylemi yaptı. Zabıtalara, ellerinde Bekir Kaya'nın resimleri ile oturdu, belediye işçileri ise gözaltıları protesto için araçlarla şehir turuna çıktı.

Mersin

BDP Mersin İl Örgütü 9 Haziran günü parti binasının önünde yaptığı basın açıklamasıyla Wan ve Sêrt belediye başkanlarının gözaltına alınmasını protesto etti. Aralarında Partizan'ın da bulunduğu HDK bileşenlerinin de destek verdiği açıklama öncesinde konuşan Mersin İl Başkanı Musa Kulu, sıkışan siyasi ve askeri operasyonları protesto ettiklerini belirterek, tüm bu baskıların durması için yapacakları açıklamaya bıraktı sözü. Açıklamada; Kürt halkının dil, kültür, anadilde eğitim, kendini yönetme, kimliğini tanıma ve statüsünün kabul edilmesinin gerektiği belirtildikten sonra bu zulüm düzenine boyun eğmeyeceklerine yer verildi.

Geçen her günü teker teker sayacağız. Her geçen gün kinimizi, öfkemizi bileyerek büyüteceğiz hesap sorma kararlılığımızı... Duvarlara çentik ata ata sayacağız adeta. Roboski'nin hesabını sorana dek bırakmayacağız peşinizi... Bu kanlı, bu aşağılık, bu pervasız katliamı unutturamayacaksınız bize... Roboski anaların gözlerindeki yaş kurumadan sorulacak bu hesap, başka yolu yok.

Nafile bir çırpınış ve haleti ruhiye sarmış devleti, AKP sözcülerini ama kurtuluş yok. Devlet en iyi yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor yine. Köşeye sıkışıyor egemenler. Köşeye sıkıştıkça da görmezlikten gelmeye, kulaklarını tıkamaya çalışıyorlar. Özellikle TC başbakanı Erdoğan... "Kürt sorunu diye bir sorunu görmezsen böyle bir sorun yoktur" demişti ya bu zat şimdi bunu Roboski için de yapmaya çalışıyor. Ama nasıl bu şahsın dudaklarından dökülen kelimelere bağlı değilse Kürtlerin kaderi, nasıl ki "kaçamıyorsa" Kürtlerin direnişinden, Roboski'den de kaçamayacak ne Erdoğan ne de devletin diğer efendileri... 34 çocuğumuzun parçalanmış bedeninden öyle kolay kaçamayacak TC devleti. Analarımızın gözlerinden akan yaşlardan kaçamayacak faşist-ırkçı AKP.

Katliamın üzerinden neredeyse altı ay geçti. Halkın öfkelerini yatırtmaya çalışıp bilindik lakırdılarını tekrar ettiler önce... Sonra tüm riyakarlıklarıyla katliamın uygulayıcısı orduya teşekkür ettiler ve katledilenleri, akrabalarını ve katliamdan hesap soranları cezalandırmaya yöneldiler. Susturmaya çalıştılar yükselen sesleri. Fakat olmadı, olmuyor işte.

Öyle ki AKP'nin yeminli dostlarının

bile eleştirilerine maruz kaldılar. Yeni Şafak gazetesi köşe yazarı Ali Akel'in işten atılması tam da bu köşeye sıkışmışlığın ve bunun yanında gözdağının ifadesidir. Burjuva-feodal medya bu pratikle de bir kez daha yola getirilmiş ve katliamı örtbas etmenin en önemli ayağı olan medyaya önemli bir mesaj verilmiş oldu. Fakat bu da istenen etkiyi yaratmadı. Bu gelişmeler şimdilerde daha fazla ve tüm çıplaklığıyla, Kürtlerin varlığını "kabul eden", "Kürt sorununu çözen", "asimilasyona son veren", açılımlar yapan AKP'nin gerçekliğini bağırıyor işte. Erdoğan'ın özellikle son dönem daha fazla yükselen hezeyanları da bundan kaynaklanmaktadır.

Son seçimler, Ergenekon operasyonları, 28 Şubat'la vb. "hesaplaşmalarla" AKP'nin temsil ettiği kliğin devlet egemenliği iyice tescillenmiştir. Dolayısıyla Erdoğan, TSK'dan birkaç faşist subayı günah keçisi ilan edememektedir. "Anıyla, şanıyla" katliamın baş sorumlusu Erdoğan ve başbakanlığındaki TC devletidir. İşte bu gerçekten kaçamamaktadır Erdoğan. Mazlum edebiyatı yapamamakta, Roboski katliamı gündemde kaldıkça da daha fazla köşeye sıkışmaktadır.

Bu nedenle Roboski'nin üzerinin örtülmesi gerek. Bu uğurda her şeyi yapmaktadır devlet. Fakat bunu gerçekleştirmeye çalışırken bile özellikle AKP'nin Erdoğan'da ve başkanlığındaki bakanlarda simgeleşen halk düşmanı, ırkçı yüzü daha fazla teşhir olmaktadır. "Her kürtaj bir Uludere'dir" sözü bu hezeyanın ve ırkçı, kadın düşmanı fikriyatın bir ürünüdür. Fakat bu halk düşmanlığı bu-

rada durmamakta, THY işçilerinin grev hakkının yasaklanmasında, memur maaşlarına yapılacak zam görüşmelerinde de kendini göstermiştir.

Roboski katliamının kapladığı alanı daraltmaya çalışan devlet bunu başarmak için ezilenlere, kadınlara, Kürt ulusuna yönelik yeni saldırılar geliştirmekte ve her geçen gün, duvara attığımız her çentikte daha fazla teşhir olmaktadır. Wan belediye başkanı ve ilçe başkanlarına yönelik operasyon, 90 tıp ve sağlık öğrencisinin aynı gün gözaltına alınması, Antep, Dersim, İstanbul vb. yerlerde devam eden sürek avı vb. birçok gelişme bir yanda halk düşmanlığının diğer yanda ise gündeme yönelik salvolardır.

Erdoğan'ın Amed ziyaretinde Roboski'nin hiçbir şekilde dillendirilmemesi tam da bu bakış açısının diğer bir ifadesiyle de "düşünmezsen (söylemezsen) böyle bir sorun yoktur" anlayışının ürünüdür. Halen devletten, AKP'den bir beklenti içerisinde olanlara da cevap olan bu duruş, Kürt düşmanlığının en yalın ifadesidir. "Tazminatsa tazminat" diyen bu zat, bu kez Amed'te Kürt ulusuna "yatırımlarını" anlatıp durmuştur. Öyle ya "katledip parasını öder üzerini örteriz, yatırım yapıp Kürt meselesini hallederiz" anlayışı tam da bu olsa gerek.

Fakat Erdoğan asıl yüzünü ATV'ye yaptığı açıklamalarla İdris Naim Şahin'i bile geride bırakarak göstermiştir. "**Katledilenler kaçakçılık yoluyla PKK'yı besleyen figüranlardır**" açıklamasıyla Erdoğan köşeye sıkışan kedi misali saldırısının dozunu artırmıştır. Fakat bu ifadeleri ile katliamı örtbas etme çabaları onları kurtarmaya yetmeyecek.

Devrimci, yurtsever, ilerici kamuoyunun baskılarıyla, kültürel-sanatsal çalışmalarından, siyasal mitinglere kadar birçok yöntemle halkın kendi üretimleriyle ve elbette hesap sorma kararlılığıyla Roboski temel gündemimiz olacaktır. "Özür dilenecek" elbet fakat bu değil, hesap sorana kadar peşinizi bırakmayacağız. Çünkü "unutursak kalbimiz kuruşun" diyen binlerce Roboski'liyiz artık. Ve hesabını sorana dek kurtulamayacağımız korkulu rüyalarımızdan.

BDP'li vekillere 30'ar sayfalık fezleke

H. Merkezi: KCK adı altında yürütülen operasyonlarla, hiçbir delile gereksinimi duymadan binlerce kişiyi tutuklayan devlet bu kez de yine aynı nedenle BDP'li vekillere yönelmiş durumda.

6'sı BDP'li 2'si bağımsız 8 milletvekili hakkında fezleke hazırlandı. Diyarbakır Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından BDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması için hazırlanan fezlekedede, Savcılık, BDP Genel

Başkanı **Selahattin Demirtaş**, Genel Başkan Yardımcısı **Gültan Kışanak**, milletvekilleri **Emine Ayna**, **Nursel Aydoğan**, **Sebahat Tuncel**, **Ayla Akat Ata** ile bağımsız milletvekilleri **Ahmet Türk** ve **Aysel Tuğluk** hakkında, "KCK terör örgütüne üye olmak" iddiasında bulunuldu. Fezleke meclis tarafından da onaylanırsa, BDP'li vekiller hakkında 15 yıl hapis istemiyle dava açılacak.

103 avukata "KCK" soruşturması

Amed: 99'u tutuklu 152 Kürt siyasetçisi hakkında Amed'de görülen KCK ana davasının 3 Ağustos 2011 tarihli duruşmasında, avukatlar anadilde savunma vb. taleplerini kabul etmeyen mahkeme heyetini, protesto ederek salonu terk etmişlerdi. "Adalet" Bakanlığı bunun üzerine 103 avukat hakkında soruşturma izni verdi.

Baro Başkanı **Mehmet Emin Aktar**, "Soruşturma izni verilenler arasında baro başkanı ve yönetim kurulu tüm asil ve 7 yedek üyesi de var. Geride sadece 3 yedek üye kaldı. Yedek üyelerle soruşturma için yönetim kurulu tamamlanamadığından Türkiye'de ilk kez kura çekilerek yönetim kurulu tamamlanacak" diyerek tepkisini dile getirdi.

Suwar hat û peya çû!

Ünlü Kürt deyimlerinden biridir "Suwar hat û peya çû"... "Atlı geldi, yaya gitti" anlamına gelir; ki genelde bir hışımla, "küçük dağları ben yarattım" edası, bir istek ya da bir hevesle gelip eli boş dönenler için kullanılır. Aynı zamanda bu deyim; TC Başbakanı R. T. Erdoğan'ın geçtiğimiz günlerde Amed'e gerçekleştirdiği 11. "sefer"i için adeta biçilmiş kaftan!

Faşist Erdoğan'a Amed'de yer yok!

Erdoğan'ın başbakan olduğundan bu yana 10 kez "sefer" düzenlediği Amed'de AKP'nin il kongresi düzenlendi. 11. kez Erdoğan, yine "suwar" edasında şehre girdi. Ancak Erdoğan'ın kongreye gitmesinden önce 1 Haziran günü Amed'de düzenlenen 2. Yerel Yönetimler Konferansı'nda konuşan BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş; "Protesto edin, dinlemeye gitmeyin, tepkinizi ortaya koyun. Sen hem benim halkımı katledeceksin, cenazelerine hakaret edeceksin, tehdit edeceksin, hem de gelip Diyarbakır meydanlarında bize sesleneceksin!" diyerek, Amed halkını boykota çağırmişti.

Erdoğan'ın daha önceki Amed'e gelişlerinde de miting alanlarını, toplantı salonlarını boş bırakan Amed halkı, soğa çıkararak protesto eylemleri yapmıştı. Amed halkı elinde ve dilinde hala Roboskili gençlerin kanını taşıyan Erdoğan'a bir kez daha cevap verdi; İstanbul'da TT Arena stadını "dolduran" Erdoğan, bir kez daha Amed'de boz-

guna uğradı, protesto ve boykotla karşılaştı.

2005'te Amed'e ilk geldiğinde "Kürt kelimesini ağzına alarak umut yaratan" Erdoğan, "yeni" hiçbir şey söylemeden tamamladı konuşmasını. Söyleyeceği sözlerin Amed'de anlamsızlaşacağına farkında olduğu için mi böyle yaptı bilinmez ama bunun devletin Kürt ulusal sorununda geldiği nokta ile ilgili olduğu aşikardır. En son Roboski katliamı ile somutlanan AKP hükümetinin Kürt ulusal sorununa "çözüm" konusunda imha-inkar ve asimilasyoncu devlet geleneğinin sürdürücüsü olma halinin yurtsever hareket karşısındaki tıkanmışlığıdır Amed ziyaretini "anlamsız" kılan...

BDP'li belediyeleri kötülemekten geri durmayan Erdoğan, AKP tarihi boyunca Amed'de hiçbir zaman 1. parti haline gelmemesine rağmen Amed'de 1. parti olduklarını iddia etti bir taraftan. Bir taraftan da daha önce Amed'de yeni "cezaevi müjdesi" veren Erdoğan bu kez "cami müjdesi" verdi!

Erdoğan'a Riha'da da gün yüzü yok!

Amed'in ardından Riha'ya (Urfa) geçen Erdoğan, Amed'de "bozulan moralini" burada düzeltmeyi umut ettiyse de burada da "gün yüzü" göremedi. "Terörün yoksulluktan, fakirlikten sevgisizlikten, kan ve gözyaşından beslendiğini" söyleyen Erdoğan, sürekli diken üstündeydi ve "Aramıza sımarsaların girmesine izin vermeyin, dediko-

ducuların, farklı hesapları olan maskeli provokatörlerin girmesine izin vermeyelim" diyerek kaygılarını dile getiriyordu.

Ayrıca Erdoğan'ın konuşmasının hemen başında tribünlerde, "Hububat desteklemesi ödenmiyor/Çiftçiye sahip çık Büyük Usta" ve "Buğday desteklemesi ne zaman ödenecek" yazılı pankart açılması, tam bu sırada bir başka grubun üzerlerinde harfler bulunan tişörtlerle, "Olmadı Usta taşeron son" yazısı oluşturması her ne kadar polis tarafından apar topar müdahale edilip kaldırılrsa da Riha kongresinde Erdoğan'ı terletmeye devam eden zincirin halkaları oldu.

Erdoğan, son günlerde katıldığı il kongrelerini "şov"a dönüştürmeyi adet edindi. Özellikle İstanbul İl Kongresi'nin adeta İstanbul'un "2. kez fethedilmesi" havasına büründürülmesi bu şovların en büyük örneği oldu.

Peki Erdoğan, bugün neden böylesi şovlara ihtiyaç duyuyor? Halkın yarısından çoğunun kendisini "desteklemesi" neden Erdoğan'a yetmiyor? Çünkü devletin AKP ve özellikle de Erdoğan eliyle yürürlüğe soktuğu politikalar tıkanmaya başladı. Sorun, yalnızca bu tıkanıklığın kendini somutta göstermesi değil; bu konu ile ilgili geniş bir kesim tarafından bu durum tartışılıyor.

Bunun farkında olan AKP, il kongrelerini böyle bir tıkanıklığın olmadığını kanıtlamaya çalışmakla geçiyor. Bunun için de tüm olanaklarını seferber ediyor. İstanbul'da 40 bin kişiyi statta bir araya getirip; buradan pervasızlığın sınırlarında gezinerek, Roboski katliamını dillendirenlere "nekrofil", basına "tasmalı", sezaryen için de "dış mihrakların işi" diyor.

Tüm bunların toplamına baktığımızda devletin politikalarındaki tıkanıklığın giderek büyüdüğünü görebiliyoruz. Tüm politikaları bir yana devleti ve AKP'yi bu kadar darboğaza düşüren ve tıkanıklığı artıranın Roboski katliamı olduğu açıktır. Her ne kadar kürtaj tartışmaları üzerinden kadınlara saldırı ile kendine nefes almaya çalışsa da, bu katliamın devleti ve AKP'yi rahat bırakmayacağı açıktır.

buradan HPG gerillası Êriş Dildar'ın taziye çadırına yürüdü. Polis, kitleye bir kez daha saldırdı.

Özgür'ün katledilmesinin ardından polis, "HPG'liler kaçarken ateş etti" diyerek işledikleri cinayeti gizlemeye çalıştı. Burjuva-feodal basına servis edilen haberlerde Özgür'ün polis panzerinden açılan ateş sonucu öldürüldüğü gerçeği karartılmak istendi. Ancak tüm Gever (Yüksekova) halkı gerçek katillerin kim olduğunu çok iyi bilmektedir. Nasıl hesap sorulacağı da!

"Keşke sana canımdan daha değerli bir şey verebilseydim"

"Tecrid politikasının beni artık bu durum karşısında aşırı derecede rahatsız etmesinden dolayı bu eylemi inisiyatifimi kullanarak gerçekleştiriyorum. Bu eylemin Kürt gençliği ve kadınlarının tecride karşı serhildan ruhunu yükseltmesini diliyorum. Tecride karşı seyirci kalmak en büyük onursuzluktur. Ben onursuz bir yaşamı reddediyorum. Onurlu Kürt halkının sesime çığlık olmasını diliyorum. Zilan yoldaşın dediği gibi 'Keşke Başkan Apo'ya canımdan başka bir şeyler verebilseydim. Beni Kürdistan'ın başkentine defnetmenizi rica ediyorum."

Bu sözler, PKK lideri A. Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek amacıyla Bursa'da bedenini ateşe veren Azadiya Welat dağıtıcısı Mehmet Şerif Saklı'nın ardında bıraktığı mektupta yer alıyor. 3 Haziran günü eylemini gerçekleştiren Saklı, 6 Haziran günü yaşama veda etti. Ve Saklı vasiyetinde olduğu gibi Amed'de sloganlarla toprağa verildi. Saklı'yı taşıyan cenaze aracının üzerine fotoğrafının bulunduğu ve üstünde "Keşke sana canımdan daha değerli bir şey verebilseydim" yazısının bulunduğu pankart asıldı. Cenazede konuşan DTK Eşbaşkanı Tuğluk, "Kürtlere ölüm ve cezaevinden başka çare bırakılmıyor. Bu dayatmalar karşısında insanlar yaşamalarını yitiriyor. Bu halkın Önderi Öcalan'dır. Kürtler onun üzerinde olan tecridi kabul etmiyor" dedi.

3 HPG gerillası ölümsüzlüğe uğurlandı

Dersim: Dersim'in Pulur İlçesi kırsalında 22 Mayıs'ta düzenlenen askeri operasyon sonucu çıkan çatışmada yaşamını yitiren 3 HPG gerillası Hakan Özbey (Brusk Van), Mercan Sevim (Zilan Ruken) ve Onur Şal (Leheng Munzur) ölümsüzlüğe uğurlandı.

Hakan Özbey doğduğu Wan'ın Qerqeli (Özalp) ilçesine bağlı Aşağı Mollahasan Köyü'nde, Mercan Sevim'in cenazesi ise memleketi Sêrt'te (Siirt) Şeyhmusa Mezarlığı'nda defnedildi. Yaşamını yitiren 3 HPG'liden Dersim doğumlu Onur Şal'ın cenazesi ise Dersim'in Pulur ilçesine bağlı Hanuşağı köyünde defnedildi. Oldukça kitlesel bir törenle toprağa verilen Onur Şal için Pulur esnafı kepenk kapattı. Daha önce 18 Mayıs'ta yakın bir bölgeye pankart asan TKP/ML TİKKO militanlarının, cenaze günü yaşamını yitiren 3 HPG'liyi Gökmeydanı-Burnak mevkiinde ve Hanuşağı köyünde astıkları pankartlarla andığı görüldü.

Ovacık ÖG okurları

Devlet Gever'de Özgür'ü vurdu

Roboski'de katledilen Kürt çocuklarının ardından bir Kürt çocuğu daha devletin kurşunlarına hedef oldu. Kayseri Pınarbaşı Emniyet Müdürlüğü'ne düzenlenen eylemde yaşamını yitiren HPG gerillası Cengiz Özek'in (Êriş Dildar) Colêmerg'te (Hakkari) düzenlenen cenaze törenine katılan 15 yaşındaki Özgür Taşar, panzerden açılan ateş sonucu göğsünden vurularak öldü-

rüldü. Saldırı sırasında iki kişide polis kurşunlarıyla yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Yalnızca AKP döneminde katledilen çocuk sayısı Taşar ile birlikte 172'ye yükselirken; 7 Haziran günü otopsi için kaldırıldığı Wan Bölge Hastanesinden alınan Özgür Taşar'ın cenazesi yine Colêmerg halkının öfkeli sahiplenişine sahne oldu. Cenazede konuşan BDP Colêmerg milletvekili Adil Kurt, Özgür'ü katleden iradenin Ankara olduğunu, failin hükümet ve onun başındakiler olduğunu söyledi. Kitle

Bize Gücünüz Yetmez: Özgür Gelecek'i Susturamazsınız!

AKP hükümeti; değişim, demokratikleşme dedikçe devrimci, yurtsever kurumlar basılarak, çalışanları tutuklanıyor. Onlar, özgürlük dedikçe daha fazla insan baskı ve işkenceye maruz kalıyor. Basın üzerindeki engellerin kaldırıldığından söz edildikçe devrimci ve yurtsever basın üzerinde sallanan demoklesin kılıcı harekete geçiyor.

3 Haziran günü Antep, Maraş, Urfa ve Hatay'da gazetemiz Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik okurlarına yönelik operasyonda dokuz kişi gözaltına alındı, sekizi çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandı. 5 Haziran sabahı da "TKP/ML TİKKO örgüt üyeliğinden yakalama kararı olduğu" iddiasıyla Dersim'de Özel Harekat Polisleri gazetemiz okurlarının evlerine ve kaldıkları öğrenci yurtlarına baskın düzenleyerek 7 kişiyi gözaltına aldı.

Dersim Umut Yayımcılık bürosu da bu operasyon kapsamında basılarak talan edildi. Gözaltına alınan okurlarımız ertesi gün Malatya'da çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanarak Malatya Hapishanesi'ne sevk edildi. Böylece iki gün içinde 15 kişi tutuklanmış oldu.

AKP hükümeti; değişim, demokratikleşme dedikçe devrimci, yurtsever kurumlar basılarak, çalışanları tutuklanıyor. Onlar, özgürlük dedikçe daha fazla insan baskı ve işkenceye maruz kalıyor. Basın üzerindeki engellerin kaldırıldığından söz edildikçe devrimci ve yurtsever basın üzerinde sallanan demoklesin kılıcı harekete geçiyor. Ancak yığınların mücadelesinden beslenen devrimci ve yurtsever basın engellemelere rağmen aydınlatıyor, örgütüyor. Özgür Gelecek de bu kavga'nın orta yerinde üzerine düşeni yapıyor. Okurları ve çalışanlarıyla özgür bir gelecek için mücadele ediyor. Bu yüzden bu saldırıdan payını alıyor. Ancak baskı ve zulüm, ne özgürlük ateşini söndürülebilir ne de emekçilerin daha özgür bir dünya özlemini. İşte bu yüzden bir kez daha ilan ediyoruz, **bize gücünüz yetmez: Özgür Gelecek'i susturamazsınız!**

DERSİM

* Özgür Gelecek tarafından yapılan çağrıyla 5 Haziran günü saat 17.30'da yapılan eylemle gözaltı ve tutuklamalar protesto edildi. Sanat Sokakı'nda bir araya gelen Özgür Gele-

cek okurları ve dost devrimci, demokratik kurumlar buradan gözaltına alınanların tutulduğu Emniyet Müdürlüğü'ne kadar sloganlarla yürüdü. "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" yazılı pankart açan kitle, gözaltına alınanların bir an önce serbest bırakılmasını istedi. Kitlenin öfkeli olduğu açıklama, sloganlarla sona erdi. Eyleme DHF, BDP, DÖDER, ESP, EMEP, Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi, ÖDP, KESK ve Hozat, Ovacık, Pertek ilçe belediye başkanları da destek verdi.

* 6 Haziran'da 21.00'de YDG tarafından Kredi Yurtlar Kurumu önünde bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme

yüzlerce öğrenci katıldı. YDG adına yapılan açıklamada arkadaşlarımızın yurt idaresi tarafından sahiplenilmesi ve faşist polisle işbirliği yapan Müdür Yardımcısı Nesih Akar'ın öğrencilere hakaret etmesi teşhir edildi. Kitlesele ve coşkulu geçen eyleme DÖDER ve DGH da destek verdi. Eylemde sıklıkla "İşbirlikçi idare istemiyoruz" sloganları atıldı. (Dersim YDG)

ANKARA

Tutuklamalar 6 Haziran günü Ankara Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto

edildi. Alnteri, DHF, EHP, SDP, Tüm-İGD, BDSP, ESP, Devrimci Proletarya, BDP ve Öğrenci Kolektifleri'nin destek verdiği eylem 18.30'da basın açıklamasının okunmasıyla başladı. Gözaltı, tehdit, tutuklama ve baskıların bizleri yıldıramayacağı, aksine mücadele azmimizi artırdığı vurgulandı. BDP'li vekiller Ayla Akat Ata ve Nursel Aydoğan da eylemimize katılarak destek verdi. Nursel Aydoğan kısa bir konuşma yaptı. Ali Kaypakaya'nın ölümüyle ilgili başsağlığı diledi.

İZMİR

Dersim ve Antep'teki tutuklama-

lar 7 Haziran günü yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Saat 18.00'de Kemeraltı girişinde yapılan basın açıklamasında "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz" yazılı pankart açan kitle "Özgür basın susturulamaz" sloganını haykırdı. Eylemde Özgür Gelecek ve YDG adına yapılan açıklamada özgür gelecek mücadelesinin durdurulamayacağı dile getirildi. Eyleme; İzmir Dersimliler Derneği, EÖC, İHD, BDSP, ESP, DİP, DHF, TAYD-DER, BDP, Mücadele Birliği Platformu, Alnteri ve yazar Hacay Yılmaz da destek verdi.

İSTANBUL

Özgür Gelecek gazetesi çalışanları ve okurları 6 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde saat 19.30'da bir eylem gerçekleştirdi. "Devrimci basın susturulamaz; baskılar bizi yıldıramaz" yazılı pankart arkasında "Devrimci basın susturulamaz" sloganı atıldı. Eylemde YDG adına da bir açıklama yapıldı. Eyleme DHF, TKP 1920, Tüm-İGD, Kızılbayrak ve PDD de destek verdi.

* Sarıgazi'de ise 5 Haziran günü Demokrasi Caddesi üzerine "Gözaltılar, Baskılar, Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz" yazılı PARTİZAN imzalı pankart asıldı. Halkın pankarta yoğun ilgisi vardı.

MERSİN

Özgür Gelecek ve YDG okurlarına yönelik tutuklama terörüne karşı Mersin'de Taş Bina önünde yaptığımız

açıklamada sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma", "Özgür Gelecek Susturulamaz", "Suzan Zengin Ölümsüzdür" vb. sloganlarını atıldı. Kitle adına okunan basın açıklamasında; "Bu topraklarda zulüm var oldukça, zulme karşı direnen de var olacaktır" denildi.

Eyleme; DHF, ESP, Kızıl Bayrak, Halk Cephesi, ve HDK tarafından destek verildi.

Kadınların bedeni, kadınların kararı!

Başbakan, o kirli dilini, kanlı elini kadınların bedenine uzattığı günden bu yana kadınlar susmuyor, eylemlerle bedenleri üzerinde tek hak sahibinin kendileri olduğunu, bu hakkı tartışmanın bile söz konusu olamayacağını haykırıyor. Yeni Demokrat Kadınlar olarak biz de kürtaja dair deneyimlerimizi ve düşüncelerimizi paylaştık.

Kürtaj olmamak çocuğa haksızlık olacaktır

Kadın olmak, ben kadımı diyebilme ve sistemin bize dayattığı yaptırımlara karşı kadın kimliğimizi kaybetmeden mücadele vermek...

Son süreçte kadını yine yok sayan, bedenine hatta rahmine el uzatan sistem sormuyor... Üreten, büyüten, emek veren, anne olan kadından sen ne istiyorsun? Kadınsan sormaya ne gerek var değil mi? Kadınsan zaten yoksun! Kadınsan herkes senin yerine konuşur, yorum yapar. Türkiye’de kürtajı yasaklar, Mısır’da sünnet eder, Sudan’da recm cezası verir.

Ben de kürtaj olan bir kadımdım. Neden mi kürtaj oldum? Sorunlu bir evlilik yaşıyordum, sonucun boşanmayla biteceği aşikardı; çünkü adım yoktu, konuşamıyordum, konuşma hakkım yoktu! Karar veremiyordum; o kadar zeki olmadığımı karar verilmişti vs. Kürtaj oldum; çünkü yağmır sorunun içine bir kişiyi daha eklemek, doğacak çocuğa haksızlık olurdu. Onu tüm bu sorunların içinde nasıl büyütürüm endişesi taşıyordum. Ben kendimi tam anlamıyla anlayamıyordum ki onu nasıl anlayacak, nasıl onun kişiliğine katkı sağlayacaktım! Ve kürtaj olmaya karar verdim. Pişman değilim, sağlıklı bir birey yetiştirmek sağlıklı olmakla başlar diyorum! (İstanbul’dan bir YDK’lı)

Anneme beni doğurmama şansı verilmeliydi

Ben on çocuklu bir ailenin dokuzuncu kızım. Annem ben 4 yaşındayken sürekli mağdur oldum, tansiyonu yüzünden bir beyin kanaması geçirdi ve yakın dönemde hafızasını yitirdi. O narin bedende hamileliği sırasında çocuk yeterli kalsiyumu bulamayınca annenin bütün kalsiyum depolarını emiyor. Bugün ileri derecede kemik erimesi ile savaşıyor... Yani hiç sebepsiz yere vücudunda bir kemik kırılabilir. Bütün bu sağlık sorunlarının arkasındaki en büyük sebep hayatındaki bu on çocuğa can vermek için geçirdiği hamilelikleri...

Biz biliyoruz ki, annem hiçbir zaman on çocuk sahibi olmak istemedi. Ne yeterli doğum kontrol metodu ne o günün kanunları buna izin verdi. Bugün annemin 9. çocuğu olarak hayatta sağlıklı, mutlu, başarılı, çevreme verimli bir insan olsam da diyorum ki: **Anneme beni doğurmama şansı verilmeliydi.** Ben biliyorum ki, annemin seçme şansı olsaydı bugün bu sağlık sorunlarını yaşamayacaktık. Ama o bütün imkanlarını, enerjisini bir yerine on çocuğuna böldü... Şimdi bu bedeli sağlığı ile ödüyor. (Oya Malgir)

Kürtaj olmamak hayatının bitmesi demektir!

Ben bir kadımdım. Bu ülkede kadın olmak ise eşinin, sevgilinin, babanın namusu olmak dışında bir kişiliğe sahip olmamak, her an öldürülebilme, şiddete uğramak ama yine katillerinin değil senin, kadının suçlanması, yargılanması anlamına geliyor. Ülkenin başbakanının “en az 3 çocuk” diyerek kuluçka makinesi olarak görülme anlamına geliyor. 4+4+4 yasası ile lisede evlenmenin serbest bırakılması ile eve hapsedilmenin

önünün açılması, toplumdaki soyutlanma anlamına geliyor. Son olarak gündemde olan kürtaj tartışması ile kendi bedeninden dahi söz hakkının alınması anlamına geliyor.

Ben kürtaj olmuş bir kadımdım. Bugün tartışmalar ile yapılan açıklamalar ile katil ilan edilen bir kadın! Bunu yapanlar ise en son Roboski olmak üzere birçok katliam gerçekleştirmiş, birçok kişi infaz etmiş asil katiller. Nedenine gelince; tutucu bir aileye sahip, feodal bir toplumda yaşıyorum. Hamile kaldığım zaman üniversitede öğrenciydim. Bu çocuğu doğur-

mak demek ailem tarafından namus belasına öldürülmek, en iyi ihtimalle eve hapsedilerek öğrenim hayatının bitmesi ve apar topar biriyle evlendirilmek de-

mektir. Dahası her şeyi göze alarak doğursam, çekip gitsem dahi bir çocuk büyütmeyle hazır değilim. Kürtaj olmamak benim hayatımın bitmesi, sağlıksız, geleceği hiç de iyi görünmeyen bir çocuk hayata getirmem anlamına gelecekti. Bunu istemedim ve kürtaj oldum.

(Amed’den bir ÖG okuru)

Kürtaj hakkımızı kimse alamaz

Bir birey, kadın ve kürtaj olmuş biri olarak kürtajın bir hak olduğunu ve bu hakkımızın elimizden alınmaması istiyorum. Genç nüfusun önemli olduğunu biliyorum. Fakat kadınlar doğursun, genç nüfus artsın diye, kürtaj yasaklanacak, çocuk başına ikramiye verilecek, mağduriyet sonucu olan çocuklara devlet bacak gibi uygulamalar çok trajik bir yerde duruyor. Bakamayacağım, doğuramayacağım bebeği doğurmadığım için acımasızca katil ilan edilmem hiçbir şekilde açıklanamaz. Hamile kaldığım zaman eşimle maddi durumumuz kötüydü ve doktorlar bebeğin sakat doğacağını söyledi. Tedavi ettiremeyeceğim bu çocuğu doğurmak istemedim. Elbette çok üzül-düm. Ama bebeğimiz ve kendimiz için en iyi kararı verdiğimizizi düşünüyorum. Bugün yapılan kürtaj tartışması kadını hiçe sayan, aşağılayan, iradesine ket vuran bir yerde duruyor. Cenini doğurmak ya da doğurmamak kadının iradesi, kendi bedeni üzerindeki hakkıdır. Bu hakkımızı kimse elimizden alamaz.

(Amed’den bir YDK’lı)

Annem neden kürtaj oldu?

Anneler kızlarının yeterince büyüdüğüne kanaat getirdiklerinde ilk paylaştıkları anı hamilelik ve doğuma ilişkin oluyor sanıyorum. Kadının içine adeta hapsedilen, mahrem kılınan bu anılar, kızlarıyla “kadın olma” kimliği etrafında yaratılan deneyim paylaşımlarının ön adımları oluyor çoğu kez.

Annemin doğumumla sonuçlanan ilk hamileliği oldukça zor geçmiş. Bu süreçte dayanılmaz mide bulantıları, ansızın düşüp bayılmalar onu oldukça zorlamış. Kendi tabiriyle “ağır bir hastalık” gibi geçen dokuz ay. Anlatırken o günleri yaşıyormuşçasına ürperiyor. Ben doğduktan yaklaşık bir yıl sonra ikinciye hamile kaldığımı fark etmiş. Hamileliğin ilk haftasında olduğu için kürtaj kararını verirken pek de zorlanmadığını söyleyince şaşırıldığımı itiraf etmeliyim. Çünkü annem oldukça dindar bir kadın, “günah işlemekten korkmuş olacağını” düşündüm. Oysa ki ben “neden kürtaj olduğunu” sorduğumda, o oldukça basit ve insani bir cevap verdi: “Göze alamadım; çünkü bir daha böyle bir hamilelik geçirmek istemedim. Ayrıca sen çok küçüktün ve o halimle sana bakamazdım.”

Son süreçte tartışılan kürtaj yasağını oldukça anlamsız buluyor: “Canım, kadın hamile kaldı diye doğurmak zorunda mı?” Ve bence bütün meseleyi özetleyen cümleyi ekliyor: “**Bu kadının vermesi gereken bir karar, neden başkalarına sorulsun?**”

(Ankara’dan bir YDK’lı)

“Kürtaj Tartışmaları...”

(...) Birey kararlarıyla bir bütündür. Kadını istemediği, hazır olmadığı bir sürece, çocuk doğurmaya zorlamak, anneyi gözden çıkarmakla aynı anlamı taşır. Henüz gözlerini dünyaya açmamış bir canlı için belli bir yaşa gelmiş kadını gözden çıkarmanın etik bir yönü yoktur. Çocuk sorumluluk demektir. Bunca çocuğun hapisanelerde akıllara durgunluk veren işkenceler karşısında yaşama çalıırken birilerinin kürtaj üzerine bu kadar pervasızca konuşması akıl kârı değil. Ayrıca madem yapılan çalışmalarda toplumun çoğunluğu kürtaja karşı (Recep Akdağ) ise nasıl olur da kürtaj aile planlaması gibi yaygınlaşıyor (Fatma Şahin)? Toplum bu kadar karşıysa neden yasada bunu yasaklama çabasına giriyorsunuz?

Kadın bedeni üzerine bu kadar söz söylemek çocukların hapisanelere tıkan, onlara uyuşturucuyu dayatan, iş yasında ağır ve ölüm tehlikesi olan işlerde çocuklar çalışamaz ibaresini, çalışabilir olarak değiştiren bir anlayışın harcı değil. Ayrıca hatırlayalım Adolf Hitler NSDAP Kongresi 1934 yılında “her anne en az dört çocuk yapmalıdır” demişti, bize bir yerlerden tanıdık geliyor!

Kadın yoldaşlar, bunca söylemin ardından vakit, hareket vaktidir. Kavganın yarısından fazlasını omuzlarımıza yüklenmiş durumdayız. Artık gittiğimiz her yerde, teşhir zamanıdır. Sistemin kürtajı yasaklama telaşındaki asıl nedenin ucuz iş gücü olduğunu kanıtlamak için safları sıklaştırma görevi tüm aciliyetiyle bizleri çağırıyor. Çıktığımız ve haklı olduğumuz bu onurlu mücadelede hepimize kolay gele...

(Mersin’den bir YDK’lı)

Doğurmak istemiyorum, bunu anlamak o kadar zor mu?

Kürtaj yaptırmak için kadının birçok nedeni olabilir elbette. Maddi sorunlar, sağlık problemleri, eşle yaşanan sorunlar, bir tecavüz sonucu meydana gelen gebelik vs. vs. Benim kürtaj olmamın bu nedenlerle bir alakası yoktu, olmadı. Ben çocuk istemiyordum. Bu kadar basit. Bunun anlaşılabilmesi beni öyle çok şaşırtıyor ki! Yani bir kadın olarak yaşadığımız her şey bir yana da bunu anlamakta zorlananlara şaşıyorum, bu kürtaj tartışmaları başladığından bu yana. Kadının kararı meselesinden bahsediyorum. Yani ben bu bebeği istemiyorsam kim beni zorlayabilir ki doğurmaya??? Nasıl bir kanun bunun kararını verebilir? Biz erkeğin bile bu kararı veremeyeceğini, bunun bizim hakkımız olduğunu düşünür ve söylerken devlete mi soracağız? Evet, ben kürtaj oldum, hem de başbakan “Her kürtaj bir Uludere’dir” diye kendini parçalar-ken! Gülmek geliyor içimden! Ben anne olmak, doğurmak istemiyordum ve olmadım, doğurmadım!!! Her şey bu kadar basit işte...

(İstanbul’dan bir YDK’lı)

Kürtaj hakkı kadınların yaşam hakkıdır

Faşizm her zamanki gibi yine sınır tanımıyor. Pervasızlıkta ne dilinin sınırı var ne de tahayyülünün sonu. Uludere'de katlettiği 34 insanın hesabını veremeyen devlet, Uludere'yi gündem dışı bırakmak için kurban olarak kadınları seçti. Ve "yatıp kalkıp Uludere diyorsunuz. Her kürtaj bir Uludere'dir" diyerek kurduğu anlam ilişkisiyle, herkesin algısını tepetaklak ederek amacına ulaştı ve gündeme oturdu. Herkes bunları tartışarsun, Uludere'de yaşananlar ise faşizmin unutturmaya çalıştığı katliamlar arasındaki yerini aldı. İşin en çirkin yanı gündemi değiştirmek için kadınların hedef seçilmesi idi. Elbette amaç yalnızca gündem değiştirmek değil. Bu konuda aksi de düşünülüyor. Başbakan, kadına yönelik saldırıların geleceği "müjdesini" her yerde üç çocuk söylemiyle vermişti zaten. Tek fark zamanlamadaki değişiklik.

Nüfus mühendisliğine soyunan devlet başkanları ne ilk ne de yalnızca bize özgü. Sömürü düzeninin olduğu her yerde varlar, olmaya da devam edecekler. Kadının doğurganlığı erkek egemen sistemin denetimi altında kâh kutsanacak kâh engellenecek. Sermayenin sözcülüğünü yapan başbakanlar onların ihtiyaçları doğrultusunda "en az üç çocuk doğurun" diyecekler, yetmeyecek kürtajı yasaklayacaklar. Yine savaş sonrası ölenlerin yerini doldursun diye kadınların doğurganlığı kutsanacak. Milliyetçi hezeyanlara itilip ötekileştirilenlerle nüfus

fazlalığı yarışına sokulacaklar.

Ama bir gün zorla da olsa anlayacaklar, kadının bedeni üzerindeki denetimin yalnızca kendisine ait olduğunu. Gebeliği sonlandırma hakkı kadar istediği zaman doğurmaya da kendisinin karar vereceğini.

İşte bu erkek egemen gürühten biri olan Sağlık Bakanı Recep Akdağ, tecavüze uğrayan kadınların da yasa kapsamına alınabileceğini, böyle bir durumda tecavüz sonrası doğan çocuğa devletin bakacağını söylüyor. Kadının yaşayacağı travma umurunda değil. Tecavüzcülere duyurulur! Devlet baba iş başında! Devletin nasıl çocuk baktığını da her gün görüyoruz. Pozantı Hapishanesi'nde yapılan işkencelerin, çocuk istismarının hesabı soruldu mu? Ya Uludere'de katlettiğiniz çocuklar? Sokak çocukları için devlet ne yapıyor bugün? Onun için devlet bakmasın çocuklara! Bugünün çocuklarını doğduğuna pişman ettiği yetmedi mi? Doğmamış çocukların üzerinden duygu simsarlığı yapmayı bırakın.

Hükümetin azılı kadın düşmanlarından biri de Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek. O da zalimlikte sınır tanımıyor. "Anası olacak kişinin hatasından dolayı çocuk niye suçu çekiyor. Anası kendisini öldürsün" diyor. Doğmamış ceninin insanlığını tartışacağımıza bu adamın insanlığını tartışalım bizce. Zira nafiye, insanlıktan nasibini almamış çünkü. Kürtaja yasak gelirse koca

zümü yetmezmiş gibi merdiven altı kürtaj merkezlerine, sağlıksız, güvencesiz, ehli olmayan kişilerce yapılan yerlere itilecek olan kadınlar canından olacak. Dünyanın hiçbir yerinde kürtaj yasağı kürtaj yaptırma oranını düşürmemiş, yalnızca sağlıksız koşullara itmiştir. Bu da kadın ölümlerini artırmıştır. Bunun için kürtaj hakkını savunmak kadınların yaşam hakkını savunmaktır. Kendi bedeninde söz hakkı yalnızca kadına aittir.

(Bir YDK'lı)

İntizar, recm edilmeyi bekliyor

Uluslararası Af Örgütü Sudan'da 20 yaşında (ki daha da küçük olduğu tahmin ediliyor) olan İntizar Şerif Abdullah

adlı bir kadının zina ile suçlanıp recm edilerek idam cezasına çarptırıldığını duyurdu.

Şeriat hükümlerinin uygulandığı ülkenin kuzeyindeki Ombada'da yaşanan olayda İntizar alınan bilgilere göre erkek kardeşi onu dövdüğü sırada zina yaptığını itiraf etti. İntizar'ın mahkemeye çıkarılıp recm ile ölüme mahkum edilmesindeki tek kanıt bu. Bunun üzerine tutuklanan İntizar'ın beraber olduğu iddia edilen kişi ise tüm suçlamaları reddetti ve serbest bırakıldı. Yani İntizar, tek başına "zina suçunu" işlemiş sayılıyor!!! İntizar 4 aylık bebeğiyle hapishanede recm edileceği günü beklerken Uluslararası Af Örgütü küresel çapta acil eylem kampanyası başlattı.

Erkek egemen efendiler! Ne dediniz?

Kadının en önemli görevi dişi kuş misali yuvayı yapmak. Kocanın konforunu sağlamak, çocukların bakımını üstlenmek, dizini kırıp evinin hizmetçisi-kölesi olmak, üç çocuk doğurmak, ha bide mümkünse erkek çocuk doğurmak!

İki kız çocuk annesi olan teyzem sırf erkek doğurmak için iki kez hamile kaldı. Cinsiyeti her seferinde kız olunca da gebeliğini sonlandırma kararı aldı. Daha doğrusu bu kararı almaya zorlandı. Ne de olsa erkeksever bir toplumuz, erkek doğurmak marifetten sayılıyor, anlayacağımız cinsiyetçilik iliklerimize kadar işlemiş. Koca baskısı, aile baskısı, toplum baskısı onların hepsini bir bir yaşadı. Ne hamile kalmak istedi ne de kürtaj olmak.

Evet, erkek egemen efendiler! Bu ülkede kadınlar birçok sebepten kürtaj oluyor. Bu ülkede kadınlar sizin kirli bir yüzünüz olan cinsiyetçi politikalarınız yüzünden, barbarlığınızdan, acımasızlığınızdan kürtaj oluyor. Asıl tartışılması gereken kadının bedeni üzerindeki erkek egemen denetimdir. Elinizi, dilinizi, beyninizi kadın bedeni üzerinden çekin! (Bir YDK'lı)

Gülay Yaşar için Çağlayan'daydık

31 Mayıs'ta Çağlayan'da görülen Gülay Yaşar davası öncesi adliye önünde biraraya gelen **Ev İşçileri Dayanışma Sendikası**, İlerici Kadınlar Dayanışma Derneği, **SDP'li Kadınlar**, Sosyalist Kadın Meclisleri ve biz **Yeni Demokrat Kadınlar** bir basın açıklaması gerçekleştirdik. "İntihar değil bu bir cinayet" yazılı pankart açtığımız eylemde basın açıklamasını **Satiye Ok** okudu. Ok yaptığı açıklamada, devletin işlenen kadın cinayetlerine gözünü, kulağını kapattığını, katillere ise ceza indirimini yaparak cinayete

ortak olduğunu vurguladı. Kadın bedeni üzerinde söz söyleme "hakkı" bulan devlet ve onun erkek yargısının, kadınlar aleyhinde kararlar alarak kendi erkek egemenliğini sürdürmeye devam ettiğinin altını çizen Ok, "eski eşi tarafından pencereden atılarak öldürülen Gülay Yaşar'ın cinayeti dava dosyasında 'intihar' olarak yer buldu. Yaşar'ın ölümünün intihar değil cinayet olduğunu haykırmak, katilinin cezai indirim almasını önlemek için; bugün adliye önündeyiz" dedi.

(İstanbul YDK)

"Bu, Türkiye gerçeğinin resmi"

İstanbul: "Görevli memura hakaret" suçlamasıyla hakkında dava açılan Hediye Aksoy'un davası Çağlayan Adliyesi'nde görüldü. Dava öncesinde "**Hediye Aksoy serbest bırakılsın**" pankartı açan "**Hediye Aksoy'a Özgürlük Platformu**"ndan kadınlar 30 Mayıs günü Çağlayan Adliyesi önünde basın açıklaması düzenledi. Eylemde önce Hediye Aksoy'un gönderdiği mektup okundu. Mektubunda, "Ana aracın direkt hastaneye gideceği söylendi. Ancak araç önce Bakırköy Adliyesi'ne ardından Fatih Adliyesi'ne gitti. Gözlerim görmediği için nereye gittiğimi bilmiyordum. Sesimi duyurabilmek için ringin kapısına vurmaya başladım. Sesimi duyurmaya ve sorularına cevap verilmesini bekliyordum. Onlar küfür-hakaret ediyordu" diye yazan Aksoy, o gün tedaviyle ilgili hiçbir şeyin yapılmadığı gibi rütbeli bir askere hakaret ettiği iddiasıyla hakkında suç duyurusunda bulduklarını ve soruşturma sonucu açıklanan dava sonucunda mahkemede olduğunu ifade etti. Hediye Aksoy'un mektubunun okunmasının ardından ablası **Haze Aksoy** ve **Sebahat Tuncel** de yaptığı konuşma ile Aksoy'un durumuna dikkat çekti.

BİR KÜRTAJ OLAMAMA HİKAYESİ

* Bu yazı *bianet* yazarı bir psikiyatr tarafından kaleme alındı. Hastalarının mahremiyetini korumak için ismini saklıyoruz.

(...) Tecavüzün ardından hamile kalan Ş, psikiyatri uzmanı olarak çalıştığım hastanedeki odama geldiğinde çok ama çok geçti. Kendisini daha önce bir kez tecavüzün hemen ardından, yani birkaç ay önce görmüştüm. O zaman da iyi değildi elbet, sıcaklığına yaşanmış bir travmanın hemen ardından ilaç kullanımını salık vermek adetim olmasa da, kendimi ilaç vermek zorunda hissettiğimi hatırlıyorum, notlarımda mevcut. Ancak Ş, bu sefer birkaç ay öncesinden de kötüydü. Yürümüyor, adeta dikilmiş bir ceset gibi kolundan kim çekerse, onun ardından donuk bir ifadeyle seğirtiyordu. Okulu bırakmıştı, bütün gün yatağında yatarak ağlıyor, daha birkaç ay öncesinde geçmişi karanlığında unutulmaya terk edileceğini umduğu bir hadisenin artık tüm yaşamını belirleyecek heybette karşısına dikilmiş olması gerçeği önünde ketlenmiş, takatsizce bekliyordu. Hamile olduğunu ancak birkaç hafta önce fark etmişti, bu da doğaldı, reşit olmak şöyle dursun, o kadar küçüktü ki.

Neden kürtaja başvurulmadığını sorduğumda söylediklerini çelişkili ve tuhaf buldum. Bir yandan artık kürtaj olamayacağını söylüyor, bir yandan da, on gün kadar önce, hamileliği henüz kürtaj yapılmasına müsaade eder aşamadayken başvurduğu diğer bir şehirdeki hekimlerin operasyonu uygun görmediklerini ifade ediyordu.

(...) Önce yasal sürenin dolup dolmadığını kontrol ettim. Rutin koşullarda 10 haftaya dek olan gebeliklerde gerçekleş-

tirilebilen operasyona, hamileliğin tecavüz neticesinde vuku bulması durumunda yirmi haftaya dek izin veriliyordu.

Ş, hamileliğin 19. haftasında olduğunu söylüyordu, bunu gün içinde kadın doğum uzmanı bir arkadaşıma doğrulatacaktım. (...) Anne ve babamın telefonlarını aradım ve derhal hastaneye gelmelerini rica ettim. Açık olalım, ne olduğunu bilmiyordum ama bu kürtajın geciktirilmesinde anne ve babamın şu veya bu şekilde sorumlu olduğuna ilişkin bir önyargım vardı.

(...) Anne, önce tecavüz, ardından da tecavüzün ürünü hamilelik karşısında pusulasını tamamıyla yitirmiş durumdaydı. Kendisini aciz ve aşağılanmış hissediyordu, en az kızı kadar çökmüş durumdaydı ve düpedüz himmete muhtaçtı, kendisiyle ilgilenilmesini gerektiriyordu. Ama saatin tiktakları işliyor, önümüzdeki 3-4 gün çok hızlı davranılmasını gerektiriyordu. (...) Baba çok daha farklıydı, acısını daha derinden yaşıyor, birkaç haftadır evin diğer bireyleri gibi o da kendi köşesine çekilmiş, sessiz sessiz ağlıyor da olsa, durumu bir ölçüde kabullenmiş, metanetini korumaya çalışıyordu. Yoksul insanlardı, dolmuş binmek onlar için pahalıydı, ilaç katkı paylarını ödemekte zorluk çektiklerini hatırlıyorum. Paranın açabileceği her kapı onlara kapalıydı. Ama bu ilk tanışmanın en önemli sonucu şuydu: Her ikisi de, kızlarının uğradığı bahtsızlık karşısında ne kadar sarsılmış olursa olsun, hemen ardından kızlarının arkasına geçmiş, onun hamileliğe son verilmesi yolundaki arzusunu kendi arzularını bilmiş ve gerekli olan neyse onu yerine getirmek için harekete geçmişlerdi.

(...) Hamile olduğu anlaşıldıktan son-

ra Ş, kendisini muayene eden hekim tarafından savcılığa yönlendirilmişti. Savcılık kendisine, daha doğrusu ailesine, özel durumu dolayısıyla hamileliğin 10. haftadan sonra da (kanun gereği 20. haftaya kadar) sonlandırılabilir nitelikte olmadığından, Ş, yanında anne ve babası, başka şehirdeki bir hastaneye başvurmuştu. Bu hastanenin uzman hekimleri operasyonu gerçekleştirilmeyi reddetmişti. (...) Hastane kadın doğum hekimlerinin olumsuz tutumu üzerine başhekimle görüşmüş, başhekim, kadın doğum ekibelerini kendisinin gözü önünde telefonla sıkıştırmaya çalışmış, ancak başarılı olmamıştı. Peki, neden başka bir hastaneyi denememişlerdi? İşte o zaman, baba savcılık belgesini hekimlerin alıkoyduklarını söyledi. (...) Bu hastanedeki hekimlerin hiçbirisi Ş'yi, yani onun yürüyen ceset halini, donuk bakışlarını görmemiş yani görmek istememişlerdi. (...)

Yaşadıkları şehre dönünce baba sağlık müdürlüğüne başvurmuştu. Müdürlük özel bir toplantı düzenlemişti. Bu toplantıdan çıkan sonucu, Ş'nin bana başvurusundan bir gün önce babasına açıklamışlardı. (...) Sağlık müdürlüğü başka bir şehrin sağlık müdürlüğüyle teması geçmiş, o şehirdeki kadın sığınma evinin doğumun gerçekleştirileceği merkez olarak kullanılmasını her iki müdürlükçe kararlaştırılmış, doğan çocuğun evlat edinmeyi arzu eden bir çifte tahsisine hükmedilmiş, üstelik bu "talihli" çiftin kim olacağı

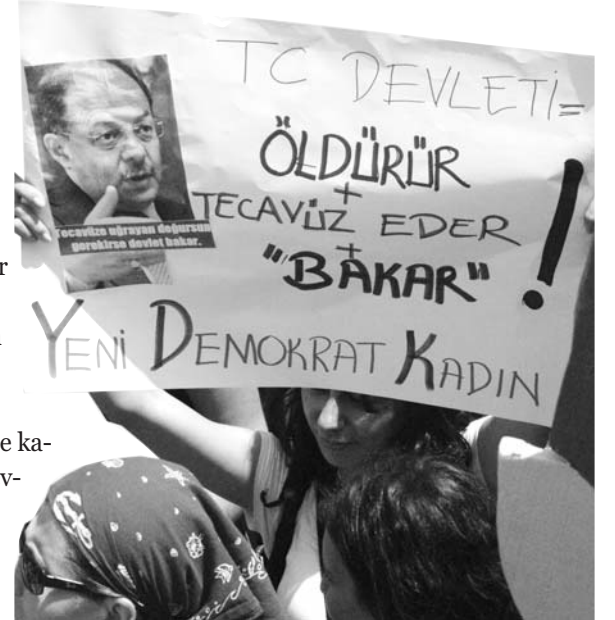
da tayin edilmişti.

Hala okumaya devam edebilenler yine sıkı dursun, bu kararları başbaşa verip, bu çözümde karar kılan bürokratlar içinde de Ş'yi gören yoktu. (...)

Elbette hemen sağlık müdürünü aradım. (...) Müdür'ün "takdir edersiniz ki o da bir can" demesiyle çok kısa bir süre içinde, yani bir gün içinde kendimi tekrar bir boşluğa yuvarlanırlar gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Sağlığımı itiraf ediyorum: İnsanların tek tek kürtaja karşı çıkmalarına alıştım, ancak ilk defa bu karşı çıkışların organize, yani örgütlü biçimde kristalize olduğunu yani billurlaştığını görüyordum. Müdür ise, telefonda, organize ettikleri bu planın, bu kadar yoksul bir aile için nasıl da bir nimet olduğunu anlatmaktaydı.

Sonraki birkaç gün çok hızlı geçti. (...) Saatin tiktakları çalıştı ve kanunun müsaade ettiği süre doldu. Sonrası sessizlik. Ş gitti, öykü bitti.

Kaynak: bianet.org/bianet/insan-haklari/138873-bir-kurtaj-olamama-hikayesi

KÜRTAJ değil, İSTİSMAR suçtur!

- Merdîn, Sêrt derken; bir "utanç vakası" da Sakarya'da açığa çıktı. 14 yaşındaki bir kız çocuğunun 17 kişi tarafından cinsel istismara maruz kaldığı, kız çocuğunun yaşadıklarını ailesine anlatması ve ailenin de durumu şikayet etmesiyle ortaya çıktı. Çocuğa yönelik cinsel istismarda gözaltına alınan 17 kişi arasında hiç de yabancı olmadığı "devlet yetkilileri" var yine. Gözaltına alınanlardan iki kişinin Sakarya Emniyeti'nde Şube Müdürleri N.Ş. ve E.T. olduğu öğrenildi. Daha önce N.Ç ve Sêrt'teki utanç davasında da karşımıza çıkan çocuk tacizcisi "devlet yetkilileri" yine devletin koruması altına alınarak serbest bırakıldı.

rakıldı.

- "Emniyet Genel Müdürlüğü Bilişim Suçlarıyla Mücadele Daire Başkanlığı" tarafından 18 ilde, 85 ayrı noktaya eş zamanlı düzenlenen, internet üzerinden çocuk pornosu paylaşan ve çocukları şantajla cinsel birlikteliğe zorlayan şebekeye yönelik operasyonda 198 kişi gözaltına alındı. Devletin canının istediği zaman bu tür durumlarda kapsamlı çalışmalar yapabileceğinin kanıtı olan bu operasyonda gözaltına alınan ve aralarında kamu görevlilerinin de bulunduğu 198 kişi; yine devletin bu tür suçlara yaklaşımının bir kanıtı olarak serbest bırakıldı.

KÜRTAJ değil, TECAVÜZ suçtur!

- Şirnex'te yaşayan H.Ö isimli bir kadın, kendilerini polis olarak tanıtan 5 kişinin tecavüzüne maruz kaldı. T. Kürdistanı'nda yaşayan kadınların, asker, polis, korucu gibi erkek egemen faşist devletin kolluk güçleri tarafından tecavüz, taciz gibi cinsel saldırılara maruz kalması yeni değil. Bu olayın ardından **Yekitiya Jinên Azad (YJA)** "H.Ö.'nün bu saldırıyı Kürt kadınlara dönük geliştirilen planlı ve örgütlü bir saldırı olarak

ele alması, utanması ve intihar etmesi gereken tecavüzcüler olduğu bilinciyle hareket etmesi gerektiği açıklama yaptı.

- İşkence haberleriyle gündeme gelen **Taksim Polis Merkezi** bu kez de tecavüz haberiyle gündemde. Taksim Polis Merkezi'nde görevli komiser yardımcısı N.K. bir gece kulübünde gözaltına alınan Rusya vatandaşı **P.A.**'ya, karakolda tecavüz ettiği iddiasıyla tutuklandı.

Zilan, kadınların omuzlarında toprağa verildi

H. Merkezi: Dersim'de çıkan çatışmada yaşamını yitiren 3 HPG gerillasından biri olan Mercan Sevim'in

(**Zilan Ruken**) cenazesi, Sêrt'te kadınlar tarafından toprağa verildi.

Mercan Sevim'in cenazesinin, yüz-

lerce araçlık konvoy ile kent merkezinden götürülmesi polisler engelledi. Cenaze konvoyu Eruh çevre yolundan zırhlı araçlar eşliğinde Doğan Mahallesi'nde bulunan ve polisin yoğun güven-

lik önlemi aldığı Şeyh Musa Mezarlığı'na geldi. Burada düzenlenen ve çok sayıda kişinin katıldığı törende Sevim'in cenazesi, kadınlar tarafından toprağa verildi.

Kadıköy'de "Tutsak Öğrencilere Özgürlük" mitingi

İstanbul: 9 Haziran Cumartesi günü Kadıköy'de bir araya gelen öğrenciler; 600'den fazla tutuklu öğrenci için saat 14.00'te toplanarak Kadıköy İskele Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Ülkemin hapishaneleri çok "renkli"; öğrencisinden, öğretmenine, doktorundan, avukatına ve gazetecisine anlayacağımız birçok kesimden düşünce tutsakları var hapishanelerde. Avukatlar müvekkillerini savundukları, yani görevlerini yaptıkları, gazeteciler ezilenlerin sesi olduğu, öğrenciler ise parasız, bilimsel ve anadilde eğitim istediği için tutuklu. Bu duruma sessiz kalmayacaklarını haykıranlar ise potansiyel tutuklu öğrenciler.

Yaşanan hukuksuzluğu protesto ettiklerini ve buna sessiz kalmayacaklarını dile getiren öğrenciler bugün o alanda olarak tutsak öğrencileri ve savundukları düşüncüyü sahiplendiklerini vurguladılar. Eylemde; **Yeni Demokrat Gençlik**'in bileşeni olduğu **HDK Gençlik Meclisi**, Tüm-İGD, **Gençler Meydana İnisyatifi**, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisyatifi, **Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi** pankart açtı. Ayrıca eyleme BDP milletvekilleri de destek verdi.

Kitlenin en önünde sembolik parmaklıklar hazırlanmış ve parmaklıklarla tutsaklık temsil edilmişti. Öğrenciler

yol boyunca ve meydanda aralıksız "**TMY çöpe öğrenciler kampüse**", "Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez", "**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz**", "Baskılar bizi yıldıramaz", "**Polis defol bu sokaklar bizim**" sloganlarını haykırdılar.

Kitle adına hem Türkçe hem de Kürtçe basın metni okundu. Kitle adına metni okuyan **Şeyma Özcan**; örgütlü, sosyalist öğrencilere karşı bir operasyon yürütüldüğünü dile getirerek; "**Tutuklu bulunanlar cezaevlerinde zulme maruz kalıyor. Cezaevlerinde ortak görüşler engelleniyor, eğitim hakları engelleniyor, öğrencilere ders notları verilmiyor**" diyerek şöyle devam etti; "**Sınavlarına girmelerine izin verilmiyor. Sınavlarına girmelerine izin verseler bile cezaevi ile okul gidiş-geliş masraflarının karşılanması isteniyor, sınav başı 1000 lirayı karşılamaları imkansız, sınav girişlerinde çı-**

karılan sorunlar kaldırılmı istiyoruz" dedi.

Basın metninin ardından söz alan BDP Eşbaşkanı **Selahattin Demirtaş** öğrencilerin her zaman yanında olacaklarını söyledi. "**AKP'ye boyun eğmeyen insanlara özellikle üniversite öğrencilerine başbakan öfkeli**dir. Pankart tutana 8 yıl hapis, yumurta atana yumurta örgütü diye içeri atıyorlar. AKP medyayı da arkasına alarak üniversitelerde kendi yasalarının gençliğini istiyor. Üniversitelerde kaos olayını kestiremiyor. Üniversite örgütleri bilimsel, parasız bir eğitim istiyor ve örgütlenme hakkı istiyorlar" diyen Demirtaş; "**Biz bu yolda illa kazanırız diye bakmıyoruz. Biz bu yolda onurluca ölebiliriz de**" dedi.

Ardından Sebahat Tuncel ve demokratik kitle örgütleri söz aldı. Aynı zamanda eyleme gelen tutsak öğrencilerin anneleri de konuşma yaparak çocuklarının yanında olduklarını, onları desteklediklerini ve serbest bırakılmalarını istedi.

Bu hafta serbest bırakılan tutsak öğrencilerden biri söz alarak; arkadaşlarının dışarıda eylem yaptıklarında onların morallerinin çok iyi olduğunu, onların desteğinin kendilerini çok iyi hissetmelerini sağladığını dile getirdiler. Eylem tutsak öğrencilerinin mektuplarının okunmasının ardından **Bandista**'nın ezgileriyle sonlandı.

Marmara ve İstanbul'da satırlı saldırılar sürüyor

H. Merkezi: Son dönemlerde kolluk güçlerinin de desteğini alan sivil faşistler üniversitelerde devrimci, yurtsever ve ilerici öğrencilere saldırılarını artırdı. Son olarak adı artık **satırlı üniversite** olarak anılan **Marmara Üniversitesi**'nde devrimci öğrencilere faşistler satırlarla saldırdılar. Saldırıda 5 öğrenci vücutlarının çeşitli yerlerinden yaralandı. Saldırının ardından okula gelen kolluk güçleri "alışlageldiği" gibi saldıranları değil saldırıya uğrayanları gözaltına almak istedi.

Yine İstanbul Üniversitesi'nde de benzer bir saldırı gerçekleştirildi. Elinde satır ve sallama diye tabir edilen bıçaklarla gelen faşistler burada da benzer biçimde devrimci öğrencilere saldırdı. Saldırıda yaralanan öğrenciler hastaneye kaldırılırken hastane önünde bekleyen öğrencilere de yine aynı grup tarafından saldırı gerçekleşti. Saldırıda bir öğrenci başına aldığı darbe sonucu yaralandı. Yaşanan olayların ardından Üniversite Rektörü Yunus Söylet Twitter'daki hesabında "**Bahar aylarında gençler hareketleniyor. Sınav stresi de ekleniyor. Zamanla geçer**" şeklinde pervasız bir açıklama yaparak saldırıyı gerçekleştirenleri korumaya çalıştı.

Tıp öğrencileri serbest bırakılsın!

İstanbul: Devletin gözaltı terörüne tepki artarak devam ediyor. 6 Haziran günü sabah saatlerinde çeşitli illerde 90'dan fazla sağlık öğrencisi evleri basılarak, gözaltına alınmıştı. Saat 12.30'da Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde bir araya gelen İTO, SES İstanbul Şubeleri, Eğitim-Sen İstanbul Üniversiteler Şubesi "**Genç meslektaşlarımızı sahipsiz bırakmayacağız**" diye haykırdı.

"Sağlık hakkına ve tıp eğitimine sahip çıkan öğrencilere dokunmayın", "Gözaltındaki tıp ve sağlık bilimleri öğrencileri serbest bırakılsın" yazılı pankart açan kitle "**Öğrenciler serbest bırakılsın**", "Gözaltılar, tutuklamalar baskılar bizi yıldıramaz", "**Eğitim hakkımız engellenemez**" vb. sloganlar attı.

Basın açıklamasını İTO Genel Sekreteri **Ali Çerkezoğlu** gerçekleştirdi. Çerkezoğlu, "**Bugünlerde hemen her sabah AKP'ye muhalif olan bir kesime karşı yeni bir operasyonla uyanıyoruz. Belediye başkanları, avukatlar, gazeteciler, öğrenciler, sendikacılar, aydınlar, akademisyenler eski DGM'lerin uzantısı olan Özel Yetkili Mahkemeler tarafından tutuklanıyor; mahkemeye çıkarılmadan haklarında suçlamaları dahi öğrenmeden yıllarca hapiste tutuluyor**" dedi.

HDK Gençlik Meclisi eylemde!

MERSİN

HDK Gençlik Meclisi olarak tutuklu öğrencilerle ilgili ele aldığımız pratik süreçte eksiklikleriyle birlikte tüm illerde eylem yapma iradesi oluşmuştu. Biz de **Mersin HDK Gençlik Meclisi** olarak yaptığımız toplantılarda HDK bileşeni olmayan gençlik örgütlerine de öneride bulunarak bir eylem yapma kararı aldık.

"**Tutuklu Öğrencilere Özgürlük!-HDK Gençlik Meclisi**" yazılı pankartımızla 2 Haziran Cumartesi günü saat 15.00'te KESK önünden Taş Bina'ya kadar ayaklarımız yalın, puşile- rimizle, kelepçeler ve demir parmaklıklarla coşkulu bir biçimde yürümeye başladık. Henüz KESK sokağından çıkmamıştık ki, eylem daha başlamadan hazırlık yapan polis, barikatını sokağın çıkışına kurdu. Örgütlü mücadeleden korkan devletin polisleri bize bireysel olarak Taş Bina'ya yürüyebileceğimizi ve açıklamamızı orada yapabileceğimizi söyledi. Böyle bir dayatmayı kabul etmeyeceğimizi söyleyerek barikat önünde açıklamamızı okuduk.

Kitle adına açıklama yapan **Metin**

Özken; sayıları bine yaklaşan tutuklu öğrencilerin devletin iddia ettiği gibi yasadışı örgüt üyesi olduğuna dair kuvvetli şüpheler bulunduğu için tutuklanmadığını söyledi.

Açıklama okunduktan sonra oturma eylemi yaptık. O sırada Dev-Lis ve Lise- li Kıvılcım'dan arkadaşlarımızın öğrencilerin nasıl tutuklandıklarına dair hazırladıkları tiyatroyu oynandı. Tiyatronun ardından eylem coşkulu sloganlarla ve şarkılarla sonlandırıldı. Lise öğrencilerinin geniş katılım gösterdiği eyleme **DGH**, Gençlik Federasyonu, **Gençlik Muhalefeti**, Öğrenci Kolektifleri de destek verdi.

(Mersin YDG)

ANKARA

HDK Ankara Gençlik Meclisi Yüksel Caddesi'nde üniversitelerde açılan soruşturmalara ve tutuklamalara ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında sadece ikinci dönemde 200, geçmiş dönemlerle birlikte 500'e yakın öğrenciye demokratik haklarını kullandıkları için cezalar verildiği vurgulandı. Basın açıklaması "**Üniversiteler bizindir bizimle özgürleşecek!**", "**Faşist rektör üniversiteden defol!**" sloganlarının arkasından bütün soruşturmalara, tutuklamalara rağmen mücadeleden vazgeçilmeyeceği söylenerek sonlandırıldı.

1. YARGI PAKETİ

2. YARGI PAKETİ

3. YARGI PAKETİ.

4. YARGI PAKETİ

5. YARGI PAKETİ

6. YARGI PAKETİ

7. YARGI PAKETİ

Mevzu bahis baskı ve zorun tahakkümü olduğunda içkin doğasına üç yüz atmış derece dönmekte an tereddüt duymayan egemen sistemin hakkaniyet ve adalet meselelerini nasıl idrak ettiği ortadadır. Çeşitli uluslararası belgeleri referans göstermekte, altlarına çeşitli çekinceler koyarak ya da koymadan imzalamaktadır. Bölgemiz ülkelerinin egemenlerini demokrasi ve insan haklarına saygı duymaya davet etmekte bir beis görmeyen faşist diktatörlüğün riyakarlığı elbette bu kadarıyla da sınırlı değildir. Almanya'da Türk ulusuna mensup kişiler için "anadilde eğitim hakkı vazgeçilmezimizdir" açıklamasında bulunan Başbakan Erdoğan'ın ülkeye gelince "tek"lemesinin, "bir tek kendine Müslüman olma" durumuyla birbir örtüştüğü açıktır.

Benzer şekilde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin verdiği mahkumiyet kararlarının artık epeyce "cep yakar" hale gelmesinin, uluslararası camiada sözüm ona "insan haklarına saygı" kırlığıyla sunulan "prestij" kriterlerinin zorlamasıyla vitrinini süsleme derdine düşen egemenlerin son salvoları paket paket yargı düzenlemeleriyle "yargıda reform" teması oldu!

Daha henüz TBMM Genel Kurulu'nda kabul edilmeyen 3 yargı paketiyle ilgili tartışmalar sürerken, Başbakan Erdoğan Diyarbakır'da 4. Yargı paketiyle ilgili "müjde"yi verdi. Erdoğan "basın özgürlüğünü genişletecek, özel hayatın gizliliğinin daha fazla korunmasını sağlayacak" bir düzenleme üzerinde çalıştıklarını söyledi!

(Çok) Özel Yetkili Mahkemeler

Yargı paketi düzenlemesine dair kulislere "sızan" bilgileri vakit kaybetmezizin manşetine taşıyan (iktidardan yana) Taraf gazetesi "Özel Yetkili Mahkemelerin" kaldırılacağını duyurdu. CMK'nın 250. Maddesi ile pek çeşitli "marifetlerle" donatılan ve 'yetki gasp ve tecavüzünü' artık teadmüle dönüştüren bu mahkemelerin

kaldırılacağı fikriyatı "liberal" cenahta büyük bir coşkuya sebebiyet verdi. AKP'nin "ileri demokrasi" aldatmacasına "her şeye rağmen!" inanmakta ısrar eden bu cenah, bilinçleri tarumar etme gayesiyle dolup taşarak yine görevlerini ifa etmiş oldu.

Çok geçmeden işin aslı ortaya çıktı. Özel Yetkili Mahkemelerinin kaldırılmayaacağı, yapılacak düzenlemenin uygulanmanın ruhuna aykırılık teşkil etmeyeceği, değişimlerin "ufak birer rötüş" olmaktan öteye gitmeyeceği bizzat devlet erkani tarafından duyuruldu.

Aymazlıkta sınır tanımayan "liberal" cenah ise bu durum karşısında şaşkınlığını ifade etmekten geri durmadı. Faşist bir ülkede yargı sisteminin gerçekten bir hükümet eliyle demokratikleşebileceğine inandıklarını görmek esas şaşkırtıcı olandır diye düşünüyoruz. Ve hatta egemenler varlık zeminlerine uygun ve gayet tutarlı açıklamalarıyla gerçekliği ortaya koymakta onlardan daha cesur davranmaktadır.

Bu uygulamalardan esash bir değişim beklemek ne kadar abes ise devletin adalet rejim ve anlayışını teşhir etmek de bir o kadar abes olacaktır. Özel Yetkili Mahkemelerin kapatılması ya da belli reformlara tabi tutulması hiçbir sorunun çözümünü sağlamayacak, hakkaniyet konusunda bir dönüşüme vesile olamayacaktır. Ancak toplumsal baskıyı organize edecek olan muhalefet odaklarının meşru direniş hattı egemenlerin geniş hareket kabiliyetini daraltabilecek ve manevralarını sınırlandırabilecektir.

Bizim cephemizden amaçlanan bu iken, egemenlerin de kendi menfaatleri doğrultusunda hesaplar yaptıkları sır değildir. "Tahminlerimizi" bilgiye dönüştürmek noktasında iktidar bozulanlığı rolünü oynayan Taraf gazetesinin, yine manşete taşıdığı üzere egemenlerin hesapları epey bir karmaşık! Tüm "söylentiler" egemenler arasındaki klik dalaşını arenasına dönmüşen Balyoz ve Ergenekon tutukla-

malarını gösteriyor!

"Kürt Sorununun" çözümü noktasında "tokalaşmak" suretiyle "mutabakat arayışları" pozlarına bürünen AKP ve CHP'nin "uzlaştıkları" tek meselenin ulusal hareketin tasfiyesi mevzuu olmadığı bu vesileyle ortaya çıkmıştır.

"Toplumsal Mutabakat"; 4. Paket;

Dördüncü paketin çalışmalarına başladıklarını ve bunun da ilk Bakanlar Kurulu'nda görüşüleceğini söyleyen Erdoğan ekledi; "Türkiye'nin AİHM'de ne tür eleştirilere maruz kaldığını tespit ettik. Yeni paketle bu ihlalleri ortadan kaldıracak adım atıyoruz. İşkence ve kötü muamelelerin önlenmesi için daha etkin mücadele başlatacağız. İşkencede zaman aşımını kaldıracağız. Özel hayatın daha güçlü şekilde kurulması için adım atıyoruz. İfade ve basın özgürlüğünü çok daha ileri standartlara kavuşturuyoruz."

Balyoz davası avukatlarının duruşmada bir karar çıkmaması için başlattıkları boykot ve İstanbul Barosu'nun onlara sağladığı destek tam da burada önemlidir diye düşünüyoruz. İlgi çekici şekilde İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal geçtiğimiz günlerde Özel Yetkili Mahkemeler ile ilgili yapılacak yeni düzenlemeleri "uygun bulduklarını" açıkladı. Onca tutuklu öğrenciye, avukatlardan gazetecilere doktorlara uzanan KCK tutuklamalara karşı derin bir sükünete bürünen Baronun bu pakete dair yaptığı jet açıklama anlamlıdır.

Tutuklu Balyoz sanığı Tuğamiral Fatih Ilgar'a ait olduğu iddia edilen ve geçtiğimiz günlerde internete düşen ses kaydında, "Bir yasa tasarısı gündemde, bir iki aya kadar çıkar. Gelen bilgiler de emareler de o yönde. O yasayla bizi çıkaracaklar" deniliyordu. Aynı ses kaydında "Bu ülke ya bir ekonomik krizle ya bir iç savaşla kendine gelecek" temennisi de dile getiriliyordu!

Egemenler bir tiyatro oynuyor!

Ortada uçuşan hesap kitabın mide bulandırıcılığı açıktır. Tartışmaların bir puşiye 11 yıl, İbrahim Kaypakkaya'yı anmaya 120 yıl, paralı eğitime hayır diyen gençlere 8.5 yıl hapis cezası verilirken, tutuklu öğrenci sayısı almış başını yürümüşken, toplumsal muhalefet odakları dalga dalga operasyonlara tabi tutulurken, adil yargılama hakkının, savunmanın kutsallığı ilkesinin esamesi bile okunmuyorken, uzun tutukluluk uygulamasının devrimci, demokrat ve yurtsever tüm kesimler açısından mübah sayıldığı ortada iken sürüyor olması meselenin "rahatsız ediciliğini" artırmaktadır.

Yapılan düzenlemelerin bir derdi "global prestij" kaygısından ötürü AİHM mahkumiyetlerini engellemek iken, bir derdinin de klikler arası menfaat alışverişi olduğunu unutmamak gerekmektedir. Gerek AKP'nin temsil ettiği ve gerekse de CHP'nin (ve MHP'nin) temsil ettiği klik mütecanis değildir. Örneğin AKP kendi içinde yekpare bir bütün oluşturmaz. Dolayısıyla bu kliklerin hem birbirleriyle hem de kendi aralarında mücadeleleri tabidir. Bu kadar tabi olan bir başka gerçek de bunların halka karşı saldırıda birleşmeleridir. Azılı düşman belledikleri muhalif basın ve muhalefet odaklarını açısından bir "adalet" arayışı içinde olmadıkları aşikardır. Dertlerinin bu olmadığını iyi biliyoruz. Başbakan "Özel Yetkili Mahkemeler birer canavara dönüşmüştür" diyerek yeni yargı paketinin meşruiyet zeminini sağlamlaştırmaya çalışmaktadır.

Kullan-at temel mantığının bir sonucu olarak yeni yargı paketinde envai çeşit düzenleme yapılması olasıdır. Ama hiçbir düzenlemenin de faşist yargı mantığını alaşağı edemeyeceği de açıktır. Yargı sisteminin gerçekten adalet dağıtabilecek marifete kavuşabilmesinin yegane yolu faşist tahakkümün sonlandırılmasına bağlıdır.

“TASMALI” değil, KELEPÇELİ medya!

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın AKP'nin İstanbul 4. Olağan İl Kongresi'nde yaptığı konuşmanın hedeflerinden biri de artık alışık olduğumuz üzere yine medyaydı. 30 Mayıs günü yapılan kongrede Erdoğan, **“Bazı gazetecilerin ulusal tasmaları vardı, tasmalarını çıkardık. Artık uluslararası tasma takanlar var”, “Uludere olayı üzerinden, Türkiye’de bir istismar siyaseti yürütülüyor. Uludere üzerinden yürütülen kampanya, uluslararası bir karalama kampanyasıdır. Bunun içinde PKK terör örgütü var. BDP var, CHP var, bir de belirli medya kuruluşları var”** diyerek yeni bir tartışmanın fitilini ateşledi.

Erdoğan, böylelikle medyanın bugünkü halini ağızından kaçırır. Tasmalı medya ne demekti? Kim ulusal, kim uluslararası tasma takıyordu? Peki ya AKP'nin ürettiği tasmamın cinsi neydi? Tasma polemikliği bu sorular etrafında ama medyanın gerçek niteliğine dokunmayan bir mecrada yürüdü. Erdoğan'ın Bekir Coşkun'a yönelik hakaretlerinin (kaleminden pislik akıyor- 8 Mayıs) ardından sarf ettiği bu cümleler söz konusu “ana akım” medya tarafından neredeyse “yarabbi şükür” refleksiyle karşılandı. Çıkan kimi sesler de bu sesizliğin içinde boğuldu. Erdoğan'ın hedeflediği kesimler olan, yayın organları dışında (Ulusalcular, “Kemalistler”) tepki veren neredeyse yok denecek kadar azdı. Erdoğan'ın medyaya yönelik bu kaba halli itiraf niteliğindeki açıklamaları burjuva-feodal medyanın da içinde bulunduğu durumu özetler nitelikte.

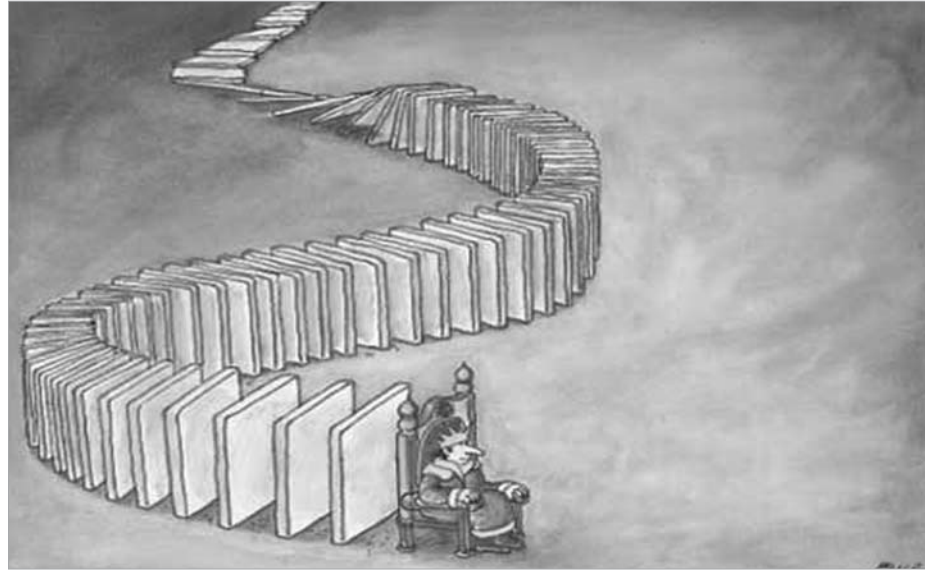
Zaman-Cumhuriyet Aynı Safta!

Bugünkü tablo içinde ulusalcular ve Kemalistler dışında burjuva-feodal medyanın ezici bir kesiminin AKP'nin politikalarını desteklediği, propagandasını yaptığı açık. Yeni Şafak'tan Zaman'a, Sabah'tan Star'a; ATV'den Kanal D'ye CNNTürk'ten NTV'ye değişik renklerden yüzlerce yayın organı, televizyon, radyo, AKP hükümetine çalışıyor. Hedef kitlelerinin hassasiyetlerine uygun bir içerikte ama esasta AKP propagandası yapan bu medya organları, AKP'nin en güçlü silahlarından. Türk egemen sınıflarının AKP'ye verdiği destek medya alanında yürütülen bu icraatlarla açıkça görünüyor. Hâkim sınıflar, kendileri açısında oldukça önemli bir dönemden geçerken, kitlelerin önemli bir kısmının desteğini almış AKP hükümetinin popülaritesini korumaya çalışıyor. Bu arada dile getirmek gerekir ki Cumhuriyet vb. cenahtaki yayın organlarının muhalifliği, ancak AKP'yle sınırlıdır. Onların eleştirileri sisteme, düzenin temel yapısına işle-

yişine, hatta demokratikleştirilmesine dair değildir. Onların öfkesi klik dalasında kaybettikleri mevzilere duydukları tepkidir.

Erdoğan'ı göklere çıkaran medya ile bugün aynı kulvarda onu yerden yere vuran basın temel olarak aynı cephe, safta yer almaktadır. İşçi ve emekçilerin insanca yaşayacağı bir dünya mücadelesi veren devrimci ve ilerici, Kürt ulusunun demokratik talepleri için mücadele yürüten yurtseverlere yönelik yaklaşımları da bunu göstermektedir.

Hemen her dönem çeşitli vesilelerle açığa çıkmıştır ki geniş yığınlara ulaşan basın-yayın organlarında eline kalem

alan her yazar adeta bir psikolojik savaş uzmanı gibi hareket etmektedir. 28 Şubat darbesinde, Andıç krizinde ve Balyoz, Ergenekon davalarında ortaya saçılan gerçekler bize yüksek tirajlı medyanın iddia edildiği gibi bağımsız olmadığını göstermektedir.

Zaten birer holdinge dönüşmüş basın-yayın kuruluşlarının kimin yanında yer aldıkları ortada olması bir yana, Türk devletinin kitlelerin bilincini bulandırmak, dezenformasyon yapmak adına yoğun bir şekilde yürüttüğü savaşın ileri uçtaki akıncıları bu köşe yazarları, gazetecilerdi. Kimi istisnalar olsa da temelde burjuva-feodal basının durumu böyledir.

Bu gerçeklik sınıf savaşımı açısından önemli tarihsel virajlarda tamamen sırtımdır. 12 Eylül cuntası, 90'lı yıllarda yaşanan yargısız infazlar, vahşet, 96 Ölüm Orucu, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamı, IMF programları ve son olarak Roboski'de bu zevatin aldığı pozisyon hafızalara derin izler bırakmıştır.

Medya Klik Dalasının Göbeğinde!

Bu alan aynı zamanda Başbakanın açıklamalarıyla da sabit olduğu üzere egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmanın kitleler nezdinde en görünür olduğu yerdir. Çünkü basın-yayın organları egemen sınıf güçlerinin kitlelere doğrudan seslendiği birer platform işlevi görmektedir. Gazetecilerin başbakanlık koridorlarında ders aldığı, Genelkurmay Başkanlığı tarafından güvenilirliklerinin onaylandığı (Akreditasyon) bir ülkede, medyanın bağımsız olması mümkün mü?

Erdoğan'ın tasma söylemi yalnızca bu gerçeğe dikkat çekmektedir. Ordu ve CHP'de karşılığını bulan Kemalist etiketli kliğin elinde bulunan basın-yayın mevzileri bugün AKP'yi destekleyen egemen sınıf kliğinin elindedir. Meselenin özü budur. Hâkim sınıfların komprador nitelikleri itibarıyla de her kliğın mutlaka uluslararası bir emperyalist güce bağımlı olduğu bir gerçektir. Bu anlamda Erdoğan gerçekleri ilan etmektedir. Her yazar-gazeteci sırtını bir güce

(yerli ve yabancı) dayamaktadır. Öte yandan egemenlerin bugün AKP'de ifadesini bulan yüzde 50'lik halk desteğine ve böylesine güçlü bir medya ordusuna karşın burjuva arenada bile basına yönelik bu tahammülsüzlüğünün bir nedeni olmalı!

Bu durum ülkenin faşist karakteriyle beraber, AKP'nin gelecekte endişe duyduğunu, uyguladığı-yürürlüğe sokmayı düşündüğü politikalarla bu halk desteğini kaybetmekten duyduğu endişeyi yansıtmaktadır. Bir yanı sıra da güç dengelerinde olası bir değişiklik için hazırlık, rakiplerini olabildiğince zayıflatma gayretidir. Gücü ve kitle desteğiyle neredeyse kendisinden geçen AKP'nin duvara toslacayağına şüphe yok. Zira, onu destekleyen, alkış tutan liberaller, yandaş gazeteciler bile AKP'yi savunurken zorlanmaktadır. AKP medyası, gazetecileri; Roboski'nin altında kalan, yakasını katlettiği çocukların elinden kurtaramayan Erdoğan'ı elbette savunacak ancak görevini layıkıyla sürdürmesi için inandırıcılığını da korumak zorunda. Yeni Şafak yazarı Ali Akel örneğinde yaşanan budur. Görünen o ki AKP, bugün onu buraya taşıyan popülist politikalara bile tamah etmemektedir!

Kuşkusuz bu durum sınıf mücadelesinin ağırlığıyla ilgilidir. Onu destekleyen hakim sınıfların bölgesel ve uluslararası ölçekte aldıkları ihalelerden ötürüdür! Çoğunlukla iddia edildiği gibi Erdoğan'ın psikolojisi ve öfke nöbetleriyle ilgisi yoktur.

Özgür Basın Susmayacak!

İşçi ve emekçilerin, Kürt ulusunun baskı ve sömürüye karşı mücadelesi aynı zamanda basın-yayın alanında Cumhuriyet ve Zaman dışında ikinci bir yolu ortaya çıkarmıştır. Erdoğan'ın ağızına yalnızca ‘terörist’ olarak aldığı gazeteci ve yazarlar bu mecrada halkın gerçek haber alma hakkı için mücadele yürütmüştür. Onlar, gazetecilik kimliklerini, devrimci ve yurtsever duruşlarıyla besledi. Gazeteciliği, yazarlığı, işçilerin ve ezilenlerin baskı ve zulme karşı mücadelesinin bir parçası haline getirdi. Erdoğan'ın AKP'nin, hâkim sınıfların gerçek korkusu devrimci ve yurtsever basındır. Bu yüzden baskıya, saldırılara maruz kaldılar. Devrimci, ilerici, yurtsever gazeteciler, yazarlar düzene (yalnız AKP'ye değil) muhalif olduğu için zindanlarda. Başbakan tasma polemikliği yaparken devrimci ve yurtsever basına kelepçe üstüne kelepçe takılmaktadır. Tarih bize ezilenlerin mücadeleden asla vazgeçmediğini öğretmektedir. Buradan hareketle iddialı bir biçimde ifade edebiliriz ki, yığınlarla dolaysız bir bağ kuran devrimci ve yurtsever basın da asla susurulamayacaktır!

Gülünay hala kayıp... Devlet hala sessiz...

TC devletinin geçmişi kanlı bir tarihtir. Darbeleri, işkenceleri ve gözaltılarıyla ünlüdür! Üstelik kimileri bundan "gurur"lanır, "söz konusu vatanı gerese teferruattır" der.

Bu devlet daha kurulmadan M. Suphileri Karadeniz'de katletmiştir. Faileri "belli" değildir(!) Bu ülkede gencecik evlatlarını; Mahir Çayanları Kızılder'e katleden, Denizleri dar ağacında asan, İbrahim'i 90 günlük işkencede parça parça eden egemenler, '80'li dönemlere geldiğinde katliamlarına devam etmiş ve '90'lı yıllarda gözaltında kaybetme politikasını işletmiştir.

Hasan Gülünay da bu politikanın hedeflerinden biri oldu. **20 Temmuz 1992** tarihinde İstanbul Tarabya'daki evinden çıktıktan sonra gözaltına alınarak kaybedildi. Ailenin, yoldaşlarının tüm uğraşlarına, çabalarına ve gözaltında onu gördüğünü açıklayan Erol Çam'ın ifadesine karşın Gülünay bir türlü bulunamadı! Tıpkı binlerce devrimci ve yurtsever gibi.

Devletin kaybetme politikasına karşı çocuklarının, ailesinin, yoldaşlarının adresi Galatasaray Meydanı olacaktı. 17 yıl boyunca, kar kış demeden evlatlarını, yakınlarını, kardeşlerini arayan Cumartesi anneleriyle aynı havayı soludular, aynı acılarla dağladılar yüreklerini. Her hafta bir anne soruyor(du); "**Kayıp yakını ne demek biliyor musunuz?**"(...)

Aydın'daydı Cumartesi Anneleri

geçtiğimiz günlerde. Faili belli cinayetlerin birinci derece sorumlularından biri katil Mehmet Ağar'dı. "**Bin operasyon yaptık**" diyerek gözümün içine baka baka övünen Ağar. Yaşamını, ilerici, devrimci ve yurtseverlerin katledilmesine, adamış bir katil. Şimdi işlediği cinayetler, sorgusuz sualsiz gençleri katlettiği için değil devlete hizmette kusur ettiği için Aydın'da "istirahat" ediyor. Bugün Ağar, yine gözümüzün içine sokuluyor, kaldığı "otel" yetkilileriyle çekilen sevimli pozları medyaya servis ediyor. Devlet, katillerine selam gönderiyor. "**Sonuna kadar arkanızdayım, merak etmeyin**" diyor.

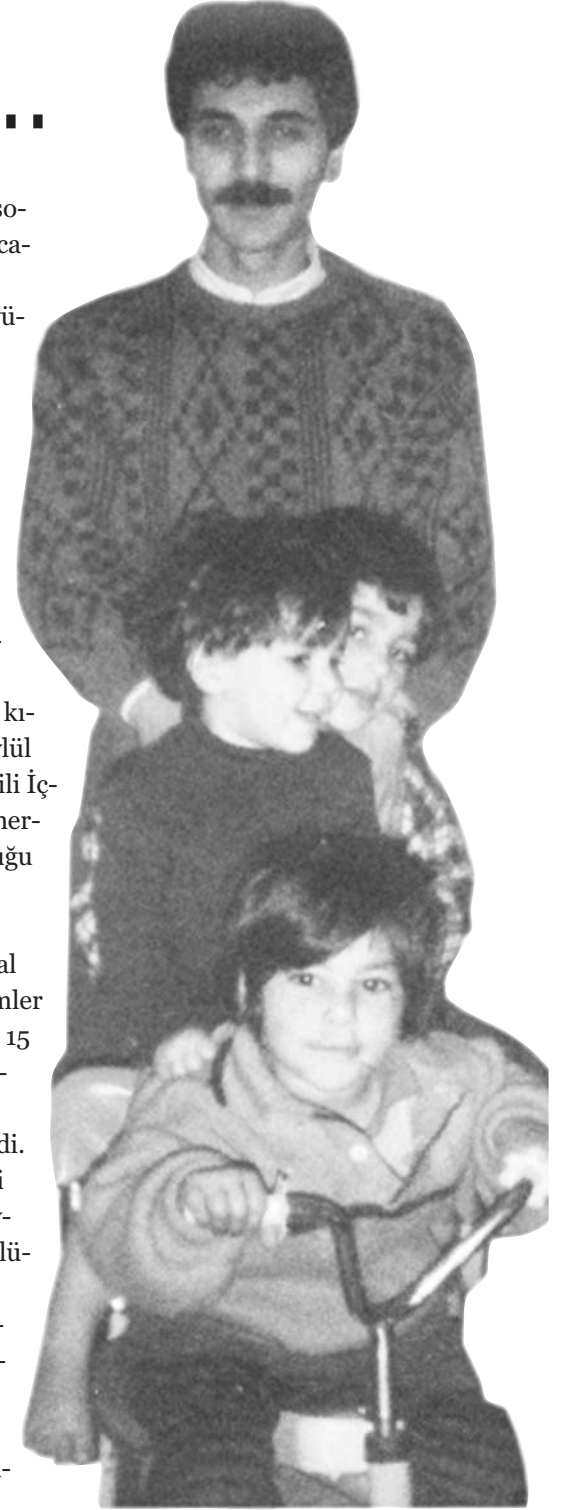
Camcı çırağı Hasan 15 yaşında iken Partizanlarla tanışmıştı. Çalışkan ve dürüst bir genç olarak çevresinde sevilen bir insan olarak anılıyordu. İnsandan, iyiden, güzelden yana olması, yaşadığı toplumun adaletsizliklerine tepki göstermesi ve düzene radikal karşı koyuşu devleti rahatsız etmişti. Hasan Gülünay'ı teslim alamayan devlet, onu önce katledecek, ardından sessizlik içinde adını yok edecekti. Ancak yanlıyordu, çünkü yoldaşları, dostları, yakınları Hasan Gülünay'ın akibetini soracak, devletin tüm kapılarını çalacak hesap soracaktı.

Çocukları eylemlerde büyüyecek, devletin gerçek kimliğiyle çok küçük yaşta tanışacaktı. Yoldaşları, yakınları, dostları tam 20 yıldır Hasan Gülünay'ın nerde olduğunu, soruyor, me-

zarının yerini öğrenmek istiyor, sorumluların yargılanması için mücadele ediyor.

Bugüne kadar soruşturmayı yürüten savcılık hiçbir inceleme yapmadı, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden sürekli Hasan Gülünay'ın aranmasıyla ilgili araştırmanın sürdürülerek yaşayıp yaşamadığı hususunun tespit edilerek bu konuda savcılığa ayda bir kez bilgi verilmesi istendi. Oysa savcılık, Hasan'ı devletin öldürdüğünü çok iyi biliyor. Bu yüzden soruşturma için kılını kıpırdatmıyor, adım atmıyor. 11 Eylül 1992'de Gülünay'ın akibeti ile ilgili İçişleri Bakanlığı'na verilen soru önergesine "iddiaların uydurma" olduğu cevabı verilecekti.

Tanık Erol Çam hiçbir zaman dinlenmeyecek, onun yerine Erdal Şam, Ersal Şan gibi uydurma isimler polis tarafından "araştırılacaktı." 15 Ekim 2009'da aile ve İHD'nin zamanışımına itirazları doğrultusunda yaptığı başvuru kabul edildi. Başvuruyu kabul eden, katillerini koruyan, cinayetin suç ortağı devletti. Bu yüzden devlet Hasan Gülünay'ı katledenleri bulmayacak. Ama biz onun gerçek yüzünü teşhir etmek için daima sokakta olacağız! 20 yıl geçti Gülünay hala kayıp, devlet hala sessiz, öfkemiz hala diri. 20 yıl geçti ve hala sorulacak hesabımız var!

Şehabettin Tamur yaşamını yitirdi

Amed: Türkiye'de 248 tutsak ağır sağlık sorunları yaşıyor, 42 tutsak ise ölüm sınırında bulunmakta. Hapishanelerde tutsaklar ağır koşullar sonucu yaşamlarını yitiriyor. En son kalp rahatsızlığı olan **Hayrettin Toktaş** durumunun kötü olmasına rağmen serbest bırakılmamış ve Batman M Tipi Hapishane'de yaşamını yitirmişti. Şimdi bu listeye bir kişi daha eklendi. Colemêrg'in Gever ilçesinde 2011 yı-

lının Mart ayında gözaltına alınarak tutuklanan ve kanser hastası olan BDP Gever ilçe yöneticisi **Şahabettin Tamur** 13 Aralık 2011'de tahliye edilmişti ancak Tamur, aradan 6 ay geçmeden yaşamını yitirdi.

Tedavi gördüğü Wan Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden alınan cenazesi yüzlerce araçlık konvoy ile Gever'e getirildi. Binlerce kişi ile Bajêrge (Akalm) Mezarlığı'na götürülen Tamur'un cenazesinde sık sık "**Şehit namirin**", "**Gever uyuma şehidine sahip çık**" sloganları atıldı. Son 10 yılda hapishanelerde hayatını kaybedenlerin sayısı 900 kişiyi aşmış bulunuyor

Kadın tutsaklardan Şakran protestosu

H. Merkezi: Son günlerde tutsaklara ve tutsak yakınlarına yönelik işkence, baskı ve cinsel saldırılarıyla gündeme gelen Şakran Hapishanesi'nde saldırılar sürerken; Gebze M Tipi Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar Şakran'daki durumunu protesto etmek için Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleştirecekler.

Tutsaklar tarafından gönderilen faksta "**Aliğa Şakran Hapishanesi, açıldığından bu yana her türlü işkence, zulüm ve cinsel saldırılara sahne olmaktadır. (...) Bu saldırılar devletin ırkçı, faşist ve ataerkil karakterini ortaya koymaktadır.**

Zira çeşitli hapishanelerden özel olarak Kürt kadın tutsaklar sürgün sevk işkencesine maruz bırakılarak, bu hapishaneye yoğun olarak getirilmiş ve yeni Şakran Hapishanesi toplama kampına

dönüştürülmüştür. (...) Irkçı, faşist erkek egemen sisteme karşı mücadele yürüten kadın tutsaklar üzerinde yapılan tüm bu saldırılarla bütün muhalif kadınlar hedef alınmaktadır.

Tüm bunlardan dolayı başta Yeni Şakran Hapishanesi olmak üzere tüm hapishanelerde bulunan yurtsever, devrimci komünist kadın tutsaklar ve adli kadın tutuklulara yönelik cinsel ulusal sınıfsal ırkçı, faşist cinsiyetçi saldırılara karşı kamuoyunu duyarlı olmaya ve harekete geçirmeye çağırıyoruz.

Gebze Hapishanesi'nden MLKP, MKP, TKP/ML davasından kadın tutsaklar olarak Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemini yine bu davalardan kadın tutsaklar olarak yapıyoruz" denildi.

Ali Kaypakkaya son yolculuğuna uğurlandı

Ankara: “Bu kadar mı korktunuz ki benim oğlumdan, bedeni parça parça kesmişsiniz, köpekler?” diye düşmanın karşısına dikilen; “Mayıs benim dert ayımdır/Mayıs’ta kabarrır yüreğim/Mayıs’ta hatırıma düşer onca acı” diyerek kederini öfkeyle harmanlayan 84 yıllık bir yürek... Komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**’nın yetişmesinde büyük emek sahibi babası; devrimci ve komünistlerin kadim dostu **Ali Kaypakkaya**’yı sonsuzluğa uğurladık.

“Benim çocuklarım” derdi devrimcilere. Vasiyetini bırakırken, ömrünün son demlerinde, “Sabahtan evde yemek verin herkese, hiçbir şey eksik olmasın, siz benim çocuklarıma söyleyin, onlar halleder” diyecek kadar güven duyuyordu bizlere. Çünkü her birimizin İb-

rahim’den bir parça, birer İbrahim olduğunu iyi biliyordu.

Yoksullukla, yoklukla geçen ömrünün en önemli miladı ise şüphesiz ki 19 Mayıs 1973’te, Amed Zindanları’ndan, bir torbaya konulan oğlunun cansız bedenini alışı olmuştur. “**Bir babanın yaşayabileceği en büyük acı**” diye tarif ettiği o anları, mih gibi aklına çakmış, en ince detaylarına kadar hatırlamış, anlatmaktan bıkmamış, her anlattığında ise yeniden yaşamıştır.

Bu yılın 18 Mayıs’ında İbrahim yoldaşı anmak için Ali Kaypakkaya’nın evinin yanındaki parkta bir etkinlik düzenlemiştik. Ali babamız ağırlaşan sağlık sorunları sebebiyle etkinliğe katılamayacağını üzüntü ile ifade etmiş ve Şükran Anamız etkinliğe katılıp bir konuşma yapmıştı.

Etkinlik öncesinde ve etkinlik gününde parkın her yanını İbrahim yoldaşın resminin olduğu afişlerle donatmıştık. Etkinlikten birkaç gün sonra Ali Babamızı parktaki afişleri sökerken gördük. Yanına gittiğimizde babamız bir yandan ağlıyor, bir yandan da düşmana hayıflanıyordu. “*Dayanamıyorum yüzümü görmeye*” diyerek, afişleri topluyordu.

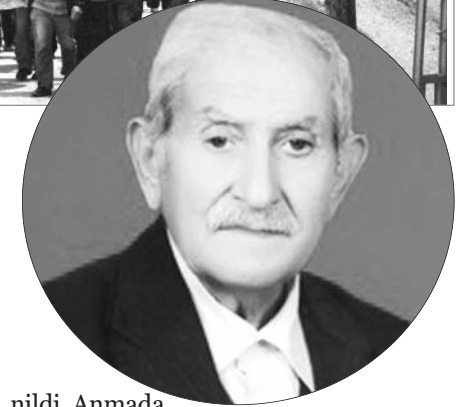
Aradan geçen 39 yıllık zaman Kaypakkaya’nın acısını unutturmamıştı. İçinde kalan uhde, son nefesini soluduğu ana kadar yüreğinde büyüdü. Ali babamızın acının karşısına umudu, sahiplenışı, zulme boyun eğmemeyi, direngenliği, oğluna sahip çıkışı dikerek sürdürdüğü bu yolculuğu, 6 Haziran günü fiziken sona erdi.

“Onu asla unutmayacağız!”

7 Haziran günü, Ali Kaypakkaya’yı son yolculuğuna uğurlamak için **Kaypakkaya ailesi**, PŞTA, YDAB, 78’liler Girişimi, **Mamak halkı** ve Karakaya köylüleri olarak Ali babamızın evinde toplandık. Alkış ve zılgıtlarla köye doğru yola çıkan konvoy, Karakaya köyüne vardığında köylüler tarafından karşılandı. Vasiyeti doğrultusunda Alevi inancına uygun dini vecibeleri yerine getirildikten sonra mezarlığa doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Sahiplenmenin yoğun olduğu cenaze töreninde Ali Kaypakkaya yine isteği doğrultusunda İbrahim yoldaşın yanı başına defnedildi.

Defin işleminden sonra anma etkinliğine geçildi. İlk olarak **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada, Ali Kaypakkaya’nın tüm şehit ve tutsak ailelerine örnek olan tutum ve sahiplenişinden, İbrahim yoldaşın komünist bir önder oluşundaki pay ve emeğinden söz edildi ve “*Ali Kaypakkaya’yı saygıyla anıyor ve onu asla unutmayacağımızı ifade ediyoruz*” de-

nildi. Anmada

YDAB adına da bir açıklama yapıldı.

Ardından Şükran Anamız kısa bir konuşma yaparak eşine minnet duyduğunu, birlikte zulme karşı boyun eğmedikleri bir hayatı yan yana yaşadıklarını söyleyerek cenaze törenine katılan herkese teşekkür etti. Ardından **Ali Haydar Yıldız**’ın ağabeyi **Cafer Yıldız** tüm devrimcileri şehit ve tutsak ailelerini daha fazla sahip çıkmaya davet ettiğini ifade eden bir konuşma yaptı.

78’liler Girişimi, 68’liler ve Yaşam Ağacı adına da açıklamalar yapıldı. Son olarak sanatçı **Pınar Aydınlar** Ali Kaypakkaya’nın mezarı başında “**suçu ve suçluyu övmeye**” devam ederek, **İbrahim Yoldaş** türküsünü seslendirdi.

Devlet ölüm saçmaya devam ediyor

H. Merkezi: Polisin gaz bombası terörü sürüyor. Tam da geçen yıl Metin Lokumcu’nun katledilmesinin yıl dönümüne yaklaşırken bu terörün yeni kurbanı **Çağan Birben** oldu. Astım hastası Birben, Yalova’da ayırmaya çalıştığı bir kavga sırasında polisin kullandığı gazla katledildi.

Üstelik astım hastası olduğunu söylediği halde polis gaz kullanmaya devam etti.

Fenalaşan ve yakında bulunan bir internet kafenin tuvaletine giden Birben burada yaşamını yitirdi.

Bir canın, bir hayatın, bir dünyanın bu kadar “keyfiyet”le yok edilmesi, bu devletin umurunda bile değildi. İnsan hayatı bu kadar değersizdi bu devlet ve bu devletin korumaya aldığı kollukları için.

Devlet cephesinde değersiz olan sadece insan hayatı değildi. Ölümün ardından tutulan yas ve acı da değersizdi. Zaten yaşama değer vermeyen zihniyetin, ölümün ardından duyulan acıya saygı göstermesi beklenebilir mi? Bunun bir kanıtı olarak katledilen Birben’in yaşamını yitirmesinin ardından yasa boğulan ailesi ve yakınları; Birben’in cenaze töreninde polise tepki gösterdikleri için polisin gazlı saldırısına maruz kaldı.

Tüm bu saldırılara rağmen Çayan Birben’in cenazesi, memleketi Rize’nin Subaşı Köyü’nde toprağa verildi.

Binler sokakta “Eşkıyayız” diye haykırdı

31 Mayıs günü Başbakan Tayyip Erdoğan’ın Hopa’ya gelmesini protesto eden kitleye polis vahşice saldırmıştı. Saldırıda emekli öğretmen Metin Lokumcu hayatını kaybederken, onlarca kişi gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Saldırıda ülkenin birçok yerinde protesto edenlere de vahşice saldırmış ve onlarca kişi gözaltındayken işkenceye maruz kalmıştı. Metin Lokumcu’nun katledilişin ve Hopa olaylarının 1. yıl dönümünde ülkenin birçok yerinde binlerce insanın katıldığı anma ve protesto eylemleri düzenlendi.

Artvin: Hopalılar Metin Lokumcu’yu anmak için Hopa Meydanı’nda eylem yaptılar.

Eskişehir: 31 Mayıs günü İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan emek ve demokrasi güçleri, AKP il binasına doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin önü Yunus Emre Caddesi üzerinde polis tarafından kesildi. Barikat karşısında AKP’ye yürümek istediklerini söyleyen bileşene bir süre sonra polis saldırdı. Saldırıda gözaltına alınan olmazken, 20’ye yakın kişi yaralandı. Biber gazı, cop ve kalkanlarla yapılan saldırının

ardından kitle, İki Eylül Caddesi’ne yürüyerek tramvay yolunda basın açıklaması yaptı.

İstanbul: Binler Şişli Cami önünde bir araya gelerek AKP Şişli ilçe binasına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe geçmeden önce “Direnış horonunu kuruyoruz” diyerek horon oynamaya başladılar. Kitle yürüyüş sırasında Eskişehir’deki eyleme polisin saldırdığı haberini alınca “**İsyandır, direniş, zafer**” sloganını daha güçlü bir şekilde haykırdı. AKP Şişli binasına yaklaşıldıkça polisin yoğun güvenlik kordonuyla karşılaşıldı. AKP’nin önü ve etrafı polis barikatlarıyla doluydu.

Ankara: Partizan’ın da örgütleyici-

si olduğu “**Bizi de alın memleket kurtulsun/Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri**” yazılı pankartla Sakarya Meydanı’nda toplanan yüzlerce kişi, geçen sene Hopa’daki olayların ardından olduğu gibi AKP İl Başkanlığı’na yürüdü.

İzmir: Aralarında Partizan’ın da bulunduğu kurumların çağrısı yaptığı eylemde 18.30’da Konak YKM önünden AKP il binasına yüründü.

Amed: KESK Şubeler Platformu’nun çağrısıyla Amedli emekçiler, 3 Haziran akşamı Park Orman’da toplanıp Diyarbakır AKP il binasına yürüdü. Binaya siyah çelenk bıraktılar.

Şakran'da işkenceye son

21. HAFTA

H. Merkezi: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'nun F eylemlerinin 21.'si işkenceye maruz kalan kadınların mektuplarının okunmasıyla başladı. Ardından hazırlanan basın metninde, Şakran Hapishanesi'nde keyfi uygulamayla kötü muamele, işkenceye, cinsel tacize maruz kalan kadınlardan bahsedildi. Ağır hasta olan ve durumu gün geçtikçe kötüleşen **Türkan İpek**'e uygulanan tecridin sona erdirilmesi, serbest bırakılması gerektiği ifade edildi. Gardiyanların kasıtlı biçimde mahkumların rahatsız oldukları bölgelerinin darp edildiği belirtildi. Adalet Bakanlığı'nın belirtilen ihlallere ilişkin kılımla bile kısıpırdatmadığı, yapılan taciz ve işkencelere son verilmesi ve sorumluların cezalandırılması gerektiği ifade edildi.

22. HAFTA

İHD üyeleri bu hafta hapishanelerdeki çocuk ve diğer mahpusların birçok hak gaspına uğradıklarını ve kendilerinden birer asker gibi davranmalarını istediklerine dikkat çekti. Yapılan açıklamada "Demokratik bir ülke istiyorsanız, önce her insanın insanca yaşama koşullarının oluşturulmanız gerekir" denildi.

TUAD Bakırköy önünde

İstanbul: Hasta tutsakların serbest bırakılması ve Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde bir araya gelen tutsak yakınları ve TUAD, 8 Haziran günü son günlerde artan tutuklama terörünü protesto etti. Eylemde TUAD adına açıklama yapan **Mahmut Taşdan** son günlerde gerçekleşen tutuklama terörü ile hapishanelerin doldurulduğuna dikkat çekerek, Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit uygulamasına değindi.

Ardından konuşma yapan BDP İstanbul İl Başkanı **Asiye Kolçak** son günlerde devam eden saldırıların bir anlamı olduğunu ve bu saldırıların bir korkunun ifadesi olduğuna değindi. Kolçak konuşmasında şöyle devam etti: "Başbakan Erdoğan kürtaja katliam derken Roboski için hata diyor. Bir buradan tekrardan söylüyoruz. Bizler kanı, onurumuz gururumuz için veriyoruz."

Pozantı Hapishanesi'nden kurtulan 15 çocuk tekrar tutuklandı!

BU SESSİZLİĞİN SEBEBİ NE?

Wan depremi, Pozantı, Roboski, her gün ama her gün yenisi gerçekleştirilen işçi katliamları... Devletin ve de dönem sözcüsü AKP'nin ustalığı sadece katletmekte gösterdiği başarıda değildir. Ustaca katlettiği gibi ustaca unutturur, unutturmak için ustaca her şeyi yapar. Roboski'nin ilk günleri Başbakan'ın dilinden düşürmediği Dersim; Wan depreminden sonra haddinden fazla gündem yapılan Fransız Senatosu'nun Ermeni Soykırımını ile ilgili çıkaracağı yasa tasarısı bunun en somut örnekleridir. Her nefesini insan haklarına aykırı bir şekilde alan devlet, her nefesinden sonra da yaratılan yapay gündemleriyle kendini yeniden üretir, yaşamını garantiye alır.

Pozantı Hapishanesi'ndeki Kürt çocuklarına yönelik zulüm, işkence, tecavüzler; ki birçok hapishanede de aynı olayların yaşandığı gerçekliği, ve de bu konuda her gün yaşanan yeni gelişmeler bizlere faşizmin ne olduğu konusunda soğuk tanıklıklar yaşatmaya devam ediyor, bu sessizlik devam ettiği sürece de tanık olduğumuz soğukluklar gerçekleşmeye devam edecek. Pozantı Hapishanesi'nde zulüm gören çocuklarla ilgili *son üç ayda 25 kişi gözaltına alındı, 15 kişi tutuklandı, ailelere de toplam 150 bin TL para cezası verildi.* Hapishanede yaşananlar ilk ortaya çıktığında yaşanan zulmü anlatan çocuklar ve haberini yapan gazeteciler tutuklandılar. Pozantı'da diğer tutsaklar tarafından gardiyanların gözü önünde tecavüz edilen, işkence gören çocuklar olayların basında yer alması oranında farklı uygulamalara tabi tutuldular. Sincan Hapishanesi'ne, hücrelere

gönderilmeleri de en alçakça uygulamaların başında geldi. Toplumun olaya müdahilliği ve yaratılan (çok büyük sayılmasa da süreci belli oranda etkileyebilecek) kamuoyu sayesinde bazı çocuklar serbest bırakıldı.

Yaş ortalamaları 8-9 olan çocukların bu zulme nasıl maruz kaldıkları konusunda en ufak bir açıklama yapılmaması bir yana; tecavüz, işkence olayları sırasında orada olan devlet yetkilileri hakkında değil hukuksal bir işlem yapıp görevden alma, yetkililer hakkında idari tedbir kararı alıp başka devlet kurumlarında çalışmalar için imkân sağlandı ve hatta bazıları terfi ettirildi. Çocuklar uğradıkları

Tutsak çocuk bedenini ateşe verdi

H. Merkezi: Pozantı'da çocuk hapishanelerinde yaşanan baskı, işkence ve tacizlerin boyutunu gördük. Görmeyenler için, tutsak çocuklar suratlarına çarparcasına açıkladı olup bitenleri. Devlet, sözde "duyarlılık" gösterip, çocukları ailelerinden koparıp Ankara'ya gönderdi. Yeni baskı koşullarına mahkum etti.

Çocuk hapishanelerindeki sorunlara bir örnek de İstanbul Maltepe Hapishanesi'nde yaşananlar oluşturuyor. Siyasi tutsak çocukların biraraya konulmadığı Maltepe Çocuk Hapishanesi, çocuklara yönelik çeşitli işkencelerin merkezi haline geldi. Bu hapishanede tutulan ve

Pozantı Hapishanesi'nde zulüm gören çocuklarla ilgili üç ayda 25 kişi gözaltına alındı, 15 kişi tutuklandı, ailelere de toplam 150 bin TL para cezası verildi.

işkencelere rağmen ailelerin yaşadıkları illerden başka ilin hapishanesine gönderiliyor, hücrelere konuluyorlar. Bir gün gelen haberle serbest bırakılıyorlar, belli zaman geçtikten sonra tekrar tutuklanıyorlar. Ailelerine binlerce liralık cezalar veriliyor.

Devletin gerçek yüzünü bu kadar net gösterebildiği olaylar ve düzenin çocuklara yaşattığı bu zulüm unutturulmaması gereken, tüm çıplaklığıyla teşhiri yapılması gereken olaylardır. AKP sözcülerinin, CHP teşkilatının yani tümünden devlet erkânının gündemlerin gerçek amacı bu meselelerin tartışılması değil, yarattıkları toplumsal vahşiliklerin üstünü örtmektir. Yoksa Pozantı çocuklarının yaşadıklarına karşı bu sessizliğin sebebi ne olabilir?

16

yaşında olmasına rağmen "örgüt yöneticiliği" ile yargılanan, üstelik avukatı da "KCK operasyonları" adı altında avukatlara yönelik dalga tutuklanan V.T isimli tutsak çocuk, bedenini ateşe vererek, hapishane koşullarını protesto etti. V.T'nin ağabeyi Resul Temel, kardeşinin, adli tutsakların bulunduğu koşula gönderilme korkusuyla bedenini ateşe verdiğini, ayaklarının üzerine basmakta hala zorlanmakla beraber, şu anda sağlık durumunun iyi olduğunu, tedavisinin hapishanede sürdüğünü belirtti.

Edirne Hapishanesi "alacağını" istedi

H. Merkezi: Edirne F Tipi Kapalı Hapishane'de tutulan ve 36 yıl hapis cezasına mahkum olan **Müslüm Tıkız**'a hapishanede kaldığı süre içinde 4 bin 846 liralık "yiyecek ve ekmek" bedeli çıkarıldı.

2006-2008 yılları arasında Edirne F Tipi Hapishane'de kalan Müslüm Tıkız, Edirne Vergi Dairesi Başkanlığı tarafından gönderilen 18 Mayıs 2012 tarihli mektupla şaşkına döndü. Tebliğ gönderen Edirne Vergi Dairesi Başkanlığı Tıkız'ın Edirne F Tipi Hapishane'de kaldığı süre içinde tükettiği yiyecekler ve ekmeğin dökümünü gönderdi. 36 yıla mahkum edilen ve halen Bingöl M Tipi Hapishane'de tutulan Müslüm Tıkız ekmek ve

yiyecek iase bedeli olarak istenen 4 bin 846 TL'yi BDP'ye yolladığı faks aracılığıyla ödeyemeyeceğini söyledi: "Yaklaşık 4 yıl sonra gelen bu tebligat beni şok etti. Oysa 36 yıl hüküm verilmiş biri olmam, 2 çocuğum ve eşim zaten ekonomik olarak sıkıntıdayken, suçsuz yere sadece Kürt olduğum için beni cezaevine atanlar, üstüne üstlük bir de yemek parası istiyor. Peki, soruyorum, benden özgürlüğümü çalanların hesabını kim verecek?" dedi.

Geliyê Zilan, nasırlaşmış ama hiç kapanmayan bir yaradır!

Geliyê Zilan (Zilan deresi) söylen- diği gibi bir dere değildir. Onlarca kilo- metre boyunca daralıp genişleyerek uzanan, yer yer derinliği yüzlerce metreyi bulan, sarp bir Kanyon (Geli)'dir. Burası Osmanlı döneminden beri, saldı- rılarda binlerce kilometre karelik alanda yaşayan Kürtler için tabii bir sığınak, korugan ve savunma mevzi- siydi. Agırî (Ağrı) direnişinden sonra, tarafsız kalmışları, gençleri, savaşa gi- denleriyle sayısız köy korunup, sak- lanma düşüncesiyle Geli'ye sığınır. Yetmiş iki köy, binlerce insanın yaşa- dığı bu derin vadide rüzgar 1930'da yaşanan zulmün hüznünü, acısını, sa- vurur dağların eteklerine. Rüzgarın çaldığı ışıltı; diri diri yakılan, gözünü dünyaya yeni açmış bebelerin, anne karnındaki yavruların, kadınların, gençlerin, ihtiyaçların feryatları acılı bir ezgiye dönüşür.

20 Haziran 1930'da Wan ile Ka- raköse (Agırî) arasında Zilan Harekâtı gerçekleştirilir ve Agırî eteklerindeki köyler tamamen yakılır. Zilan katliamında öldürülen insan sayısının en az 15 bin olduğu "tahmin" ediliyor.

Şeyh Sait isyanının yenilgiye uğra- masıyla Kürtler büyük bir kırim hare- kâtının tam ortasında bulur kendilerini. Bundan "nasiplemek" için isyana katılmış olmaya da gerek yoktur. Devlet, Kürtlere unutamaya- caıkları bir ders vermekte ve sürgün- lerle demografik yapısını bozmakta kararlı davranır. 1925 baharında, kar- lar eriyip, yollar ve ırmaklar geçit ver- diğinde, başlatılan taarruz, Ankara tarafından ayrıntılarıyla planlanır: **Kürdistan fethedilecekti!**

Türk ordusunun bütün kara ve hava gücüyle katıldığı hareket, Si- vas'tan başlamış, yayılarak T. Kürdis- tanı'nın sınırlarına dayanmış, bu arada topyekun Türkleşmeye engel görülen herkes hedef haline gelmişti.

Çiyayê Agırî direnişinin komutası Xoybun'da

Rusya'yı fethedip, "Kızıl Elma"ya erişerek, "Turan" dedikleri Türk impa- ratorluğunu kurma hayaliyle Sarıkamış'a 120 bin kişilik gücüyle saldıran İsmail Enver komutasında Osmanlı ordusunun 90 bini gece donarak ölmüş, böylece hücumu geçerken ken- diliklerinden imha olup, saf dışı kalan or- dular arasına karışmış, engelsiz kalan

Rus ordusu (Çar ordusu) da Kürdis- tan'ı işgale başla- mıştı. Ancak Kürtler, ellerindeki imkânlarla örgüle- nip, direndiler.

Bu direniş sıra- sında, destansı bir üne kavuşan Zip- kan Aşireti'nin önderi **Mecit Bey**, oğlu **Halis Bey (Öztürk)**, Ba-

zid'de (Beyazıt) Celali aşiretinden **Biro Hussik Telle**'ydi. Bugün Beya- zıt'ın (Doğu) Rus işgalinden kurtarıl- ması kutlanıyor her yıl, oysa gerçekte tüm savaş boyunca Osmanlı ordusu ortalıkta görünmemişti. Savur, Ora- mar, Şemdinli, Colemêrg'de de rejime hizmet eden, Celali Aşireti'nin önde gelen isimlerinden Bazıdli (Doğubeya- zıt) Biro İbrahim Hussik Telle gibi, Rus işgaline karşı destansı kazanımlar elde etmiş kişiler de "tenkil"ine karar verilen kişilerdi.

Sonrasını, Çiyayê Agırî direnişinin lideri İhsan Nuri (Paşa), anılarında an- latıyordu: "Türk devleti, Kürt önder- leri aileleriyle birlikte, Batı Anadolu'ya sürgün etmeye başladı. Biro'nun dostları, kendisinin de listede olduğunu söylüyorlardı. O, söylenen- lere kulak asmıyor, 'devletin dostu- yum, beni niçin sürsünler ki' diyordu. Fakat düşünmüyordu ki, Türklerin gözünde Kürtler, ister hizmetkar ister asi olsun, yine de Kürt'tü." (4 Şubat 2012 tarihli Özgür Gündem/Ahmet Kahraman, "Zilan Deresi kan ağlıyor" başlıklı yazı)

Biro da kırımın hedefi olmaktan kurtulamayacak buna karşılık Agırî dağı direnişine katılacaktı. Agırî Türk devletinin zulmünden kaçan Kürtlerin direniş odağı haline gelecekti. 1925'de kırım ve sürgün başlayınca, pek çok ta- nınmış Kürt Irak, Suriye, İran, Ürdün ve Lübnan'a sığınmışlardı.

1926 yılında öne çıkan bu kişilikler Kürdistan'ın geleceğini konuşmak üzere bir araya gelecek, 5 Ekim 1927 tarihinde, Lübnan'ın Bihamdun kasa- basında Kürdistan Kongresini toplaya- caktı. Kongrede "**Xoybun**" adıyla partileşme kararı alınacak, başkanlığa da Celadet Bedirxan getirilecekti. Kür- distan'ın kurtarılması amacıyla ordu- laşma kararı alınıp, Yüzbaşı İhsan Nuri komutanlığa Paşa rütbesiyle başkomu- tan olarak atanacaktı. İhsan Nuri, ka- rargahını Çiyayê Agırî'ye (Agırî Dağı) kuracak ve direnişe buradan önderlik edecekti. Devlet tam 4 yıl boyunca Agırî'ye giremeyecekti. Direniş, en ünlüsü Bekiri Aşireti'nden olan Reşo olmak üzere sayısız direnişinin kahramanlı- ğına, yiğitliğine tanıklık edecekti.

Zilan'ın derin oyukların- dan kan taşıyor

Ankara, 1927'de üslenmeyi haber

alınca derhal harekete geçti, tedip ve tenkil harekâtlarının en deneyimli ko- mutanlarını, T. Kürdistanı'nın 19 böl- gesine gönderdi. Daha sonra Genelkurmay Başkanı olacak General Salih Omurtak başkomutandı. 1920'deki Koçgiri katliamından sonra, 1937 ve 1938'deki Dersim kıyımıyla ta- rihini kaydettiği unutulmaz zalimler- den biri haline gelen General Abdullah Alpdoğan, bir başka soykırımcı Mus- tafa Muğlalı da buradaydı. Hükümet, bu arada Kürtlerin direnişçilere deste- ğini kırmak için yurtdışında olanları da kapsayan bir genel af ilan etti, ancak dönenlerden Kör Hüseyin Paşa öldürüldü. Şeyh Said'in oğlu Ali Rıza dahil, birçok kişi tutuklandı. Şeyh Said hareketinde öne çıkanlardan Kanîreş (Karlıova)- Sağnisli Saidî Telhe idam edildi. Affın tuzak olduğu bu yaşanan- larla kısa sürede anlaşılabilir oldu.

TC hükümeti, 1929 yılında, bölgede yığınak yapmaya ağırlık vererek, bir yandan da Emin Karaca'nın "**Ağrı Eteklerindeki Ateş**" adındaki kita- bında ayrıntılarıyla yazdığı üzere 1930'da topyekün hücumu geçti.

"Türk devleti, temel güçlerini Zilan ve Erciş bölgelerinde topladı. Kürtler, 7 Türk uçağını düşürdüler. Binlerce kurban verdirttiler. Fakat cephaneleri bitince Ağrı Dağı'na döndüler. Türk devleti öcünü silahlı sivil Kürtlerden aldı. 5 bin kadar kadın, çocuk ve ihtiya- yar katledildi. 200 kadar köy, talan- dan sonra yakıldı. Yüzlerce Kürdü toplayıp, Van Gölü'ne döktüler. Çarpışmalar bir yerde sönerken, bir başka yerde patlak veriyordu. Hükü- met, erimiş birliklerini takviye için kısmi seferberlik ilan etti. Avrupa ba- sını, 15 Temmuz 1930 tarihinde, Ağrı Dağı çevresindeki bölgede 60 bin kişi- lik ordu ve 100 uçağın toplandığını yazacaktı. Türk devleti Temmuz ayında Beyazıt, Iğdır ve İran sınırla- rından taarruza geçti. Fakat, büyük kayıplar vererek yenilgiye uğradı. Kürtler, zaman zaman Iğdır'a hakim oluyor, Türk birliklerini Sovyet Erme- nistanı'na sığınmaya mecbur edi- yordu. Türkler çaresiz kaldılar." ("Ulusal Kürt hareketleri ve Ermeni- Kürt ilişkileri"/Garo Sasoni)

Zeylan Deresinde yaşananları kat- liam sırasında 10 yaşında olan 91 ya- şındaki Hacı Şebap Kandemir, ANF'ye şöyle anlatacaktı: "Erciş'in büyük ca- misi (Kara Yusuf Cami) var ya işte orasını cezaevi olarak kullanıyorlardı. Askerler Geliyê Zilan'daki insanları gündüz getirip bu camiye kapatıyor- lardı. Akşam olunca da götürüp öldü- rüyorlardı. Aşê Davuda'ya ve Aşê Keşiş'e götürüp öldürüyorlardı.

Heyderbeg (Haydarbey) yolu üze- rinde öldürüyorlardı. Örene (Wê- rane) yolu üzerinde öldürüyorlardı. Yekmal yolu üzerinde öldürüyorlardı."

16 Temmuz 1930 tarihli Cumhuri- yet gazetesi ise vahşeti şöyle yazacaktı:

"Ağrı eteklerinde eşkıyaya katılan köyler yakılarak, ahalisi Erciş'e sevk ve orada iskan olunmuştur. Zilan ha- rekatında imha edilen eşkıya miktarı, 15 binden fazladır. Yalnız bir müfreze önünde ölenler, bin kişi tahmin edili- yor. Zilan Deresi'ne sıvışan 5 şaki tes- lim olmuştur. Buradaki harp, çok müthiş bir tarzda devam etmiştir. Zilan Deresi lebalep, cesetlerle dol- muştur."

Bu arada Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal, Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak'a bir kutlama mesajı göndere- rek başarılarından dolayı kutlayacaktı! Cumhuriyet başkanı silahlı kuvvetleri- nin başarılarını överek gerçekleştirilen katliamdaki payını gösterecekti. Yani Geliyê Zilan'dan Roboski'ye devletin Kürt halkına bakışında değişen "faz- laca" bir şey olmayacaktı!

Tarihten kısa kısa...

► **13 Haziran 1965:** Sivas'ta 200 köylü bir ağanın arazisini işgal etti.

► **15-16 Haziran 1970:** İstan- bul'da DİSK'in çağrısı üzerine 70 bin işçi direnişe geçti. İşçilerin amacı Sendikalar Kanunu'nda yapılan de ği- şiklikleri protesto etmektir. İşçiler Kartal'da Ankara Asfaltı'nı kapattı- lar; Haymak Fabrikası işgal edildi. Bakırköy'de Londra Asfaltı'nı ka- pattı. Levent bölgesindeki fabrikalar- dan çıkan işçiler de Şişli-Taksim yönüne; Türk Kablo Fabrikası işçileri ise İzmit'e doğru yürüdü. İki gün süren olaylar sonucunda **Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram ve Mehmet Gıdak** adlı işçilerle **Yusuf Kahraman** adlı bir toplum polisi ve olayları izleyen **Abdurrahman Bozkurt** adlı bir esnaf yaşamını yi- tirdi, 200'e yakın kişi yaralandı, yüz- lerce işçi gözaltına alındı. Eylem sonrasında İstanbul'da 44 işçi tutuk- landı. 15-16 Haziran işçi sınıfının ta- rihe kazıdığı en önemli direnişlerden biri olarak yol göstermeye devam ediyor.

► **23 Haziran 1975:** MHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardım- cısı azıllı faşist Alparslan Türkeş'in Amed gezisi Kürt halkının gerçekleştirdiği eylemler sonucu iptal edildi.

► **25 Haziran 1981:** 16 Nisan 1980'de Amerikalı subay Sam No- vello ve onun aracılığıyla CIA'ye hiz- met eden Ali Sabri Baytar'ın ölümle cezalandırılması eyleminden sonra tutsak düşen MLSPB militanları yiğit devrimciler **Ahmet Saner** ve **Kadir Tanboğa** idam edildiler.

► **15 Haziran 1984:** Metris Hapishanesi'nde Tek Tip Elbise da- yatmasına karşı Dev-Sol ve TİKB ta- rafından yürütülen Ölüm Orucu direnişinde Abdullah Meral toprağa düştü.

► **17 Haziran 1995:** Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı iste- yen 10 binlerce kamu emekçisi An- kara'da oturma eylemi yaptı.

Evrensel Bakış Clinton'un Kafkasya "ziyareti"

ABD Dışişleri Bakanı H. Clinton, Güney Kafkasya'ya bir dizi "ziyaret" gerçekleştirdi. Sovyet revizyonizminin dağılmasının ardından, bölgede emperyalistlerin egemenliği açısından kısa dönemli bir boşluk oluşmuştu. Rusya, "toparlanma" sonrası oluşan boşluğu doldururken, ABD açısından süreç hiç de arzulanacağı gibi gitmedi. Bugün açısından bölgede Rusya'nın ağırlıklı bir nüfuzundan bahsedilirken, ABD ise tek "müttefiki" Gürcistan ile bölgede ileriye dönük plan yapmaya çalışıyor.

Gürcistan'da bugün için temel gündemi kısa aralıklarla yapılacak olan başkanlık ve parlamento seçimleri oluşturuyor. ABD seçimlere bilhassa hile karıştırılmamasını, "şeffaf" olunmasını istiyor. Bölgeyi bilenler açısından ise şimdiye kadar yapılan seçimlerin "şeffaf"lıktan uzak olduğu hatırlanacak bir olgudur.

Burada temel soru ABD'nin neden yapılacak seçimlerin "şeffaf"lığını istediğidir. Kendisine yakın bir hükümetin olduğu Gürcistan'da seçimler "şeffaf" olsun ya da olmasın var olan durumda büyük ihtimalle ABD'ye yakın bir hükümet tekrar iş başına gelecektir. Öyleyse neden ABD, böylesi bir "istekte" bulunuyor? Çünkü ABD bölgede Gürcistan'ı "demokrasi modeli" olarak öne sürmek istiyor ve böylelikle bölgedeki hâkimiyet alanını artırmayı hesaplıyor.

Emperyalistlerin bölgedeki hakimiyet alanlarını geliştirebilmeleri için mali, siyasi ilişkilerle birlikte kendilerini diğer emperyalist ülkelerden ayırt eden belirli özellikleri vurgulaması gerekir. ABD, 20. yüzyılın ortalarından günümüze liberalizmin bayraktarlığını yapması, kitleleri kendisine yedeklemek için "insan hakları" gibi konularda söylemler geliştirmesi nedeniyle diğer emperyalist ülkelere nazaran belirli bir avantaja sahip oluyordu.

Rus emperyalizminin ise belki de en zayıf olduğu alan burasıdır. Rus emperyalizminin böylesi değerler üretme kapasitesinin sınırlılıklarının farkında olan ABD'nin, demokratik değerleri "temsil" ettiğini gösterebilmesi açısından Gürcistan seçimleri önemli bir yerde duruyor.

Clinton'un bölgedeki ziyaretlerinin tek amacı elbette Gürcistan'daki seçimler değil. Bölgedeki gerilimin sürekli tırmanması, en son Dağlık Karabağ konusunda Azerbaycan ve Ermenistan'ın anlık çatışma içerisine girmesi vb. ABD'nin hiç de arzuladığı gelişmeler değil. ABD'nin, buradaki çatışmaları arzulamamasının nedeni pek tabii ki insani olmayıp, tamamen bölgedeki çıkarlarıyla ilgilidir. ABD, bölgedeki dengelerin korunmasından yana bir tutum takınıyor. Çünkü bölge tam da petrol ve enerji nakil hatları üzerinde duruyor. Ermenistan ve Azerbaycan arasındaki gerilim yetmezmiş gibi, İran'la Azerbaycan arasındaki gerilim de bölgede ABD'nin istediği istikrarın bozulması tehlikesini gösteriyor. İran'ın Azerbaycan sınırındaki dört hava üssünü İsrail'in erişimine açması İran ile Azerbaycan ilişkilerinin gerilmesine neden olmuştu. Tabii ki İran ile Ermenistan'ın aynı zamanda Azerbaycan ile ilişkilerinin gerilmesi tesadüf değil. Birçok emperyalist stratejist İran açısından Ermenistan'ı ülkenin Batıya açılan kapısı olarak görüyor.

Bu noktada ABD, bir yandan ilerisi açısından kendisine avantaj getirecek adımları atmaya çalışırken (Gürcistan seçimleri vb.), bir yandan da Rusya'yı tamamen karşısına almayı istemiyor.

Öyle ki Gürcistan, Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT) üyesi olup da NATO'ya üye olmak isteyen tek devlet. Bununla birlikte Clinton, Gürcistan yöneticilerinden Rusya'yı karşısına alacak adımları atmamalarını "tavsiye" ederken, öte yandan Osetya ve Abhazya'da Gürcistan'ı destekliyor.

Rusya'yı şu an için bölgede karşısına almak istemeyen ABD, enerji ve petrol nakil hatlarındaki gerilimin bir an önce giderilmesi açısından, diplomatik temaslarını sürdürüyor. Emperyalistler arası çelişkilerin keskinleşmesiyle birlikte gelecek dönem birçok enerji ve petrol bölgesi gibi Kafkasya da emperyalistler arası kapışmanın merkez noktalarından birisini oluşturacak gibi görünüyor. Nitekim son günlerde Ermenistan-Azerbaycan arasında yaşanan sınır çatışmaları ve asker ölümleri bu gelişmelerden bağımsız değil.

Diktatör devrildi, diktatörlük hala ayakta

Emperyalistler ve onların uşaklarının, Mısır halkının politik uyanışını engellemek, rayından çıkarmak istekleri bir sır değil. Mısır halkının hareketinin kendiliğindenliğinin de emperyalistleri umutlandırdığı ayrı bir gerçek.

"Arap Baharı"nın simgesi Mısır'da önemli gelişmeler yaşanıyor. Bilindiği gibi Mısır cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turu birçok burjuva analisti şaşkına çevirmişti. Anketlerde önde olan daha liberal kesimler "yarışma" dışı kalırken, Müslüman Kardeşlerin adayı **Mursi** ile Yüksek Askeri Konsey'in desteklediği, Mübarek rejiminin ardılı **Şefik** ilk ikiye girerek, bir sonraki turda boy gösterecekler.

Her ne kadar Müslüman Kardeşler'in, cumhurbaşkanlığı seçiminde başarılı olduğu gibi bir algı yaratılsa da milletvekilliği seçimlerine göre oy kaybettiğinin altını özellikle çizmek gerekir. Oy kaybının en önemli nedeni ise daha önceki açıklamalarında aday göstermeyeceği beyanından vazgeçilmesidir.

Bununla birlikte seçimler öncesi Yüksek Askeri Konsey ile pazarlık yapılması Mısır halkı açısından onaylanmamıştır.

Seçim sonuçlarının gösterdikleri

Ahmet Şefik'in aldığı oylar şaşırtıcı görünebilir. Ne de olsa Şefik, 2010 yılında katıldığı programda "*hayatımda en çok babamı, ardından Mübarek'i örnek aldım*" diyerek Mübarek'e hayranlığını ifade etmişti. Bununla da kalmayarak, seçildiği takdirde Yüksek Askeri Konsey karşıtı eylemlere "demir yumrukları" karşılık vereceğini açıklamıştı. Böylesi birisinin cumhurbaşkanlığı seçiminde ikinci olması beklenmiyordu. Bu durumda Şefik'i İslamcı kesimi istemeyenlerin desteklediğini düşünmek yanlış olmayacaktır. Mübarek rejiminden nemalanan kesimlerin yanında bazı kesimlerin "şeriat korkusu" nedeniyle Şefik'e destek verdikleri görülüyor.

Diğer bir gerçek de seçimlere katılımın yüzde 46'da kaldığı bir anda Mısır halkının yarısından fazlasının seçimlere itibar etmediğidir.

Bu da oluşturulmak istenen rejimin halk nezdinde meşru olmadığını gösterir.

Halkın cumhurbaşkanlığı seçimine katılımının düşüklüğünü ilgisizlik olarak açıklamak yanlıştır. Çünkü gelişmeler gösteriyor ki, halkın politik uyanışı tarihsel anlamda en yüksek seviyede bulunuyor. Mesela yaygın grev hareketlerinin varlığı halkın mücadelesinin devam ettiğini gösteriyor. Her ne kadar bu grev hareketleri, hala esasta kendiliğendenciliğin

damgasını taşısa, bu yönüyle de rejimi tehdit edecek boyuta ulaşmasa da, yaygınlaşmaları halkın mücadelesinin esasta sokakta devam edeceğini gösteriyor.

Mübarek'in yargılanması

İkinci gelişme ise Mübarek'in yargılanmasıdır. Mübarek ile Mısır'ın eski İçişleri

Bakamı Habib El Adli, 1 Haziran günü, halk ayaklanması sırasında yaşanan ölümlerden sorumlu oldukları gerekçesiyle müebbet hapse (filiyatta 26 yıl) mahkûm edildi.

Mısır halkının politik uyanışının sönümlendirilmesi açısından oynanan tiyatronun bir perdesi de böylelikle kapanmış oldu. Gerçekte bu sözde yargılamada diktatörlük rejimi (pek doğal olarak) yargılanmadığı gibi, sadece halk ayaklanması sırasında katledilenlerden kaynaklı ceza verilmiştir. Kaldı ki yargılananların önemli bir kısmı da beraat etmiştir.

Yüksek Askeri Konsey'in başı **General Tantavi** de, Mübarek'in "halkın öldürülmesi emrini vermediğini" ifade ederek, rejimin mümkün olduğunca Mübarek'i kurtarma derdinde olduğunu göstermiştir. Bu durumun Mısır'a özgü olmadığını, emperyalist-kapitalist sisteme bağlı olan bütün devletlerin özelliği olduğunu not olarak düşelim. En basiti ülkemizdeki darbe sürecinin yargılanması adı altındaki tiyatroyu örnek verebiliriz. "Eski" rejim kurtarılmalı, allanıp pullanarak Mısır halkının rızası tekrar kazanılmalıdır, Mısırlı egemenlerin mantığı budur.

Nitekim cumhurbaşkanlığı seçimlerini de bu minvalde değerlendirebiliriz. Cumhurbaşkanınının yetkisi ve görev süresi belirsizken, dahası ortada bir anayasa yokken alelacele cumhurbaşkanınının seçilmesinin altında "eski" rejimin güncellenerek piyasaya sürülmesi vardır.

Mübarek'e verilen cezaya isyan eden Mısır halkı yeniden Tahrir'i mesken eylemeye başladı. Tahrir'e yaklaşık 50 bin kişi çıkarken, ülkenin ikinci büyük kenti İskenderiye'de de 100 bin kişi sokağa çıktı. Taşınan dövizlerde devrimin devam ettiği, Mübarek'in yeniden yargılanması talepleri öne çıktı.

Emperyalistler ve uşaklarının, Mısır halkının politik uyanışını engellemek, rayından çıkarmak istekleri bir sır değil. Hareketin kendiliğendenciliğinin emperyalistleri umutlandırdığı da ayrı bir gerçek. Ancak kitlelerden umudun kesildiği bir dönemde bütün dünyada etkisi hissedilen Mısır halkının politik uyanışının devam etmemesi için de bir neden yok. Süreç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Mısır halkı tarihe silinmez bir iz bırakmıştır.

Lübnan aynasında yansıyan Suriye'dir

Suriye'de bir yandan ezilenlerin Baas rejimine karşı mücadelesi sürerken, öte yandan emperyalist devletler, bölgede birbirlerine üstünlük sağlamak için halkın mücadelesini bir manivela olarak değerlendirmek istiyorlar. Ancak olaylar hiçbir şekilde Suriye ile sınırlı kalmadı, kalmaz.

Suriye, emperyalistler arası dağa bilhassa Rus emperyalizmi tarafından örneğin Libya gibi "kolay" vazgeçilecek bir ülke değil.

Çünkü Suriye sadece Suriye değil. Öyle ki Suriye'deki bir değişikliğin yansımalarını Lübnan'da, Ürdün'de, Filistin'de ve hatta Türkiye'de zaman kaybetmeksizin görürüz.

Zamanında büyük oranda emperyalistlerin kontrolünde çizilen sınırlar, gerçek sınırları ifade etmekten oldukça uzaktır. Bundan kaynaklıdır ki Lübnan'ın Trablus ve Akkar şehirlerinde yaşayanlar kendilerini Lübnan'dan ziyade Suriye'ye yakın hissederler. Biraz da bu nedenle Trablus şehrine Trablusşam denmiştir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası Fransız emperyalizminin işgaline uğrayan Trablus şehri, 1946 yılında Lübnan'ın bir şehri haline gelir. Ancak Trablus'un Lübnan'a verilmesi, büyük bir kesimi Sünni olan halkın kendisini Suriyeli Sünnilere yakın hissetmesini engelleyememiştir.

Suriye'nin sınır şehri Vadi Halid, geçmişte ülkenin en büyük kaçakçılık yollarından birisiyken, günümüzde silahlı muhaliflerin üssü haline dönmüştür ve buradaki bütün gerilimlerin Lübnan'a yansması olmaktadır. Nitekim Lübnan'da son yılların en çatışmalı döneminin yaşanması da bunu gösteriyor.

12 Mayıs tarihinde Esad rejimine muhalif olan 5 Sünni'nin terörist ilan edilerek tutuklanması sonucu Alevi-Sünni çatışması Lübnan'a da sıçramış oldu.

1975-1990 yılları arasında süren Lübnan iç savaşının üzerinden 22 yıl geçse de izlerinin kaybolduğunu söylemek zordur. Ülkede bütün kesimlerin kendi silahlı milislerinin olması, halkın her an tetikte olduğunu göstergesidir. Toplumsal gerilimin bir türlü sonlandırılmaması, emperyalistlerin bu çelişkilere rahatlıkla oynamasını da beraberinde getiriyor.

Suriye'deki Sünni kesimlerle Batı emperyalizminin dirsek temasının bir uzantısını Lübnan'da da görürüz. Uzantıları iyi

tanımlamak gerekir. Çünkü yapay bir uzantıdan bahsetmiyoruz, toplumsal çelişkilerden yararlanmaya çalışan emperyalist güçlerin ta kendisinden bahsediyoruz. Nitekim 1976 yılında Arap Birliği'nin "daveti" üzerine Lübnan iç savaşına dahil olan Suriye ordusu, yaklaşık 30 yıl boyunca işgal ettiği bölgeden geri çekilmemiştir. Bu dönem zarfında Sünni kesimlerin Suriye ordusu tarafından ezilmesi, emperyalistlerin bu çelişkilerden yararlanabileceği nesnel zemini oluşturuyor.

2005 yılında Sünni asıllı Lübnan'ın eski Başbakanlarından Refik Hariri'ye düzenlenen suikastın ardından Suriye ordusunun bölgeden çekilmesiyle süreç sonlanmıştı.

Gerilimin Trablus şehrinde Beyrut'a sıçraması ise 10 Mayıs günü gerçekleşti. Akkar şehrinde Sünni Şeyh Ahmed Abdulvahit'in kontrol noktasında dur emrine uymadığı iddiasıyla askerlerce öldürülmesi fitili tekrar ateşledi. 11 Lübnanlı Şii hacının kaçırılmasıyla da gerilim iyice artmış durumda.

Bütün bu gelişmeleri burjuva basın Sünni-Şii çatışması olarak sunma derdinde. Lübnan'daki gerilimin tehlikeli bir noktada olduğu bilinen bir gerçekse de, çatışmalar Sünni-Şii çatışması derecesine daha ulaşmış değil. Çatışmalar daha çok Saad Hariri'nin "Gelecek Hareketi" ile "Arap Demokratik Parti" arasında gerçekleşti.

Suriye'de Selefi grupların çatışmanın içerisinde olması, Lübnan'ın kuzeyinde güçlerini sürekli bir şekilde artıran Feth-ul İslam ve diğer Selefi grupların Lübnan'da

etkilerini artırmasına da yol açıyor. Bilhassa Hizbullah'ın 2006 yılından bu yana iktidarda olması, bu kesimlerin silahlarla arasının "haşır neşir" olmasına vesile oldu. 2007 yılında The New Yorker'dan Seymour Hersh, ABD'nin öncülüğünde İsrail ve Suudi Arabistan'ın bölgede "Kaidevari" bir oluşuma gittiğini yazıyordu. Hersh, bu oluşumun amacının Hizbullah'la savaşmak, Suriye'de Baas rejimini devirmek ve sonrasında İran karşıtı bir cephe oluşturmak olduğunu vurguluyordu.

Elbette Suriye'deki mevcut durumu Selefi grupları üzerinden tanımlamıyoruz. Kaldı ki faşist Baas rejiminin varlığı, kitleleri mücadeleye sevk eden esas noktadır. Bununla birlikte Batı emperyalizmi de bu gruplara "destek" sunuyor, aynı Rus-Çin emperyalizminin Baas rejimine destek sunması gibi.

Lübnan'daki gerilimin ivmelenmesi, tüm toplumsal kesimlerin bu gerilimin bir parçası olması, şüphesiz Suriye'nin üzerindeki baskıyı hafifletecektir. Ancak Hizbullah bilhassa bu gerilimden uzak durma eğiliminde. Bunda Hizbullah'ın İsrail'e karşı duruşunun Lübnan'ın Şii olmayan kesiminden de destek almasının büyük payı var. Ancak Hizbullah'ın ideolojik anlamda İran devletinin çizgisinde olması, tüm kesimleri kucaklayacak bir durumunun olmaması, ilerleyen zaman diliminde işlerin iyice birbirine girmesine yol açabilir.

Ne yazık ki, devrimci-komünist bir önderliğin olmadığı her şart altında halkların birbirlerine düşürülme zemini vardır. Süreç böylesi tehlikeleri bünyesinde barındırıyor.

Lübnan'da gerçekleşecek Sünni-Şii çatışması asla bu iki kesim arasında kalmaz, çünkü bütün Lübnan toplumuna yayılma potansiyelini içinde taşıyor. Dünya halkları emperyalizm illetinden kurtulmadığı sürece de bu riskler sürekli olarak güncel olacaktır.

Nepal'de yeni bir parti kuruluyor

Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist), içinde yer alan ve sol çizgiyi savunan grup, Mohan Badiya (Kiran) başkanlığında, "Maoist Partinin temel ideolojisini savunacak" yeni bir parti kurma çalışmalarına başlanmasına karar verdi. Ayrıca partinin başkanı Prachanda'dan, Kurucu Meclis içinde yeni bir anayasa oluşturulması çalışmalarındaki başarısızlığından dolayı halktan özür dilenmesini istenecek. Sol çizgiye mensup Merkez Komite üyelerinin geçen hafta yaptıkları toplantıda, yeni parti kurma çalışmaları ile ilgili tartışmaların bütün parti üyeleri içinde başlatılması kararı alındı.

Yapılan açıklamalarda; "yeni partinin kurulması, Kurucu Meclisin dağılmasından sonra çok daha kolay olacaktır çünkü bu durumu partinin yasallaşması için gerekli olan % 40 yasama üyesinin imzasına gerek olmayacaktır" denildi. Kiran, parti kurulması için gerekli olan 6.000 parti üyesinin imzasını toplamaya başlayacak. Parti kurma girişimi yaptığı açıklamada; "Hükümetin seçimleri açıklaması anti-demokratik ve anayasaya aykırıdır" denildi. Her ne olursa olsun Nepal komünist hareketi açısından durum oldukça kaygan. Ram Bahadur Thapa (Bandal)'ın yaptığı açıklamada; "Bugüne kadar sağla ve solla, başımızla sonumuzla yol aldığımız için uluslararası alanda bu kadar çok kafa karışıklığı bulunmakta (Kendi tutumlarının uluslararası alanda ki yansması kastedilmekte -ÇN). Ancak, kızıl hatta durabilmek için revizyonist cephe ile mücadele de ciddi yol aldık. Bundan dolayı, Nepal'de değişimi yaratacak tek devrimci güç bizleriz. Hareketin başarısı için sizlerin dayanışmasına ihtiyacımız var".

Kaynak: antigeitonies.blogspot.gr, olaeinedromos.blogspot.gr

NATO yine halka yöneldi

Emperyalizmin vahşet ordusu NATO, Afganistan'da yine halktan insanları öldürdü. NATO uçakları, Afganistan'ın Logar şehrinde 18 kişiyi katletti. Ajanslara yansıyan

habere göre NATO, Sajavand köyünü bombaladı. Her ne kadar NATO, Afgan savaşçıları hedeflediğini söylese de köyde düğün yapılan bir evi bombaladı. Katledilenler arasında 7 çocuğun ve 5 kadının da bulunduğu yine ajanslara yansıyan haberler arasında.

NATO/ISAF, katliamı dolaylı yoldan doğrulayan bir bildiri yayımladı. Bildirinin içeriğine göre güya hedef Taliban liderlerinden birisiymiş, Taliban savaşçılarının NATO güçlerine silahlarla ve el bombalarıyla saldırması sonucu hava operasyonu düzenlenmiş!

NATO operasyonları sonucu Afganistan'da bu tür olaylar her geçen gün artıyor. Barış maskesi takmış bu emperyalist savaş aygıtı, Mayıs ayının sonlarında düzenlediği hava saldırısı sonucu 6 çocuklu bir aileyi katlederken, Şubat ayında ise yine 7 çocuk katledilmişti. Birleşmiş Milletlerin resmi kayıtlarına göre Afganistan'da sadece geçen yıl 3 bin sivil öldürüldü.

Halk hareketleri, Ortadoğu ve Suriye

Suriye'nin Humus kentine bağlı Hula bölgesinde çoğunluğu çocuk 100'ü aşkın insanın katledilmesiyle ülke bir kez daha gündemin birinci sırasına yerleşti. Vahşetin duyulmasının ardından ilk elden yapılan açıklamalarda katliamın Esad'a bağlı güçler tarafından işlendiği "çok net" ifadelerle açıklandı.

AB ve ABD, Suriye büyükelçilerini sınır dışı etti. Bu koroya TC de katıldı. Suriye'ye "askeri müdahale seçeneği" yeniden gündeme getirildi. Basın-yayın kuruluşları, televizyonlar bu yönde yayınlarına hız verdiler. Ne var ki bu yönde yayın yapan BBC'nin "katliamı görüntüleyen" fotoğrafının aslında Irak'ta çekilmiş olduğu ortaya çıktı.

Şimdi herkes şu soruyu soruyor; "Suriye'de gerçekte neler oluyor?", "Suriye nereye gidiyor?"

Biz de bu soruyu bölgedeki gelişmeleri yakından takip eden araştırmacı, yazar **Faik Bulut**'a sorduk.

- Suriye muhalefetinin genel bir panoramasını nasıl yapabiliriz? Suriye'de geleneksel muhalefet hangi güçlerden oluşuyor?

- Suriye'deki genel muhalif çizgi açısından baktığımızda 1980'lerden hatta 1990'lardan beri klasik olarak iki türlü muhalefetten söz edebiliriz. **Birisi**; kadroları ezilip, sürgün edilen, hapsedilen öldürülen, idam edilen **Müslüman Kardeşler (İhvan)** örgütü. 1982'den sonra Suriye'de kadroları kalmadı ama acıları, anıları bilinçaltında kaldı. Nasıl, Şeyh Said, Dersim isyanında, Zilan'da katliam yapılmış, ayaklanmalar bastırılmış ama Kürtlerin bilinçaltında bu hep tazelenip duruyorsa, bu da öyle.

İkincisi ise klasik bir sol, demokrat muhalefet. Komünist partiler damgasını vurmuştur buna. Ancak cılız bir muhalefettir bu, genelde de liderleri, kadroları tutuklanınca sessiz sedasız köşeye çekilmişlerdir. Suriye'de hiçbir zaman -ismi komünist olan partiler dahil- silahlı mücadele yürütülmedi. Genelde rejime yönelik yaklaşımları; reformcu bir bakış açısına sahiptir. Ancak rejim bu taleplere karşı çok acımasızdı. Suriye'de komünist parti kurmak anayasaya göre legaldir. Fakat legal olmak başka, baskıya maruz kalmak bambaşkadır. Tek parti yönetimi hâkimdir Suriye'de.

- Bugün muhalefet olarak direnişin içinde yer alan örgütlenme-

ler nasıl ortaya çıktı? Bunların temel özellikleri nelerdir?

- Demokratların, aydınların, solcuların ön plana çıkışı Şam Manifestosuyla oldu. Fakat onlar da tutuklandılar, bastırıldılar ve hapse atıldılar. Bunların önemli bir simgesi **Mişel Kheolo**'ydu. Şu andaki muhalefet aslında bu birikimden öte biraz da bu "**Arap baharı**", isyanlarından etkilenecek kıpırdadı. Şu an bildiğimiz anlamdaki muhalefet odaklanmalarına, mahalli örgütlenmelere sonradan dönüştü. Şimdiki haliyle 60 küsür muhalif örgütten, oluşumdan söz edilebilir.

Örgütlenme süreç içinde yaşandı. 60 fraksiyon, örgüt, dernek, oluşum, kaba taslak dört bölüme ayrılabilir.

Bir; yurtdışında diaspora, mülteci muhalefeti. Amerika, Fransa, Almanya'ya rejime muhalif oldukları için kaçanlar. Bir yönüyle 12 Eylül'de Türkiye'deki solcuların Avrupa'ya iltica etmesi benzeri bir durum. Birebir batılı ülkelerle ilişkileri bulunuyor. Kimisi Fransa'nın adamı, kimisi Londra'nın. Örneğin; Amerika'da 7-8 sene önce bunlara radyo kuruldu, birçok olanak sunuldu. Kitle tabanları yok. Suriye Ulusal Konseyi'nin belkemiğini oluşturanlar da bunlardır. Büyük bir kısmı Batı bağlantılıdır. Batı demokrasisini getirmek anlamında değil doğrudan Batılı devletlerle ilişkili olduklarına dair çok ciddi belgeler var. Bu da bir çatı örgütü, bunun içinde 13-14 oluşum var. İçerde ayağı var ama kitlesel değil.

İkinci muhalefet; **Şam Deklarasyonu** çerçevesinde oluşan, içten içe kaynayan bir muhalefet. Bugün için iki partiden oluşuyor. Ki bu iki parti de son seçimlere girdiler. Ve dört milletvekili çıkardılar. Bunların bir kısmı "**diyalogu sürdürürelim**" diyor bir kısmı "**hayır zaten rejim çökecek, pazarlık yapalım**" diyor. İç muhalefetle mülteci muhalefet arasındaki en temel anlaşmazlık "dış müdahale" konusunda. Mülteci muhalefet "**ne olursa olsun dış müdahale**"den yana, "onlar gitsin biz gelelim" anlayışındalar. İç muhalefet ise dış müdahaleye karşı, ayrıca Türkiye'nin müdahalesine de karşı. Barışçıl yollardan meselenin çözülmesini istiyorlar. Bu iki kesim arasında kanlı bıçaklı bir kavga vardır. Mülteciler diğerlerini "**siz hükümetin muvazaa partilerisiniz**" diye suçluyorlar diğerleri ise "**siz emperyalistlerin uşağısınız**" diyor.

- Kamuoyuna çok yansıtılmasa da direniş komitelerinin önemli bir dinamik olduğunu biliyoruz...

- Koordinasyon, direniş komiteleri bu isyanların, halk hareketlerinin olduğu her yerde varlar. Çok ciddi bir güçleri

var. Muhalefetin en dinamik gücü bunlar. Bunların içinde İslamcılar ağırlıkta; gerek İhvan gerekse başka gruplar. Sokağa çıkan, çatışan, kanları dökülen, kan dökenler bunlar. Her iki muhalefete, özellikle mülteci muhalefete tepkililer, "**biz buradan devireceğiz**" diyorlar. "**Biz kan döküyoruz, canımız, malımız gidiyor, siz lüks içinde otuyorsunuz**" eleştirileri yöneltiyorlar.

Normalde resmi olarak temsiliyetleri var ama gerçekte yok. Bunun üzerine Burhan Galyon istifa etti. Yerine Hristiyan birini getirdiler. Kimi yorumlara göre Hristiyanları yanlarına çekmek için böyle bir hamle yaptılar. Ama burada da problemler var. Özellikle mülteci muhalefetin belkemiği Müslüman Kardeşler'le. Ki bunlara çok ciddi oranda Suudi-Katar parası, silah geliyor. İçerde bu silahların kullanımı, dağılımı yönlü tartışmalar var. Bunların çatısı altında iki silahlı grup çıktı.

Biri **Hür Suriye Ordusu** denilen grup. İlk çıkışı, fikri anlamda İslami bir zeminde olmadı. Sonradan angaje oldu diye düşünüyorum. Tek silahlı grup bu değil tabii. Komitelerin de silahlı milisleri var. Onun dışında Irak'tan El Kaide benzeri örgütler, silahlı gruplar geldi. Bunların esas geliş gidiş yerleri Trablusşam. Burası bölgenin Taliban'ı durumunda.

"Kürtler adı konulmamış özerkliği fiiliyata sokmuş durumdadır"

- Kuşkusuz Suriye muhalefeti içinde, Türkiye'de üzerinde en fazla tartışma yürütülen gücü Kürtler oluşturuyor. Kürtler ne istiyor?

- Bir de Kürt muhalefeti var. İkiye bölünmüş durumda. Biri Barzani'ye yakın duran Kürt Ulusal Meclisi. 8-9'lu bir blok. Biri de **PKK, BDP** paralelinde olan aralarında Marksistlerin de olduğu **PYD, 6'lı bir blok**.

KDP çizgisine yakın olanların mülteci muhalefetine destek verdiğini gör-

dük. Mültecilerin başkanı bir ara ağzından kaçırıp özerklik diye sonra "**ben böyle bir vaatte bulunmadım**" dedi. Bunlar uluslararası bir müdahale yoluyla rejimin devrilmesi ve Kürtlerin demokratik haklarının verilmesini istiyorlar. Bir anlamda Irak benzeri bir tasavvurları var, işgal sonrası Irak gibi.

PYD çizgisi her türlü müdahaleye karşı. Öne çıkan mülteci muhalefetin kendilerine bir şey vermeyeceğini, iktidara gelirlerse oranın AKP'si gibi olacağını sadece silahla değil, din-iman yoluyla da inkâr edileceklerini düşünüyorlar. TC'nin de niyetini iyi okuyarak, her türlü müdahaleye karşı çıkıyorlar. Tampon bölgeye, Türkiye'nin müdahalesine karşılar. A ve B planları var. Rejim barışçıl yollarla ülkeyi terk ederse, geçiş hükümeti kurulursa, Kürtlerin demokratik hakları, anadil vb. için pazarlık yaparız, anayasaya sokarız diyorlar. Bu kesimin farkı kendi altyapılarını, örgütlenmelerini kurmaları. **Talep ettikleri şeyin altyapısını örüyorlar**. Kürt okulları açıyorlar; özel komisyonlar, halk komiteleri kurmuşlar, yargının-polisin işlevsiz kaldığı yerde bunlar bu görevi üstlenmişler. **Adı konulmamış bir özerkliği fiiliyata sokmuş durumdadır**. Küçümsemeyecek bir kitlesi var. Gösteriler yapıyorlar. Ama bu eylemlerde şiddet kullanmıyorlar.

Mesela Suriye'nin bu bölgenin Kürtlerini koz olarak kullandığı söylemi de yanlış. Belki objektif olarak buraya müdahale edemiyor sonuç itibarıyla böyle bir şey çıkıyor ama Kürtlerin doğrudan bir mücadelesi var. Suriye rejimi bugün için zaten buraya yeterince güç aktarmıyor. Suriye 22 milyonluk bir ülke, 5-6 milyonluk insan isyana bir şekilde başlamış. Kolluk kuvvetleri örneğin, Şam'da bir eylem oluyor oraya gidiyor, Halep'te başlıyor oraya gidiyor. Kuvvetlerin buraya birikmesinden dolayı ortada bir boşluk yaşanıyor. Kürtler de bu boşluğu dolduruyor. İstanbul 1 Mayıs'ına nasıl Kayseri'den bile polis getiriliyorsa benzer bir durumu düşünün. Rejimle Kürtlerin bir anlaşması yok. Tersine zaman zaman karşı karşıya geliyorlar. Suriye'de 16 ayrı istihbarat birimi var. Bu birimler bu bölgede adam kaçırıyor, suikast düzenliyorlar.

- AKP'nin Barzani eliyle Suriye'deki Kürtler üzerinde etkinlik kurmaya çalıştığı, böylelikle Türkiye'deki Kürtleri de etkilemek istediği şeklinde yorumlar yapılıyor. Tabii bir de bir mezhep ça-

tışması tehlikesi söz konusu...

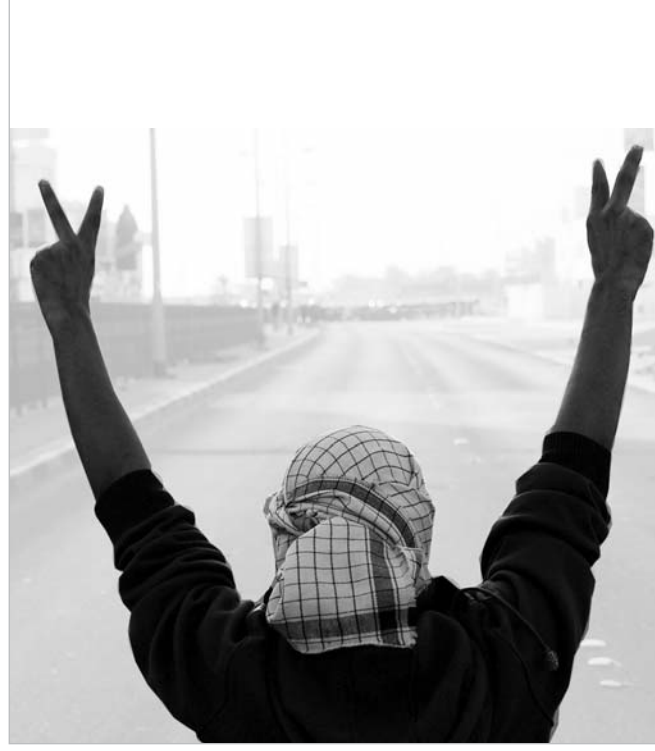
- Kürtler arasında kazanımın nasıl bir biçim alacağı konusunda devam eden tartışmalar var. Bunun nasıl elde edileceği konusunda netleşme yok. "Türkiye gelsin, tampon bölge kursun mu? Yoksa TC hiç müdahale etmesin biz kendi kendimize mi yapalım?" Bu tartışma devam ediyor. Mesela ABD'nin, Suriye'deki Kürtlere dönük "bu muhalefetin dışında kalmayın" yönünde talebi, çabası olduğu biliniyor. Irak'ta merkezle Kürtler arasındaki anlaşmazlık, Türkiye'de hükümetle Kürtler arasındaki anlaşmazlığa baktığımızda Kürtlerin bu kaos içinde kendi kazanımlarını elde edecekleri düşünülebilir.

Bu süreçte bir kazanım elde edecekler. Amerika TC'nin Suriye tavrını desteklerken Kürtleri feda etti. Kürtlerin taleplerini budama, zor kullanımı konusunda AKP'nin elini serbest bıraktı. Eğer bu şekilde devam ederse Kürtlerin şiddete yönelimi artacaktır. Bu durumda AKP nerede duruyor? AKP'nin "Hula'da bu kadar insan öldürdünüz" demesi ne kadar inandırıcı olur? İran, Kürtler gitsin ama Şii bölgesi kalsın diye mi düşünüyor? Kürtler devletleşecekse devletleşsin diye mi düşünüyor? İran Kandil'e dokunmuyor. Denklem karışık. **Ama tayıncı edici olan Suriye'nin nasıl düşeceği.**

Giderek iç savaşa, mezhep savaşına doğru gidiyor. Son birkaç gündür Şam burjuvazisi -daha çok esnaf ve tüccar-genel greve başladı. Bu, rejimin dayandığı ekonomik ayaklardan biri çözülüyor demektir. En uzun süreli iç savaş Lübnan'da başladı. 70'lerde başladı, 92'de bitti. Suriye bu kadar iç savaşı kaldıracabilir mi? Bir de bunun diğer bölgelere sıçrama tehlikesi var. Mezhep çatışması olursa bu sefer Lübnan'da benzer bir durum olacak. Bunun sonucunda Suriye'de değil bölgede de iç savaştan, etnik ve mezhepsel çatışmalardan söz edeceğiz. Bu, her türlü müdahaleye açık bir durum anlamına geliyor. Kürtlerin durumunu

bu tablo içinde okumak gerekiyor.

TC, Barzani'ye oynuyor, buradan Irak'a müdahaleye çalışıyor. Ama bunun handikapları var. Barza-

ni'yle ittifak en fazla geçici olur. Buradaki Kürt muhalefetini bastırmak içinse -ki Barzani buna yanaşmıyor- bu başarısızdır. Barzani üzerinden Irak hükümetini ve İran'ı vurmayı hedefliyorsa bu da çok başarılı değil. Tüm bunlar gösteriyor ki var olan dinamikler ayağa kalkmış durumda. Saflaşmaların artacağını söyleyebiliriz. Elbette bu saflaşmalar da değişken olacaktır.

Suriye'deki Kürtler tarihi arka planda Güneyli Kürtler gibi değildir. Barzani ve Talabani'nin tarih boyunca, Suriyeli Kürtleri daha çok lojistik destek olarak kullandıklarını görüyoruz.

Suriye'deki Kürtlerin çoğu -Musul'dakileri, komşu bölgeleri saymazsanız- Türkiye'den göç etmiştir. Kimi isyan nedeniyle kimi sınır bölündüğü için. Dolayısıyla bu bölgedeki Kürtlerin Türkiye'dekilerle organik bağları var. PKK, burada uzun yıllar kaldı. '80'den bu yana

30 senedir PKK bu bölgede örgütlendi. Epeyce bir kan uyumu gözüküyor. Barzani'nin üzerinden Suriyeli Kürtleri kontrol altına alma politikasının başarılı olacağını düşünmüyorum.

Türkiye kendi ülkesindeki meseleyi çözmediği sürece Irak'taki, Suriye'deki her Kürt kazanımı aleyhinedir. Öcalan yakalandıktan sonra PKK'den ayrılmalar başladı, Osman Öcalan ayrıldı vs. Irak Kürdistanı'nda bunlar alternatif olmaya çalıştılar. Irak Kürdistan Federasyonu'nu kurmak üzereydiler. O zaman bile Türkiye'deki Kürtleri etkisi altına alıp yönlendiremediler. Yani PKK'nin en zayıf olduğu dönemde -Öcalan yakalanmış, silahlı hareket sınır dışına çıkmış- böyle bir durumda bile etkili olamadılar. Bugünkü koşullarda Barzani'nin etkili olacağını düşünmüyorum.

- Suriye halkının direnişine karşın Esad hala ayakta. Onu hangi toplumsal kesimler destekliyor?

- Esad rejiminin toplumsal tabanı çok geniş özellik gösteriyor. Şu anda Suriye burjuvazisi -buna uluslararası bağlantısı olan burjuvazi de dahildir- Esad rejimini destekliyor. Esnaf ve tüccar, sendikalar hala destekliyor. Yıkılmamasının en önemli nedeni budur. Halep ve Şam'daki burjuvazi de destekliyor. İki gün önceki grevler bir işaret olabilir. Bugüne kadarki durumu söylüyorum. **Orta tabaka ve en alttaki yoksul kesimler desteklemiyor.** Küresel ekonominin ve Esad'ın özelleştirmeleri dolayısıyla işsizlik, yoksulluk nedeniyle tepki var. Sadece Arap Alevileri değil Dürziler, İs-

maililer, yüzde 17'lik oranı olan Hıristiyanlar destekliyorlar. Bu yüzde 33'e tekabül ediyor. Mezhep ve inanç temelinde düşünüldüğünde böyle. Burjuvaziyi de ele aldığımızda -Sünni burjuvazi, askeri alanlarda Esad'la işbirliği halinde- yüzde 51 falan sayabilirsiniz. Hatırlarsanız referandumda katılım oranı yüzde 58'di.

Esad rejimi yarıyı temsil ediyor, kuşkusuz zaman içinde azalabilir bu oran. Eğer iç savaşa giderse, yüzde 33'lük grup mecburen kendini bu tarafta hissedecektir. Kürtler mesela Sünni olmasına rağmen Müslüman Kardeşler'e güvenmedikleri için Esad rejiminin yanında duracaklardır. Bunlar da yüzde 10'luk bir grubu oluşturuyor. Batının en fazla düşündüğü ekonomik anlamda alt yapıyı çökertmek ve esnafı, tüccarı rejimi terk etmeye zorlamak. Burası çökerse hepsi çöker. Ama böyle bir durumda rejim "**ben gidersem herkes benimle gider**" diyecektir. Bu da çok kötü sonuçlara neden olacaktır.

- Hula'daki katliamın ardından birçok Avrupa devleti Suriye büyükelçilerini sınır dışı etti. TC de benzer bir tavır aldı. Askeri müdahale seçenekleri yeniden tartışılmaya başlandı. Ne yapılmak isteniyor?

- Son yaşananlar tecrit politikasının bir yansımasıdır. Büyükelçilerin sınır dışı edilmesini böyle görebiliriz. ABD'nin BM temsilcisinin "**Suriye için NATO dışında bir seçenek olabilir**" açıklaması da müdahalenin daha fazla gündeme alındığını gösteriyor. **Tabii burada Rusya ve İran'ın tavrı da belirleyici.** Eğer onlar da sürece doğrudan dahil olurlarsa **iş bölgesel bir savaşa kadar gidebilir.** Bu devletler kınamakla yetinirlerse Suriye'den vazgeçerlerse -ki İran'ın vazgeçeceğini sanmıyorum çünkü Suriye'den sonra sıra ona gelecek kuşkusuz bu, Esad rejiminin sonu anlamına gelebilir.

"Demokratik, haklı ve meşru talepleri için mücadele ettikleri oranda onların yanında olmalıyız!"

- Halk isyanlarını, emperyalistlerin bir oyunu olarak gören ciddi bir kesim var ülkemizde. Örneğin, Suriye'de bir halk muhalefeti olmadığı, Esad'ın emperyalizme karşı direndiği biçiminde kimi ilerici, devrimci saflarda da yansımasını bulan görüşler var. Sizin bakışınız nedir?

Faik Bulut: Halka, kitleye güvenmeyen bakış açısının ürünü bunlar. Halkın, kitlelerin başkaldırısı, her zaman ilerici olmayabilir. Bu tür ayaklanmaları devrimsel bir süreç olarak tanımlıyorum. Bunlar ters de tepebilir. Gerici bir sonuç da ortaya çıkabilir. **Bu tür hareketleri tümüyle emperyalistlerin kuklası olarak görmek bir defa Kemalizm etkisidir.** Bunu görmek gerekir. Halkı anlamamaktır. Halkın dinamiklerini iyi görmemektir. Biz, halk hareketlerinin demokratik taleplerini desteklemeliyiz. Ezilmiş milliyetler

olur, inançlar olur, biz bunların yanında prensip olarak yer almalıyız. Her türlü başkaldırısında yanlarında olmalıyız. Demokratik, haklı ve meşru talepleri için mücadele ettikleri oranda onların yanında olmalıyız. **Desteklememiz onların emperyalistlerin piyonu olmalarını benimsememiz anlamına gelmez.** Onların bu yaklaşımlarını da eleştirmeliyiz. Nitekim muhalefetin içinde emperyalistlerle işbirliği içinde olanlar eleştirilmeli, fikirsel mücadele verilmeli, teşhir edilmeli. Rejimin yanında da "**bunlar dış mih-raktır**" diyerek yer alınmamalı. Rejime destek verilmemeli. Sistemin baskısı, asimilasyonu, sömürü politikaları, özelleştirmeleri, tek partinin diğerlerine hayat hakkı tanınamaması Suriye'yi bu hale getirdi. Dolayısıyla ya buradasın ya oradasın yaklaşımı doğru değil. Haklı taleplerin yanında, yanlışların karşısında; emperyalist müdahaleye karşı çıkılmalı,

elbette rejimin yanında olarak değil onu eleştirerek.

- Halk hareketlerinin emperyalistler tarafından yönlendirilmeye, hedefinin şaşırtılmaya çalışılmasını nasıl yorumluyorsunuz?

- Çürümüş bir sisteme başkaldırı her zaman önemlidir. Buradan ileride ne olabileceğine bakılmalı. 4-5 milyonluk bir kitle 1.5 yıldır ayakta ise bunu emperyalistler parayla, petrodolarla ayakta tutamaz. İnsanların sokağa çıkmasının nedenleri var. Bu nedenleri ortadan kaldırdığınızda sorun da çözülür.

Tunus'ta, Mısır'da, Amerika Sorosçu örgütlere yatırım yapmış, ayaklanmalar böyle ortaya çıkmış, genelde Banu Avar'ın ortaya attığı fikirlerdir bunlar. Bilinen bir Kemalist olduğu için söylüyorum. Türkiye'de bir sürü Sorosçu var niye renkli devrimlerini yapamıyorlar. Büyük devletler, stratejik bölgelerdeki tüm halk hareketleriyle, dev-

rimlerle ister sosyalist olsun, isterse devrimin önderliğini Partizan yapsın isterse Müslüman Kardeşler yapsın bir şekilde bu hareketlerle iletişim kurmaya, yönlendirmeye çalışırlar. Kendi stratejik politikalarına uyumlu hale getirmeye çalışırlar. Önemli olan hareketin, ideolojisi politikasıdır. Hareketin bu yaklaşımlara ne kadar prim verdiği, ne kadar teslimiyetçi yaklaştığı tayin edici olandır.

Örneğin, Müslüman Kardeşler Mısır'da Amerika'yla masa başına oturmuş Camp David anlaşmasını kabul edeceği üzerine pazarlık yapıyor şimdiden. Bu şunu gösteriyor; Amerika bu güçleri kendi arenasına çekmeye çalışıyor. Lenin, 1. Dünya Savaşı'nda bir fırsat yakalayıp adım atınca Bolşevik Devrimi emperyalistlerin ürünüdür mü diyeceğiz. Boşluğunu yakalamıştır, çelişkiyi görmüştür, ondan yararlanmıştır. Önderliğin tabiatı önemli, belirleyicidir.

Pusulula

Yenilgilere yenilmemek,
tecrübelerden öğrenmek

Yenilgilere yenilmek, devrimcilerin, komünistlerin işi olamaz. Onların işi; yenilgilerinden ders çıkarmak ve bu dersler ışığında kavgayı büyütme. **Yenilgilere yenilmek, toplumların değişim yasalarını, tarihin zikzaklı ilerleyişini kavramamaktır.** Tarihin yürüyüşünü düz bir çizgi sananların hızı, çizginin geriye veya sağa-sola doğru yön alması karşısında kesilir, takatleri tükenir. Oysa, tarihi tecrübeler bize bu duruşu yadsımayı, yaşanan başarısızlıkların nedenlerini açığa çıkarıp, daha kararlı yürümeyi emrediyor. Nitekim, Marksist-Leninistler Paris Komünü'nün yalnız cüretli çıkışından değil, aynı zamanda yenilgilerinden de öğrendiler. Ezilen halkların zaferi için, partinin, önderliğin rolünü ve yine düşmana vurulması gerektiği anda mutlaka vurulması gerektiğini acı tecrübeler ışığında öğrenerek Ekim Devrimi'ne hazırlandılar.

Ekim Devrimi, Çarlığı ve burjuva sınıfını yıktı. Çünkü; proleter önderlikli devrim, eski devlet mekanizmasını yıkarak proletarya önderliğinde yeni bir iktidarın kurulmasını zorunlu kılıyordu. Proletarya diktatörlüğü kurulmadan sosyalizmin inşasında yol almak, ilerlemek mümkün değildir. Nitekim, Sovyet Devrimi proletarya önderliğinde, iç ve dış saldırılara karşı savaşarak gelişti. Sınıf savaşımı parti içinde de çatışmalı bir şekilde sürdü. Ve Stalin yoldaşın ölümünden sonra bürokrat burjuvalar iktidarı ele geçirdiler.

Başkan Mao, bu yeni bürokrat burjuvalara karşı tavır almakta gecikmedi. Çünkü, onun temel kriteri bilimsel sosyalizmin ana ilkeleriydi. "Koşullar teorisi" adı altında ML temel ilkelere saldıran, bozan burjuva yaklaşıma karşı tek doğru yol; karşı saldırıyı ilkeler üzerinde başlatmaktı. Değişen koşulları, yeni politikaları bu ilkeleri doğrultusunda değerlendirip yaratıcı tarzda uygulamaktı. Bu konuda başkan Mao'nun Çin Devrimi'nde evrensel olanı somuta indirgeme, tüm analizleri "somut şartların somut tahlili" ilkesi doğrultusunda yapma konusundaki derin bakış açısının, ML ile modern revizyonizm arasındaki mücadelede de kendini açığa vurmaması düşünülemezdi. Elbette ki, sorun yalnız komünist saflarda ortaya çıkan sosyalist maskeli bürokrat burjuvalara karşı tavır almak değildi. Daha da önemlisi, bu olumsuz tecrübelerden hareketle, ortaya devrimci dersler çıkarmaktı. Sınıf bilinçli proletaryayı en yüksek düzeyde ideolojik olarak silahlandırarak, geniş yığınları devrim yürüyüşünde seferber etmekte.

İşte Büyük Proleter Kültür Devrimi bu tarihsel tecrübenin en ileri düzeyde pratikleştirme eylemidir. "**Burjuva karargahları bombalayın**" şiarı parti merkez komitesinde çöreklenen kapitalist yolcuların alaşağı edilmesi direktifiydi. Ve bu direktif işçilere, köylülere, aydınlara kısacası geniş yığınlar veriliyordu. Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi bir zorunluluktur. Proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, kapitalizmin restorasyonunu önlemek ve sosyalizmin inşasında derinleşerek ilerlemek için bu mücadele kaçınılmazdır. Çünkü, sınıflar henüz yok olmamıştır. Sınıflar varsa, sınıf mücadelesi de var demektir. Mücadelelerin ileri veya geri düzeyde olması bu gerçeği değiştirmez. Temel sorun bu gerçeğin kavranmasıdır. Geniş yığınları sosyalizm inşa sürecine katılmasını sağlayacak ideolojik ve siyasal dönüşümün sağlanmasıdır.

Tüm bu veriler, tüm bu nesnel olgular bize yenilgilerimize yenilmemeyi ve tarihi tecrübelerden öğrenerek ilerlemeyi emrediyor. Tüm gerilemelere rağmen sınıf mücadelesi devam ediyor. Emperyalistler ve suç ortakları baskı ve sömürde hiçbir sınır tanımıyor. İdeolojik planda MLM'ye dönük saldırılar içte ve dışta bütün hızıyla devam ediyor. Dolayısıyla, doğru bir çizgide ezilenlerin kurtuluşu için can bedeli bir mücadeleye atılmak, hem zorlukları yenmenin biricik silahı ve hem de devrimci ve komünist militanların görevidir.

"Beyaz Dağ artık değişti, adını rüzgara verdi"

*Beyaz Dağ'ın tepesinde
Sabahın kuşluk vaktinde
Al kanımızla renklendi
Beyaz Dağ'ın etekleri*

....
*Son bir sözümler daha var
Göşümüne siper dağlar
Güneşin her doğuşunda
Seyret bizi kızıl dağ*

(Şefik Karaağaç ve Hüseyin Gözlü'nün katledilmesinden sonra yoldaşları ve halk arasında söylenen bir ağıt)

19 Haziran 1982'de bir ihbar üzerine Dersim-Hozat ilçesindeki Beyazdağ'ın dört bir yanını tutan kolluk güçleri, bu bölgede konaklayan bir grup Partizan'ı yayılım ateşine tutar. Nöbetçi Hüseyin Gözlü'dür (Bozo). Daha katıllı bir yılı geçmemiştir. Genç bir Partizandır Bozo. İlk o vurulur. Ardından düşman, uyku tulumları içindeki Partizanlara yönelir. Mahmut Şefik Karaağaç hızlıca tulumdan çıkarak silahına sarılır ve çatışarak diğer yoldaşlarının kurtulmasını sağlar. Ağır yaralı olarak düşmanın eline geçen M. Şefik Karaağaç işkence ile katledilir. Beyazdağ'da yaşananları o dönemi yaşamış yoldaşlarından birine sorduk.

- **M. Şefik Karaağaç ve Hüseyin Gözlü'yü bize anlatabilir misiniz?**

- Şefik Hozatlıdır. Bir öğret-

menin oğludur. Hozat'ın İncika köyündendir. Yoldaş 78-79'da öğrencilik yıllarında devrimci düşüncelerle tanışan biriydi. Partizan'la

tanışıyor, hızlı bir şekilde adapte oluyor ve çok kısa bir sürede kırsala gitme arzusu duyuyor. Profesyonel devrimciliğe atılıyor. 1980'de gerilla faaliyetinin başlaması ile yoldaş Hozat bölgesinin bölge komutanı olarak atandı. Çok kısa bir süre Pülümür'de kalıyor.

Yoldaşın belirgin özelliği; çalışkanlığı, partisine ve halka olan bağlılığı, güveni, inancıydı. Çok iyi bir faaliyetçiydi. Kitleleri örgütlemeye, partiye insan kazandırmaya, taze kan bulmaya etkili yoldaşlardan bir tanesiydi.

Aynı zamanda askeri yönleri de gelişkin olan yoldaşlardan bir tanesiydi. Askeri açıdan önemli meziyetlere sahipti. Her gittiği köyde, köylüler tarafından sevilen bir Partizandı. Mezarının Hozat'ta olması lazım. M. Şefik yoldaşın kaybı gerek partisi içinde, gerek halk arasında büyük üzüntü yarattı.

Hüseyin Gözlü; çok genç,

atılan, cesur bir yoldaş. O da çok sevilen bir yoldaş. Dersim'de böyle genç biri katıldığında özellikle analar tarafından çok sevilirdi. Teorik olarak hızlı bir gelişim gösterdi. Özellikle diğer yapılarla tartışabilen, gençlerle iletişimi iyi olan bir yoldaş. Askeri alanda yetenekliydi ama henüz çok tecrübesizdi.

- **Çatışma nasıl yaşamıyor?**

- Gerillalar gündüz köylerden yürüyorlar, düşmanı küçümsüyorlar çünkü. Sayıları çok az olmasına rağmen düşman büyük bir yığınak yapıyor. Konakladıkları yer oldukça kötü. Uzun bir yoldan geliyorlar, yorgun düşüyorlar. Beyazdağ'da hepsi uyurken düşman yoldaşları çok gafil avlıyor. Nöbetçi Hüseyin Gözlü. Daha çok yeni bir yoldaş. Nöbetçinin vurulması ile uyanıyorlar ve çoğu uyku tulumunun içinde iken yara alıyor. M. Şefik Karaağaç tulumdan çıkıp çatışıyor.

Kavgada ölümsüzleşenler

Aziz Akpınar: 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Aziz Aras: Karşılı olan Aziz Aras 15-16 Haziran'la ilgili yapılan eylemlerden sonra 16 Haziran 1980'de İstanbul'da gözaltına alınarak işkencece katledildi.

Devrimci bir örgüt olan TİKB'nin bir eylemi sırasında bir asteğmen ve iki erin öldürülmesi üzerine devletin yaptığı operasyonda gözaltına alındı. Devlet, intikam histerisiyle TİKB militanı **Songül Kaya-başı** ile birlikte **Aziz Aras'**ı vahşi işkencelerden geçirdi.

Özcan Eşigüzel: Karşılı olan Özcan Eşigüzel 1980'de Edirne Uzunköprü'de şehit düştü.

İsmail Bulut: 1963 yılında Dersim'in Hozat Zankirek köyünde doğan İsmail Bulut, kü-

çükliğünden beri gerillayı tanıyor, seviyordu. 1983 yılına kadar milislik görevini yerine getiren İsmail Bulut (Şahin) hızlı bir gelişim göstermiştir.

Gerilla savaşındaki ustalığı ile yalnızca Dersim değil Sivas'ta da halkın sevgisini kazanmıştır. Tarih 21 Haziran 1992'yi gösterdiğinde Artvin Şavşat'ta bomba imal eden **Doğan Karadağ** yaşanan kaza sonucu şehit düşerken **İsmail Bulut** yaralı ele geçirilerek işkencece katledildi.

Doğan Karadağ: 1962 yılında Dersim Hozat, Tagar (Ormanyolu) köyünde doğdu. Karadağ, ilkin Dev-Yol taraftarıydı ancak 12 Eylül Cuntası'ndan sonra Partizan saflarında örgütlenerek gerillaya katıldı. O artık Dersim halkının Ali-

şar'ıydı. Mücadeleye ilk katıldığında okuma yazma bilmeyen Karadağ, sınıf mücadelesi içinde gelişti, yetkinleşti.

17 devrimci yürek

17 Haziran 2005'te Dersim Ovacık Mercan Vadisi kızılı kesmişti. 17 MKP savaşçısı, 17 yiğit devrimci bedenini Dersim'in bereketli topraklarına bırakarak yıldızlara uğurlandı.

Aralarında MKP Genel Sekreteri **Cafer Cangöz** ve Genel Sekreter Yardımcısı **Aydın Hanbayat**'ın da olduğu MKP ve HKO üyeleri mücadele azimlerini ardıllarına, yoldaşlarına, siperdaşlarına bırakarak toprakta tohum oldu. Devlet devrimcilere yönelik bu operasyon ve katliamla direniş saflarında korku, yılgınlık ve karamsarlık yaratmayı hedeflemişti.

Ne var ki 17'ler devrimci güçlerin, işçi ve emekçilerin güçlü sahiplenmesi ve katılımıyla son yolculuklarına uğurlandı. 17'ler halka ve devrime bağlılıkları ile bize daima ilham olacak, güç katacaktır.

Devrimci militanlığın temel kıstasları adanmışlık ve fedakarlık ruhu üzerine (1)

“Savaş amansızdır, savaş yamandır
Söyledikleri gibi destansı bir yanı var
Ölümün sözü mü olurmuş kavgada
Ben vurulsam yerimi bir başkası alır”

Bulgar şair **Nikola Y. Vaptsarov**, 1942 yılında faşist Alman askerleri tarafından kurşunu dizilmeden önce yazmıştır “Ölümden önce” adlı şiiri. İlk dizeleri böyle başlamaktadır. Devamında “Yersin kurşunu... Gerisi kurtların işi/Bunun akıl dışı yanı yok/Fakat birlikte olacağız burada yine/Ey halkım, çünkü çok sevdiğeni” der. Şair bu şiiri kurşuna dizilmeden biraz önce yazıp yoldaşlarına vermeyi başarmıştır. Çok sevdiği halkı ve özgürlüğü için 32 yaşında ölüme hoş geldin diyerek, metanetle yürümüştür ölüm mangasının önüne...

İdeolojik tahakküm önemlidir

İnsanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir. İnsanlığın gelişmesi için hep ezilenler ezenlere karşı bir mücadele içinde olmuştur. Bu mücadelenin koşullarını da hiçbir zaman ezilenler belirlememiştir. Dolayısıyla mücadele hep zorluklar içinde verilmiştir. Belki binlerce, on binlerce insan zor koşullar altında kavgaya girmiş ve toprağa düşmüştür. İnsanlığın gelişimi hep adanmışlık, fedakarlık ve kahramanlıklarla gerçekleşmiştir.

Ezen-ezilen çelişkinin olduğu her durumda ve sınıf mücadelelerinde hiçbir zaman ezenler ve hakim sınıflar, konumlarını gönüllü bir şekilde terk etmemişlerdir. Bu eşyanın doğasına terstir. Hep verilen bir mücadele sonucunda alaşağı edilmiştir. Adanmışlık ve fedakarlık ruhunun gelişmediği her durumda ise hakimiyetlerini kolayca devam ettirmişler ve ezilenlerin mücadelesi hep cılız kalmıştır. Hakim sınıflar ezilen sınıfların iradesiz olmasını istemiş ve iradesizleştirmeye çalışmışlardır. Bunun bir ayağı hep zor yönemi olmuşken diğer ayağı da ideolojik tahakküm ve manipülasyon olmuştur.

İdeolojik tahakkümün, temel argümanı hep var olan sistemin mutlak, çoğunlukla bunun tanrıların buyruğu olduğu ve dolayısı ile değişmeyeceği şeklinde olmuştur. Diğer bir argüman ise sistemleri değiştirmeye karşı verilen mücadelelerin akılsızlık, şeytanın işi olarak gösterilmeye çalışılmasıdır.

Ezilen insanların fedakarca yürütmüş olduğu mücadeleleri ve özellikle fedakarlıklarını önce hakim sınıflar hiç “anlamamış” sonra ise çarpıtıp küçümsemişlerdir. Ama denilebilir hakim sınıfların sınıf mücadeleleri içinde en korktukları ezilenlerin fedakarlık ruhu ve kahramanlıklarıdır. Bundandır ki her dönem bunlar kırılmaya çalışılmıştır.

Büyük Selçukluların Ortadoğu’da halklara karşı yürütmüş olduğu zalimce politikalar anlatılmak istenmez, anlatılmaz. Ama Hasan Sabbah diye

birinin “terörist” eylemlerinden bahsedilir. Selçuklu zulmünün ne boyutta olduğu, bunların halkın yaşamını çekilmez kıldığı ve dolayısı ile artık halkın yaşamla ölmek arasında fazlaca da bir fark görmediği için çeşitli yollarla mücadeleye girdikleri anlatılmaz.

Gelişen mücadele ve feda ruhunu anlayamazlar, kavrayamazlar. Burada ezenler cephesinden bakınca insanların nasıl ölümü göze alarak mücadeleye girdikleri anlaşılır. Dolayısıyla çarpıtılır. İnsanlar ölüme ancak uyuturucu-ayfon olarak ve sahte cennet vaadiyle gidebilir diye propaganda yapılır. Aynı argümanın bugün de kullanılması bizleri şaşkınlıktan, çünkü ezenlerin ezilenlerin mücadelesine bakışı aynıdır. O zaman hakim sınıfların bu ideolojik mücadelesi karşısında ezilenlerin saflarında buna karşı ideolojik mücadele geliştirilmeli ve kesintisiz devam ettirilmelidir.

Sınıf mücadeleleri aynı zamanda hakim sınıfların bu ideolojik saldırısına karşı mücadele içinde gelişmiştir. Ezilenler hakim sınıfların yalan ve oyunlarını anlama ve baş etmeyle uğraşmışlar, ezenler ise ezilenlerin fedakarlık, direngenlik ve baş eğmezliğini kırmakla uğraşmışlardır.

Sınıf mücadelesinde bir duruşun ifadesi...

Adanmışlık ve feda ruhu sınıf mücadelesinde bir duruşun ifadesidir. Bunlara bakış da sınıf mücadelesinde hangi sınıfın penceresinden baktığımızı açık eder. Bir proleter devrimci militanın ilk ve temel özelliği sınıfına adanmışlığı ve feda ruhu ile donanmasıdır. Bu iki özellik onu güçlü ve yenilmez kılar. Bu iki nitelikte bozulma başlayınca ise diğer nitelik özelliklerinde de peşpeşe bozulmalar yaşanır. Adanmışlık ve feda ruhu işçi sınıfı bilimi ile donanma ve siyasal hedeflere kilitlenmenin ifadesidir. Adanmışlık ve feda ruhu zayıflamış devrimcilik, barutu nem kapmış mermiye benzer.

Hiçbir sistem tek başına ekonomik, siyasi ve askeri zor ile hayatta kalamaz. En az zor kadar önemli olan ideolojik-kültürel hakimiyettir. Hakim toplumsal sistemin ömrünü uzatan, zor şekilleri ile birlikte ideolojik tahakkümün bütünsellikli olarak topluma karşı uygulanmasıdır. Kapitalist sistem de böyle yapmaktadır.

Dünya kapitalist sistemi hep krizler yaşamaktadır. Bunlar bazen çok ağır olurken bazen daha hafif olmaktadır. Her kriz, farklı şekillerde yeni ekonomik

politikalarla aşılmaktadır. Her kriz sonrası nasıl ki farklı ekonomik politikaları uygulamaya sokuluyorsa bu politikalar uygun ideolojik ve kültürel tahakküm politikaları da devreye sokulmaktadır.

Üretim araçlarına sahip olanlar ideoloji üretme ve yayma araçlarına da sahiptirler. Bunlar sayesinde hakim sınıfların ideolojileri toplumda hakim ideoloji haline getirilmektedir.

1970 sonrası başlayan süreçte birlikte dünya çapında kapitalist sistemin yeni ideolojik argümanları toplumlara kabul ettirilmeye başlanmıştır. Ülkemizde 1980 sonrası uygulamaya koyulan neo-liberal politikalarla da evrimci saflara silahlı mücadelelerin miadını doldurduğu, dünyada ölmeye ve öldürmeye degecek hiçbir şey kalmadığı ve her şeyin bireyin ve bireyciliğin keşfedilmesi olduğu anlatılmaya çalışılmıştır. İktidarı hedeflemeyen düzen içi, sistemin aksayan yanlarının düzeltilmesi mücadelesi kutsanıp propagandası yapılmıştır. Gerilla mücadelelerine karşı binbir yalanla saldırılmaya başlanmış, itibarsızlaştırılmak istenmiştir.

Neo-liberalizm kapitalizmin uluslararası saldırısıdır. Halkın tüm zenginliklerinin-değerlerinin uluslararası tekeller tarafından gasp edilmesi anlamına gelir. Bu halkın her anlamda yoksullaşma ve yoksunlaşması demektir. Böyle bir sistem insana-halka dayanarak kendini var edemez-sürdüremez. Bu yüzden insan nesneleştirilmek-sürüleştirmek istenmektedir. Nesneleşen insan kimliğini-kültürünü, sınıfsal farkındalığını

ytirir. Kendi halindeleşir. Kendi halindeleşen, nesneleşen insanın mücadele etme ve karşı çıkma iradesi yoktur-yok edilmiştir. Bundan dolayı bu düzen insan iradesine saldırır. Kişisizliği ve ideolojisizliği bu nedenle yayar. Örneğin ülkemizde F tipi hapishanelerde yürürlüğe konan proje daha geniş anlamda topluma dayatılmış bulunmaktadır. Yani toplum da teslim alınmak istenmekte, teslimiyet dayatılmaktadır. Bunun için sistemi reddeden iradenin ortaya konması fedakarlık olarak görülüyor ve akılsızlık olarak gösteriliyor.

Kapitalizm, uğruna emek harcayacak, bedel ödenecek, kendini feda edecek değer kalmadığının propagandasını yapıyor. Toplum öyle bir hale getirilmiş durumda ki, sokakta kaza geçirmiş bir insan “görmeden” geçiyor. Bir hastaya, kazazedeye yardım etmek fedakarlık ve bu da akılsızlık olarak algılanıyor. Akıl toplumsaldır. Burjuva akıl ile devrimci akıl aynı çalışmaz. Sermaye sahibinin aklı daha fazla kâr etmek üzere kuruludur. Her konuya bu akılla bakar. Sokakta kaza geçirmiş bir insana yardım etmek kâr getiriyorsa akılsızlıktır. Devrimcilerin insanlığın yararına yapmış oldukları hiçbir şey sermaye sahiplerince anlaşılır. Hele devrimci olmak akılsızlığın en birincisidir! Ne kâr getiriyordur, ne özel mülkiyet ne kariyer. Yani kâr tahvil edilecek bir getirisi olmadığı gibi bir de bunlara karşıdır. Akılsızlık olduğu gibi kapitalist aklın da düşmanıdır.

Devrimcilik; aynı zamanda bir akıl düzlemi, bir yaşam biçimi, bir ahlak anlayışı olarak görülmelidir.

Devrimcilik; ilk başta var olan sisteme eylemleri bir duruştur. Sisteme karşı durmak ve değişim için dünyayı dönüştürmek için mücadele etmektir. Aynı zamanda insana, insanın iradesine ve kendi kaderini tayin edebileceğine inanmaktır. İnsanlığın kurtuluşu ve özgürlüğü mücadelesine olan inancın ve umudun adıdır devrimcilik.

Burjuvazinin normal kârı azamileştirmek üzerinedir. Devrimcilerin akıl işleyişi onlar bakımından normal değildir. Yalnız kendini düşünmemek, başkaları ile birlikte kendini nasıl geliştiririm diyerek eylemde bulunmak, feda ruhu, kendini adamak bakımından akılsızlık ve aptallıktır. Bu nedenle devrimci **başka bir akıl düzleminin** insanı olduğunun bilinciyle kendini ve farklılıklarını inşa etmek zorundadır.

(Devam edecek)

İzmir'de yıkımlar kapıda

İzmir: Son süreçte kentsel dönüşümle iyi bir rant alanı açan egemenler özellikle emekçi mahallelere yoğun ilgi gösteriyor. Wan depreminde bu yana iyice pervasızlaşan egemenler depremi referans göstererek "afet yasası" adı altında yüz binlerce evi yıkmaya, milyonlarca insanı mağdur etmeye hazırlanıyor. Kentsel dönüşüm tartışmalarının yoğunlaştığı Wan depreminin ardından İzmir'e gelen Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı **Binali Yıldırım** ile Çevre ve Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar** Türkiye'deki kentsel dönüşümün İzmir'den başlayacağını söylemişti.

İzmir'de 18 bölgede yapılması planlanan kentsel dönüşümle heyelan bölgeleri, çarpık kentleşme vs. adı altında şehrin yağmalanması amaçlanıyor. Tamamının yoksul emekçi ve Kürt mahallelerinin olması ise kentsel dönüşüm safatasının altında yatan amacı açıkça göstermektedir. Kadifekale ve Ballıku-yu'da başlayan yıkımlar önümüzdeki süreçte Yamanlar-Onur Mahallesi, Aktepe, Mehtap, Bayraklı, Kuruçeşme, Güzeltepe Mahallerinde artarak devam edecek. Konuya dair yaptığımız görüşmelerde karşımıza çıkan tablo; dün T. Kürdistanı'ndan sürülen, köyleri yakılan halk bugün de burada evlerinden çıkarılıyor ve mahallerinden sürülüyor. Önümüzdeki süreçte yoğunlaşacak olan kentsel dönüşüm saldırılarını Aktepe halkıyla konuştuk.

"Halkımız örgütlenmedikçe sorunlar çözülmeyecek!"

- Kaç yıldır Aktepe'de yaşıyorsunuz, mahalleden bahsedermisiniz?

Süleyman Aydın: Ben aslen Dersimliyim ve Dersim'de yaşadığımız baskılardan, yoksulluktan dolayı 1976'da İzmir'e taşındık. Yani 1976'dan beri buradayım. Mahallemiz Alevilerin, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı emekçi bir mahalle.

- Bir süredir gündemde olan kentsel dönüşüm mahallede nasıl işliyor, yıkılan ev var mı, burada yapılmak istenen kentsel dönüşüm hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Şu an yıkılan herhangi bir ev yok, ancak önümüzdeki günlerde yıkımlar başlayacak. Şu anda devlet alt yapısını oluşturmak istiyor. Kentsel dönüşüm bazı yerlerde heyelan bölgesi olduğu için bazı yerlerde de çarpık kentleşme bahane edilerek yapılıyor. Ancak bizim mahalle için bunlar geçerli değil. Mahallemiz bulunduğu yerin konumundan, güzelliğinden dolayı yıkılmak istiyor.

Mahallemiz havaalanına yakın, serbest sanayi bölgesine yakın, fuara yakın, merkezi ve ulaşım olanakları rahat. Bu durumda ağaların, patronların iştahını kabartıyor. Aslında rant için burada yıkım yapılacak. Yani yoksul insanların burada yıllarca emek vererek kendi elleriyle yaptığı, harcına terini, kanını döktüğü evleri yıkacaklar. Zenginlere peşkeş çekecekler.

- Size herhangi bir tebligat vs. geldi mi? Sizce yıkımlara karşı mahalle halkının tavrı nasıl?

- Bana herhangi bir tebligat gelmedi. TOKİ burada bina yapacaktı. Geçtiğimiz günlerde AKP'nin bir milletvekili buraya geldi, insanları başına topladı. Kentsel dönüşümü anlattı, TOKİ'nin burada binalar yapacağını, evlerin değerinin artacağını söyledi. Yapılan toplantıya ben de protesto etmek için gittim ancak AKP'li olmayan kimseyi konuşmuyorlardı. Bir kadın kalkıp konuşmak istedi, "kentsel dönüşüm istemiyoruz" dedi, hemen susturdular. Ben de kalkıp konuştum ama mikrofon falan vermediler, ben de çıktım. Burada binalar yapılacak, biz oraya geçecekmişiz ve geçtiğimiz dairelerin değerinin yüzde 25'ini ödeyecekmışiz. Biz evlerimizin değeri falan artsın istemiyoruz.

Örneğin tapusu olan ve değerine 30 bin TL biçilen bir evin sahibine 130 bin TL'lik

bir ev vereceklermiş. Dairenin ücretinin % 25'ini de taksit taksit alacaklarmış. Aslında evlerimizi ellerimizden alacaklar, üstelik bizi de borçlandıracaklar.

Yaptıkları şey çok çelişkili. Benim evim 2 katlı müstakil bir ev. Kaçak gözüküyor ama elektriği, suyu var, devlet vergisini alıyor. Burada önceden arazinin yapısından dolayı sadece 2 katlı evlerin yapılmasına izin veriliyordu. Ancak şimdi yeni kurulacak binalarda 11 kata kadar izin var. Yani devlet kendi işine geldiği gibi davranıyor.

- Gazetemiz okurlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Halkımız örgütlenmediği sürece bu tür sorunlar devam edecektir. Örgütlü olsak bu sorunların hiçbirini yaşamayız.

"Önce Dersim'den şimdi de buradan sürülüyoruz!"

- Aktepe'de yapılmak istenen kentsel dö-

nüşüme dair siz de bir şeyler söylemek ister misiniz?

Orhan Metin: Yaklaşık 20 yıldır burada oturuyorum, Dersimliyim. Önce Dersim'den şimdi de buradan sürülüyoruz. Burada yıkımlar rant için yapılıyor. Mahallemizde zenginlere peşkeş çekilecek, yoksul emekçi halk ise borçlandırılacak, evsiz bırakılacak. On yıllardır burada kanıyla canıyla yaptığı evleri yıkılacak, üstelik bir de borçlandırılacaklar. Burada polis lojmanları da var, devlet onları yıkmaz. Yine olan emekçi halka olacak. Merkezi bir yer olduğu da düşünüldüğünde rant için yapıldığı çok açık.

- Halkın yıkımlara bakışı nasıl?

- Bunun rant için yapıldığını çok iyi biliyor herkes ancak örgütlü olmadığı için çok da bir şey yapılamıyor. Örneğin şöyle diyenler var; Gaziemir Belediyesi CHP'nin, bir şey olmaz! Ama daha bir gün buraya gelmemiş, halkın sorununu dinlememiş bir belediyeye böylesi bir şey için kılıcı bile kıpırdatmaz.

- Gazetemiz okurlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Ben mahalle halkının yapılan bu saldırıya karşı koyacağını, direniş sergileyeceğini sanmıyorum ama karşı koymak, direnmek gerekir. Buradaki halk örgütsüz, örgütlü bir halk olsa mahallemize kentsel dönüşüm adı altında rant bu kadar kolay getirilemezdi. Bu sebeple süreci iyi okumak, takip etmek gerekir.

Afet yasası, yıkım yasası

İstanbul: 3 Haziran günü Okmeydanı halkı, Tapu Plan Takip Komisyonu ve Köy Derneklerinin çağrısıyla Piyale Paşa Mahalle Muhtarlığı önünde bir araya geldi. Mahalleli devletin yoksullara dayattığı

Afet Yasasını protesto etmek için "Afet yasası yıkım yasasıdır, barınma hakkımıza sahip çıkalım" yazılı pankart açarak yasaya karşı tepkisini dile getirdi. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz",

"Afet yasası geri çekilsin", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "AKP yasasını al başına çal" vb sloganlar atan halk mahalle içinde bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Kitle adına yapılan açıklamayı **Gönül Arslan** okudu. Arslan, basın açıklamasında devletin yasa ile kentsel/rantsal dönüşüm sürecini hızlandırmak istediğine vurgu yaptı. Arslan sözlerine şu şekilde devam etti; "Yıllardır oturduğumuz evlerimizi, dişimiz ile tırna-

ğımız ile biriktirerek, her türlü yaşamsal ihtiyaçlarımızdan kısıp hak ettik. Afet yasası yasalasmadan önce birçok kez belediyeler tapu dağıtacaklarını söyleyerek halka umut verdiler, bunu seçim malzemesi haline getirdiler. Artık afet yasasıyla gö-

ruyoruz ki evlerimiz, kamusal alanlarımız, yaşam alanlarımız, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından sermayeye açılıyor." Açıklamanın ardından çeşitli köy derneklerinin yöneticileri birer konuşma gerçekleştirdiler.

* Halkın yıkımlara karşı tepkisi sürerken; yıllardır evleri yıkım tehdidi altında olan **Sarıyer Derbent**'te evlere yasal uyarılar başladı. Sarıyer Kaymakamlığı, mahalledeki boş evlere yerleşenlere, evlerinden çıkmaları için yazı gönderdi. Gelen yazıya göre mahalleliler 3 gün içerisinde evlerini boşaltmak zorunda bırakıldı.

* "Yasal" uyarılar İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde de başladı. 60 eve gönderilen tebligatın ardından biraraya gelen mahalle halkı, avukatlar ve mahalledeki devrimci, ilerici, yurtsever güçler halk toplantıları düzenlemeye başladı. İlerleyen günlerde mahallede yıkımlara karşı daha ciddi örgütlenmelerin oluşturulması yönlü çalışmalar hız verildi.

Vadiler "acil kamulaştırma" adı altında talan ediliyor

👉 **Limak Şirketinin Pembelik barajı yapma çalışmalarına karşı 13 aydır direnişlerini kesintisiz bir şekilde sürdüren Peri Vadisi köylüleri, Dünya Çevre İçin Mücadele Günü'nde kendilerine destek veren çok sayıda yaşam savunucusuyla birlikte 5 Haziran'da direniş nöbeti tuttu.**

Bugün vadilerde 1939 yılında çıkartılan Milli Müdafaa Mükellefiyeti Kanunu'na göre "acele kamulaştırmalar" yapılıyor.

"Acele kamulaştırma" 6830 sayılı İstimlak Kanunu'nun 27. maddesine göre, "Milli Müdafaa Mükellefiyeti Kanunu'nun uygulanmasında yurt savunması ihtiyacına veya aceleliğine Bakanlar Kurulunca karar alınacak hallerde veya özel kanunlarla öngörülen olağanüstü durumlarda gerekli olan taşınmaz malların kamulaştırılması" söz konusu olmaktadır. Dolayısıyla "acele kamulaştırmanın" uygulanabilmesi için ya olağanüstü bir durum ya da olağanüstü bir durumu tespit eden bir Bakanlar Kurulu kararı söz konusu olmalıdır.

Birçok vadiye olduğu gibi Peri Vadisi'nde de "acele kamulaştırma" adı altında

baraj yapılmak isteniyor. Peri Suyu üzerinde faaliyette bulunan **Özlüce** ve **Seyran-tepe** Barajlarının yanı sıra **Kığı, Pembelik** ve **Tatar Barajı** yapım aşamasında. Ayrıca 2 barajın da yapım projesi bulunuyor. Projeler tamamen hayata geçirildiği takdirde 60'tan fazla köy su altında kalacak. 84 köyde zorunlu göç yaşanacak; böylelikle köylere geri dönüş projesi yerine devlet destekli inşa edilen barajlar ile Dersim'de yaşayan halk yerinden yurdundan zorla göç ettirilecek.

Limak Şirketinin Pembelik barajı yapma çalışmalarına karşı 13 aydır direnişlerini kesintisiz bir şekilde sürdüren Peri Vadisi köylüleri, Dünya Çevre İçin Mücadele Günü'nde kendilerine destek veren çok sayıda yaşam savunucusuyla birlikte 5 Haziran'da

direniş nöbeti tuttu.

Burada **Peri Vadisi Koruma Platformu** adına yapılan açıklamada, vadilerinin "acele kamulaştırma" kanununa dayanılarak talan edildiğine ve Limak şirketinin devletle el ele vererek yaşam alanlarını yok etmek istediğine dikkat çekildi. Yapılan açıklamada "*Limak şirketi devletle el ele vererek doğayı ve yaşam alanlarını metaleştirerek içindeki tüm varlıkları da bir piyasa malı haline getirmeyi amaçlamaktadır. Kalkınma adına, enerjide dışa bağımlılık gibi safsatalarla, şirin görünme, yatırım yapıyormuş gibi gösterme, gündem saptırıcı açıklamalarla doğal yaşam alanlarımız, koruma öncelikli alanlarımız, sularımız, vadilerimiz, verimli topraklarımız birilerine peşkeş çekiliyor ve yağmalanıyor. Bu çerçevede bölge halkının ekip biçtiği ve atalarından kalan bu topraklar, Orman ve Su İşleri Bakanlığı'na bağlı İl Çevre ve Orman Müdürlüğü ve baraj ihalesini alan holdingler bu arazileri ormanlık alan diye göstererek, elimizden alarak ve almaya çalışarak, kadastro çalışmalarında da resmileştirip, köylülerin haklarında davalar açılmıştır*" denildi.

LİMAK yönetim kurulu başkanı **Nihat Özdemir**'e de seslenen açıklamada; hilelerle, düzenbazlıkla, zorbalıkla ellerinden alınan topraklarını geri istediklerini ve şu anda hukuksuz bir şekilde fiili olarak yapılan işgale bir an önce son verilerek vadilerini terk etmeleri istendi.

...Kısa...Kısa...

👉 Çanakkale Çevre Platformu'nun çağrısıyla 3 Haziran'da siyanürlü altın madenciliğine karşı Etili Köyü'nde miting yapıldı. Çanakkale'den Etili Köyü'ne yola çıkan çevre hakkı savunucuları mola yerlerinde konuşmalar yaparak siyanürlü altın madenciliği yapılmasının doğaya vereceği tahribata dikkat çekti.

👉 Araklı İlçesi'nden minibüslerle Trabzon'a gelen köylüler, Turup mevkinde, sarıçam ve ladin ağaçlarının bulunduğu 400 dönüm araziye Katı Atık Bertaraf Tesisi kurulması girişimini pankartlarla protesto etti. Trabzon Valiliği önüne gelen ve Vali Recep Kızılcık'ın makam aracının önüne kesen köylüler, çöp tesisinin yapılmasını istemediklerini belirtti.

👉 Tozanlı Çevre Platformu, Tokat'ta Tozanlı Deresi'nin çevresine yapılması planlanan 5 HES projesine karşı eylem yaptı. Köylüler, "Dere geliyor dere/kumunu sere sere/tabut beni al götür/HES'in olduğu yere" yazılı bir pankarta sarılı tabut taşıdılar. Eylemde Hopa'da polis saldırısı sonucu hayatını kaybeden Metin Lokumcu ve HES inşaatlarında hayatını kaybeden işçiler anıldı. Yürüyüşün ardından HES projelerine karşı mücadele deneyimlerinin konuşulduğu panel yapıldı.

👉 Amed'de Pasur Doğal Çevreyi Koruma Platformu (PADÇEK) tarafından organize edilen HES protestosu Kulp'ta yapıldı. Halk pankartlarla yaklaşık 4 kilometre yürüyerek Kulp Çayı Köprüsü üzerinde eylem yaptı.

👉 HES karşıtı mücadelenin sürdüğü Antalya Alakır Vadisi'nde yapılması planlanan HES projelerinden Alakır 2 HES için verilen "ÇED gerekli değildir" kararı mahkeme tarafından iptal edildi.

Hopa, Solaklı, Gerze... Eşkiyalar her yerde!

İstanbul: Karadeniz'de gerçekleştirilen HES projelerine her gün bir yenisi ekleniyor. Bunlardan birisi de Trabzon'un **Kök-nar** ve **Karaçam** köylerinde gerçekleştirilmektedir. Kolluk kuvvetleri ile çevrilen bölgede adeta "OHAL" uygulanıyor. 2 Haziran günü Solaklı'da yaşananları protesto etmek için Gümüşsuyu'nda bulunan Şekerbank Merkez Binası önünde bir araya gelen Solaklı köylüleri Şekerbank'ın HES projelerini finanse etmesini protesto etti. Eylemde kit- le adına açıklama yapan **Atilla Oğuz** Solaklı'da direnişin devam ettiğini belirterek, mafya tarafından halkın tehdit edildiğine, jandarma ve polis, direnen köylülerin üzerine gaz bombalarıyla saldırdığına dikkat çekti.

"Biz HES'çi şirketlerle komşu olmak istemiyoruz"

Eylemin ardından Solaklı'da yaşananlar hakkında **Ali Tatlı** ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Öncelikle Solaklı'da yaşananlar hakkında bilgi verebilir misiniz?

- Şu an Solaklı Vadisinde 36 HES projesi bulunmaktadır. Of'tan tutalım Çaykara'ya, hatta Köknar'a kadar ulaşmıştır.

Köknar halkı dere-sinin, doğasının yağmalanacağını anladığı anda tepki göstermeye başladı. Yaklaşık 600 güvenlik gücüyle vadiye gelen HES'çilere halk tepki gösteriyor. 65 yaşında olan annem yerlerde sürüklenerek yumruklanıyor ve yüzüne biber gazı sıkılıyor. Yine dün 80 yaşında yaşlı bir amcayı gözaltına almaya çalıştılar. Dün 4 arkadaşı-mız gözaltına alındı.

Ashında sorun şurada; bugün Şekerbank'ın ortak olduğu ve orada HES projelerini yürüten Derebaşı AŞ oraya 700 jandarma ile gelip HES'ini de kurabilir, bunlar burada 49 yıl kalacak. 49 yıl komşu olacağız. Şimdi bizim oralarda söylenen bir şey var. Biz bu HES'çilerle, değil 49 yıl bir an bile komşu olmak istemiyoruz. Bu da bizim mücadelemizin süreceği anlamına geliyor.

- **HES projelerinin büyük bir bölümü Karadeniz'de yapılmak isteni-**

yor. Bu anlamıyla sizce neden Karadeniz seçiliyor?

- Bu konuda çok farklı yorumlar var. Özellikle bu vadilerin yağmalanması coğrafyanın uygun olmasından kaynaklanıyor. Ayrıca köylülük de tasfiye edilmek isteniyor. Bölgenin kültürünü de yok etmek istiyorlar.

- HES'in bölgedeki tarıma etkisi ne olur?

- Bölgede mısır ekeriz, fasulye, patates ekeriz. Bunlar da geçimlik içindir. Yani bugün o dere kurutulursa bölgede yaşam kalmayacak. Ne köylüler yiyecek bir şey bulacaklar ne de doğadaki canlılar içecek su bulacaklar.

Golik "görölmüştür"

H. Merkezi: Bolu F Tipi Hapishane'de tutsaklar yeni bir Kürtçe mizah dergisinin altına imza attılar. **Golik** (Buzağı) adını verdikleri Kürtçe mizah dergisinin ilk sayısının dağıtımını, İstanbul'da Fırat gazetesiyle birlikte gerçekleştirdi. Golik dergisinin çıkarılmasındaki fikrin içerden doğduğunu söyleyen tutsaklar, karikatürle uğraşan arkadaşlar olarak "Neden Kürtçe mizah dergimiz yok?" sorusunu tartışıp, böyle bir boşluğun olduğunu ve bu boşluğu doldurabilecekleri kanısına vardıklarını belirttiler. Derginin tamamen içerideki üretimle çıktığını vurgulayan tutsaklar, şunları söylediler; "*Golik fikri F tipi hapishanenin bir hücrelerinde doğdu. Fakat Golik'in duvarları arasında mahsur kalmasını istemiyoruz, o dışarıda özgür dolaşsın. Ayrıca çizimleri içeri ile sınırlı tutmayı Türkiye ve dünyadaki bütün çizer dostlara kapımız açık olacaktır.*"

"5 no'lu zindan" yazarına 1 yıl 3 ay zindan cezası

12 Eylül Askeri Faşist Cunta döneminde ve sonrasında Amed'deki hapishane koşullarını, işkence ve insanlık dışı uygulamaları anlatan kitabın yazarı **İrfan Babaoğlu** ülkenin diğer devrimci, demokrat, yurtsever gazeteci ve yazarları gibi devletten "nasibini" aldı.

Ezilenlerden yükselen her sese büyük bir "özveriyle" saldıran devlet, yazarları ve aydınları da sudan sebeplerle bir bir içeri doldurmaya devam ediyor. "**Auschwitz'ten Diyarbakır'a 5 No'lu Cezaevi**" kitabının yazarı İrfan Babaoğlu'na kitabın belli sayfalarında "örgüt propagandası" yaptığı kanaatine varan "devlet adaletinin cübbeli bekçileri" 1 yıl 3 ay hapis cezası verdiler.

Ayrıca kitabı yayınlayan **Aram Yayinevi**'ne de 16 bin TL para cezası verildi. Yazar Babaoğlu ise savunmasında şunlara değindi; "*12 Eylül işkencecileri yargılanırken, yaşananları anlatmanın suç sayılması çifte standarttır. Üç yıl boyunca bu cezaevinde nelerin yaşandığını kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla ele aldığım gerçeğini görmezlikten gelmiştir. O dönemin mağdurları, sanıkları veya tutukluları olan bizlerin sarf ettikleri sözler, gösterdikleri tavırlar da o dönemin koşullarında ele alınmalı, insanlık onurunu korumak adına masum sayılmalıdır.*"

"Uludere hiçbir şekilde unutulmasın!"

İstanbul: Sanat cephesinden Roboski katliamına hem bir tepki hem de bir belge niteliğinde yeni bir çalışma. Pınar Aydınlar, Mart ayında "Mavi bir düşün" isimli albümünün "İraksamalar" ezgisinin klibini Roboski'de çekmişti. Yaşanan katliamın geride bıraktığı acıyı klibine taşıyan Pınar Aydınlar'la Roboski çekimleri, yaşanan katliam ve Başbakanın açıklamalarına ilişkin kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

- Yeni bir klip çektiniz. Yer olarak Uludere-Roboski'yi seçmenizin sebebi nedir?

Pınar Aydınlar: Kürt halkımızın üzerine yağın bombaları unutturmak adına bir tepkiydi. Çünkü Roboski katliamında katledilen 34 genç bizim insanımızdı. İnsanlar yaşam mücadelelerini, ekmek kavgalarını ne zor şartlarda veriyor. 34 genç arkadaşımız bile bile, göz göre göre Roboski'de katledildi. Biz Mezopotamya Kültür Merkezi'yle gittik. Gittiğimizde tabii ki bazı şeylere tanık olduk. O acıya yakından dokunabilmek, acılarına biraz olsun yoldaş olabilmek... Bunun ne kadar anlamlı olduğunu bir kere daha anladık. 4 saat gidip 4 saat geliş uzun bir yol mücadelesi, 50 lira için ve bunun karşılığı da yaşamları.

Bunlar bu ülkenin acı gerçekleri. Biz bugüne kadar zulümler gördük, katliamlar yaşadık ve yaşamaya da devam ediyoruz. Tabii ki Kürt halkının yanındayız. En çok halkların dayanışmasına ihtiyacımız var bugün.

Birbirimize karşı yüzyıllardır düşmanlık öğretilirken, yaşadığımız coğrafyanın özgür bir ülke olabilmesi için omuz omuza mücadele etmek gerektiğini anlatmak istedik. Roboski'de katledilen canlarımızı yalnız bırakmamak adına, onların dertlerinin kendi derdimiz olduğunu bir kere daha tekrarlamak adına bu klibi çektik.

- Çekim süresince zorluk yaşadınız mı?

- 5 gün kaldık Roboski'de. Şartlar zor muydu, evet zordu ama insan hemen adapte olabiliyor. Çünkü ne için gittiğinizi, neye hizmet ettiğinizi ve kimlerle olduğunuzu çok iyi biliyorsunuz. Bunu bildiğiniz zaman sorun yok. Oraya alıştık hemen ama acıya alışmak gerçekten çok zor. Çünkü Encü aileleri-

ni gördük, 34 çocuğun annelerini gördük, annelerin dramına tanık olduk, hele ki tanrı inançları çok güçlü olan bir bölge ve zaman zaman nasıl tanrıyı sorguladıklarına da tanık olduk. Zaten Kürt halkının yaşam karşısında ne kadar ezildiğinin, bu ülkede ne kadar yok sayıldıklarının farkındayız. Dilleri yasaklanan bir coğrafya... Her şey baskı altında. Karşımızda bütün hakları ellerinden alınan bir halk gerçekliği var.

Ve bütün bunlara rağmen hiçbir zaman direnmekten vazgeçmeyen bir halk var karşımızda. Ben Kürt halkının bu duruşunun her zaman önemsenmesi ve hak ettiği değerin verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Mesele, gerçekten birbirimize yoldaş olabilmekte, onun için Roboski'ye gittik ve oradaki insanları tanıdık. Biz çekimleri yaparken bir görüntüde dağda, kaçaktan gelen bir arkadaş gördük, şaşırдық. Ama bu Roboski'nin gerçeklerinden biriydi. Bize "yabancı", değişik geldi ama onlar o koşullarda yaşıyordu zaten.

Çekimlerin engellenmeye çalışılmasına, baskı uygulanması rağmen kimse vazgeçmedi. Hep beraber bu klibi oluşturduk. Ailelerin, annelerin hepsinin acısı o kadar gerçek, o kadar taze ve sıcak ki, kimseye ağla, kimseye dur düşün denmedi. Böyle bir şey olmadı her şey tüm doğallığı içinde gelişti. Biz katledilen bir halkın yanında olma mücadelesi verirken bir yandan sadece düzenin istediği sanatçı anlayışını bize dayatmaya çalışan başka bir yapı var.

Ama şu gerçekten önemli, eğer bugün tepki koymuyorsanız, ezilenden yana, haklıdan yana saf tutamıyorsanız gerçekten o zaman düzenin iş birliğisidir, bunun başka bir açıklaması yok. Benim de yol aldığım sanat ve sanatçı anlayışı da olabildiğince muhalif bir kimlik içinde her zaman bu ülkenin ezilenlerinin yanında saf tutmaktan geçiyor.

- Klip şu ana kadar burjuva-feodal medyada hiç yayınlanmadı, sizce bunun sebebi ne?

- Tabii klip yayımlanmıyor. Bütün kanallara verildi. Ama bu "cesaret" işi sonuçta. Zaten yandaş medya ve ku-

rumların hiçbir şekilde buna ilgi göstermeyeceğini biliyorduk. Bu bizim için çok sürpriz değil. Alevi ve Kürt halkının arasını açmaya çalışan anlayışların onaylamadığı bir çalışması bu.

Çünkü düzene ters gelen bir çalışma. Siz bu klibi yayınlarsanız; bugün Tayyip Erdoğan'dan, İdris Naim'e kadar onun bütün kabilesini karşınıza alırsınız demek.

Çünkü söyle bir şey var ki, insansız hava uçakları, Heronlar o uçakları harekete geçiren bir zihniyet/anlayış var. Bu anlayışın adı AKP.

Bugün Roboski'de bombalar yağdı yarın öbür gün bir kez daha bir Sa-

biha Gökçen geleneğinin tekrarlanmayacağına kim karar verebilir.

"Bizim çocuklarımız satılık değil"

- Başbakanın "Her kürtaj bir Uludere'dir" sözleri ve bu söylemlerle Roboski'yi "gündemden" düşürme çabası hakkında ne düşünüyorsunuz?

- AKP politikacıları gündemi değiştirmek için her an başka bir gündem ortaya atmakta marifetlidir. Bazen çok sinsiyapılıyor bu gündem değişikliği. O zaman elektrikten tutun da benzine kadar, yaşam haklarına varana değin saldırılar inceden inceye geçiriliyor.

Ama bu sefer ellerine yüzlerine buluşturdular. Hem kürtaja karşı çıkmak gibi bir haddini bilmezlik var. Hem diğer yandan bunun Uludere'deki çocukla eş tutulması var. **Yalnız şu unutulmamalı: Uludere'de ölen çocukları siz katlettiniz!** Ama kürtaj insanların bireysel/kişisel hakkıdır.

Bırakın bunları, başka kimsenin haddine değil. Pervasızlıkları diz boyu. Bugün kürtaja kadar geldiyse bu mesele yarın kim bilir nereye varacak? Kürtaj yasaklanırsa sağlıksız ortamlarda kadın ölümleri çoğalacak, o zaman bunların tek sorumlusu AKP olacaktır.

- Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bu klip yapılırken hiçbir ticari amaç güdülmedi. MKM'ye de çok teşekkür ediyorum. Klip bir belgesel niteliği taşıyor. Uludere hiçbir şekilde unutulmasın. Bize aileler şöyle demişti; "Biz asla onların tazminatlarını istemiyoruz. Bizim çocuklarımız satılık değil. Eğer adalet varsa o adaleti biz de istiyoruz."

Bizler hiçbir şekilde unutmaktan yana değiliz. Çünkü unutmamanın kabul edilme olduğunu ve devamının geleceğini biliyoruz.

Çevre katliamlarına karşı Munzurun sofrasında buluştuk

İstanbul: Munzur Çevre Derneği ve Munzur Kültür Derneği tarafından “Munzurun sofrasında buluşalım!” şiarı ile 10 Haziran günü Sancaktepe Taşdelen mesire yerinde bir piknik gerçekleştirildi.

Dersimlilerin, çevre dostlarının biraraya geldiği piknikte, çevreye-doğaya dönük saldırılara dikkat çekildi. İstanbul’un iki yakasından olmak üzere çok sayıda semtten otobüsler kaldıran Munzur Çevre ve Munzur Kültür Derneği piknik alanını doğa ve çevre temalı pankartlarla süsledi. **“Kimliğime, inancıma, kültürüme dokunma”**, **“Zorunlu din dersleri kaldırılсын”**, **“Munzur’da, Bergama’da, Kazdağları’nda, Siyanürlü altın işletmeciliğine Hayır”**, **“Doğuda, Batıda, Kuzeyde ve Güneyde Yanan Ormanlar değil ciğirimizdir”** yazılı pankartların asıldığı piknik alanında, Yeni Demokrat Kadın’da son günlerde başbakanın kürtaj açıklamalarını protesto eden dövizleri piknik alanının birçok yerine astı.

Sabah kahvaltısının yapılmasının ardından, programa geçildi. Munzur Çevre Derneği bünyesinde bir süredir çalışmalarını yürüten **Munzur Çevre Derneği Halk Korosu** ilk sahneyi aldı. Ermenice, Kürtçenin Zazaki ve Kırmanci lehçelerinde, Arapça solo türkülerle birlikte çok sayıda ezgiyi seslendiren koro, ilk

kez sahne almasına karşın oldukça beğeni topladı. Kitlenin eşlik etmesiyle hep birlikte söylenen türkülerin ve çekilen halayların ardından iki kurum adına açıklamayı Munzur Çevre Derneği Başkanı Sema Gül yaptı. Doğaya ve çevreye yönelik gerçekleştirilen pervasız saldırılara değinen **Sema Gül**, Dersim-Peri’de, Hopa, Tortum ve Gerze’de çevrenin-doğanın tahrip edilmesine karşı yürütülen mücadelenin sürdüğüne dikkat çekerek duyarlılık çağrısı yaptı. Konuşmanın ardından **Tolga Sağ** bağlamasıyla halk türkülerini sevenleriyle paylaştı.

Programın ikinci bölümü **Mehmet Ekici**’nin Zazaca seslendirdiği türkülerle başladı. Kitlenin de halaylarla eşlik ettiği Ekici’nin ardından sahneye **Niyazi**

Koyuncu çıktı. Karadeniz’in hırçınlığını Karadeniz’in rüzgarıyla birleştiren Niyazi Koyuncu’dan sonra **Pınar Aydınlar** sahne aldı. Metalurji Yüksek Mühendisi **Cemalettin Küçük** de siyanürlü altın işletmeciliği hakkında bilgi verdi. Piknikte Umut Yayımcılık standı açılırken gazetemiz Kartal Büro eski çalışanı Suzan Zengin tarafından Almanca’dan çevrilen, Ulrike Meinhof’un yaşamını anlatan **“Ulrike Meinhof’un Ölümü”** isimli kitapta okuyucuyla buluştu.

Piknikte son günlerde Özgür Gelecek okurlarına yönelik tutuklamaları protesto eden **“Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz/Partizan”** pankartı dikkat çekti.

“Tutsak öğrencilere özgürlük” mitinginden notlar..

9 Haziran’da sayıları 700-800 arasında değişen tutsak öğrenci arkadaşlarımız için alanlardaydık. Kadıköy Tepe Nautilus’tan iskeleye doğru yüzlerce kişi yürüdük. Ve herkes hep bir ağızdan “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük” şiarını bağırdık. **HDK İstanbul Gençliği**, **Tüm-İGD**, **DİP** ve **TÖDİ** (Tutsak Öğrencilerle Dayanışma İnsiyatifi)’nin örgütlediği miting birçok açıdan anlam-

lıydı. Öncelikle HDK İstanbul Gençlik Meclisi olarak bir kampanya çalışması biçiminde ele aldığımız tutuklu öğrenciler meselesi, HDK’nin faaliyetinin olduğu diğer alanlar açısından örnek teşkil etmesi önemliydi. Zira HDK’nin birçok çalışmasının bu anlamıyla birbirini besleyen nitelikte olması gerekiyor.

Gerçekleştirdiğimiz bu miting kamuoyu nezdinde bir duyarlılık yaratıyor ve var olan bu toplumsal durumu daha da keskinleştiriyor. Miting bu anlamıyla bir süredir çalışması yürüttüğümüz kampanyanın bitişi niteliğinde bir eylemdi. Bugünkü durum itibarıyla 700’ü geçkin sayıda öğrencinin tutsak olması bize bu meseleye daha fazla eğilmemiz gerektiğini söylüyor.

Elbette kampanyamızın 700’ü geçkin sayıda öğrenci arkadaşımızın serbest bırakılması ile sonuçlanmayacağını biliyorduk. Bunu devletin artan saldırılarından onlarcasının gün gün tutuklanmasından anlayabiliriz. Biz böyle söyleyerek örneğin; miting gibi çalışmaların gereksiz olduğunu söylemiyoruz. Gerçekten de binlercesinin özgürlüğü bağırması ve bedel ödemeye hazır olması çabalarımızın gereksiz olmadığını göstergesi. HDK İstanbul Gençliği nezdinde tüm HDK çalışmalarının yeni bir yapı üzerinden şekillenmesi beraberinde birçok eksikliği, sıkıntıyı getiriyor.

Miting çalışmalarımızın bu anlamıyla

öncesinde ve sonrasındaki gözlemlerimiz bunu gösteriyor. Sadece miting açısından olmamak kaydıyla çalışmalardaki atılığımız ve bu sıkıntıyı fark ettiğimizde müdahale de gecikmemiz bunu gösteriyor. Keza HDK İstanbul Gençlik bileşenleri olarak zaman zaman yaşadığımız uyuşma sorunu çalışmaların aksamasının temel nedenlerinden. Örneğin; miting öncesinde HDK Gençliği olarak çalışma yürüteceğimiz alanları belirliyoruz. Mitingin 1-2 gün öncesine kadar buralarda çalışma yürütülmüyor.

Günü geliyor ve miting için 2 gün kala çalışmalarımızı yürütmeye çalışıyoruz. Bileşeni olduğumuz bu kurum ya kendi çapını aşan bir perspektif çiziyor

AKP hükümeti boyunca 171 çocuk katledildi

H. Merkezi: İHD Amed Şubesi Çocuk Komisyonu, **4 Haziran Uluslararası Çatışma Kurbanı Masum Çocuklar Günü** sebebiyle yaptığı yazılı açıklamayla AKP’nin hükümet olduğu dönem boyunca 171 Kürt çocuğun katledildiğini belgeleyen raporun verilerini paylaştı.

Açıklamada T. Kürdistanı’ndaki faşist uygulamalardan en çok etkilenen kesimin başında çocukların geldiği vurgulanarak **“Geçtiğimiz yıl içerisinde Şırnak’ın Uludere İlçesi Roboski Köyü’nde savaş uçaklarının bombardımanı sonucu katledilen 34 köylünün yarısından fazlasının çocuk olduğunu bir kez daha hatırlatmak isteriz. Derneğimizin verilerine baktığımızda sadece 2011 yılı içerisinde 33 çocuk bölgede yaşanan çatışmalı sürecin kurbanı olmuştur. Yine AKP’nin iktidara geldiği 2002 yılından bu yana 171 çocuk yaşamını yitiren, çatışmalı sürecin yoğun bir şekilde başladığı 1988 yılından bu yana yani 24 yıl içerisinde öldürülen çocuk sayısı 552’yi bulmuştur”** denildi.

Ancak İHD Amed Şubesi’nin açıklama yapmasından birkaç gün sonra Colemerg-Gever’de (Hakkari-Yüksekova) gerilla cenazesine katılan 15 yaşındaki **Özgür Taşar**’ın polis panzerinden açılan ateş sonucu yaşamını yitirmesiyle katledilen çocuk sayısı 172’ye ulaştı.

ya da aslında var olan potansiyel üzerimizdeki siyasal atılığın kurbanı oluyor.

Örneğin; gençlik meclisinin toplantılarından büyük ölçüde kafamız netleşmeden kalkışımız, var olduğumuz üniversitelerde meclislerin 1 yıllık çalışma süreci sonunda dahi hala kurulamamış olması yine bahsettiğimiz nedenlerden ötürüdür. Yine bu sebeptendir ki üniversitelerde gençlik meclislerinin kurulamamış olması, çalışmalarını “afiş yapma” ile sınırlı kalması mitingde kitleliliğin beklenenin çok altında olmasına neden olmuştur.

(İstanbul’dan bir YDG’li)

Bu ateş faşizmi yenecek

Armağandır sevdamız
Yarınlara
Devrim için düşen yürekli
Umutlara
Gelecek günler ışık tutacak
Kavgamıza
Hep birlikte söyleyeceğiz
türkümüzü
Faşizme karşı
sözümüzü
Eylemimiz
Yaşamak
Şiarımız
Yaşatmak
Emeğimiz ayrılıkları seveda ile
Buluşturmak
Silahları elden ele
Dolaşmak
Bedenleri canla
Kazanmak
PARTİZAN aşkı ile aydınlanmak

Kürtaj haktır, Roboski katliam!

26 Haziran günü AK Parti Genel Merkez Kadın Kolları 3. Olağan Kongresi'ndeki konuşmasında sezaryene karşı olduğunu söyleyen TC Başbakanı R.T. Erdoğan'ın "Her kürtaj bir Uludere'dir" söylemi ve ardından kürtaj hakkına yönelik saldırıların artması karşısında sokaklara dökülen binlerce kadın "Kürtaj hak, Roboski katliamıdır" dedi.

İstanbul

* 28 Mayıs günü saat 19.30'da Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen ve aralarında Yeni Demokrat Kadınlar'ın da bulunduğu HDK İstanbul Kadın Meclisi "Bedenimiz bizimdir" diyerek yapılan açıklamalara ve bu ekseninde yürütülen tartışmalara tepki gösterdi. Taksim Tramvay Durağı'na yapılan ve oldukça coşkulu geçen yürüyüş boyunca kadınlar, Taksim Beyoğlu Polis Karakolu'nda yaşanan

Polis Karakolu'nda yaşanan tecavüz olayına da tepki gösterdi ve Beyoğlu Polis Karakolu'ndan gelen polis ba-

rikatının yanından geçerken "Tecavüzcü polis hesap verecek" sloganını haykırdı.

* 3 Haziran günü Kadıköy Altiyol'da bir araya gelen ve aralarında YDK, SKM, DÖKH, İFK'lı kadınların da bulunduğu kadın örgütleri, Kadıköy İskele Meydanı'na doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Binlerce kişinin katıldığı eylemde ayrıca ajitasyonla bildiri dağıtımı da gerçekleştirildi. Yürüyüşün ardından Kadıköy İskele Meydanı'nı dolduran binlerce kadın burada türkülerle halay çekti.

Kadın kurumları adına yapılan açıklama Türkçe ve Kürtçe okundu. Açıklamanın ardından Sanatçı Pınar Aydınlar da bir konuşma gerçekleştirdi. Aydınlar devletin tüm yaşam alanlarında kadınlara saldırdığına değinerek, kürtaj hakkını savunmaya devam edeceklerini belirtti.

Aydınlar, konuşmasının ardından Çav Bella marşını okudu. Aydınlar'ın ardından eylem Bandista'nın kadın hareketinin hafızalara kazınan sloganlarıyla oluşturduğu şarkılarıyla devam etti.

* Sarıgazi: Kürtaj hakkına yönelik saldırılarla ilgili 6 ve 7 Haziran günü bildiri

dağıtımını gerçekleştirdik. Burada bildirimizi uzattığımız her kadına "kürtajın yasaklanmaya çalışılması" üzerine ne düşündüklerini sorduk. Genel olarak kadınlardan şöyle cevaplar aldık: "Kınıyoruz", "Artık dur demek gerek", "Bu kadar bozuk bir zihniyet olabilir mi?"... Dağıtımlar sırasında hükümetin söylemlerinden etkilenen ve bu yüzden kafa karışıklığı yaşayan kadınlarla da sohbet ederek, bu konuda kararın kadına ait olması gerektiğini anlattık.

7 Haziran'da pazarda dağıtım yaptık.

(Sarıgazi YDK)

Çanakkale

4 Haziran günü DGH, Halkevi, SGD, Öğrenci Kolektifi ve YDG'li Kadınlar olarak Golf Çay Bahçesi'nden İl Binasına bir yürüyüş düzenledik. AKP il binası önünde yapılan basın açıklamasında "Kürtaj hakkımızın bahane edilerek bedenimizin, emeğimizin ve geleceğimizin denetim altına alınmaya çalışıldığını farkındayız. Ne kürtaj hakkımızın ne de bedenimiz, emeğimiz ve cinselliğimiz üzerindeki haklarımızın sınırlandırılmasına izin vereceğiz" denildi.

(Çanakkale YDG'li Kadınlar)

* Eskişehir Demokratik Kadın Platformu bir eylem yaparak kürtaj hakkına yönelik saldırıyı protesto etmek istedi. Caddede üzerinde polis tarafından kurulan barikadı açmayan polis, bir süre sonra biber gazı, cop ve kalkanlarla kadınlara saldırdı. Polis saldırısı sonucunda biri fotoğraf çeken 8 kişi gözaltına alındı. Saldırı sonrasında çok sayıda yaralının olduğu öğrenildi.

* İstanbul Beşiktaş'taki Başbakanlık Ofisi önünde 4 Halkevi kadını "Kürtaj haktır, bedenimiz bizimdir" yazılı pankart açarak yolu tek yönlü trafiğe kapattı. Yaklaşık yarım saat süren eylemin ardından, polis 4 kadını zorla gözaltına aldı.

* Ankara Kızılay'da İzmir Caddesi'nde bulunan Melih Gökçek, Üniversiteli Kadın Kolektifi üyeleri tarafından yumurtayla protesto edildi. Bunun üzerine çok sayıda koruma ve sivil polis üniversitelilere saldırdı. 2 üniversiteli kadın, önce bir mağazaya kapatıldı, ardından gözaltına alındı. Polisin saldırısı sırasında olay yerinde olan bir kadını da "Ne yapıyorsunuz siz? Rahmimizi korumak size mi kaldı? Kadınlar doğru söylüyorlar, haklılar" diyerek tepki gösterdi. Kadının sözlerini duyan Gökçek, "Bunu da alın" diyerek talimat verdi. Gözaltı sayısı 3'e yükseldi.

* SDP'li kadınlar, kürtajın yasaklanmasına karşı kendilerini Ankara'da Sağlık Bakanlığı önünde zincirledi. Kadınların bedeni üzerinden sadece kadınların söz söyleyebileceğini belirten SDP'li kadınlar, "Kürtaj haktır" yazılı pankart açtı. Polis 4 kadını gözaltına aldı.

* Ankara Kadın Platformu'nun çağrısıyla Kızılay YKM önünde bir araya gelen kadınlar Başbakanlık'a yürüdü. Açıklamanın ardından kadınlar başbakana iletmek üzere yumurta attı. "Bunlara yetmez ama daha fazla yumurta" diyerek yumurtaları atan kadınlara karşı polisler kendilerini kalkanlarıyla korudu.

Basın açıklamasının ardından Yüksel Caddesi'ne gitmek ve oradan dağılmak isteyen kadınların önünü polis Yüksel Caddesi metro çıkışında hiçbir gerekçe göstermeden kesti. Yaşanan kısa süreli arbedede eyleme katılan hamile bir kadın, polis ile eylemciler arasında sıkıştı. Polis, kadının hamile olmasını belirtmesine rağmen barikadı açmadı. Kadınların kararlı tutumu sonucu polis barikadı kaldırmak zorunda kaldı.

* 8 Haziran Cuma akşamı saat 20.00'de İstanbul'da Galatasaray Meydanı, Adana, Mersin, İzmir'de Alsancak, Amed'de Sümerpark, Çanakkale, Sinop, Antalya, Eskişehir, Wan, Ankara, Sakarya, Bodrum... "Kürtaj Haktır, Karar Kadınların" demek üzere buluşan binlerce kadının isyanına tanık olduk. İller arası canlı bağlantılarla saat 20.00'den 24.00'e kadar süren eylemde bedenine sahip çıkan kadınlar sokakları işgal etti.

Kadın düşmanları ne dedi?

R.T. Erdoğan: "Kürtajı bir cinayet olarak görüyorum. Yatıyorsunuz, kalkıyorsunuz Uludere diyorsunuz. Her kürtaj bir Uludere'dir!"

Ayhan Sefer Üstün: "Tecavüze uğrayan kadınlar da kürtaj olmamalı, Bosna'dakiler olmadı!"

Recep Akdağ: "Bazen 'Annenin başına kötü bir şey gelmişse ne olacak?' vesaire gibi şeyler söyleniyor. Gerekirse öyle bir bebeğe devlet bakar."

Melih Gökçek: "Anası olacak kişinin hatasından dolayı çocuk niye suçu çekiyor. Anası kendisini öldürsün."

Fatma Şahin: "Kürtaj, sanki aile planlaması yöntemiymiş gibi ciddi manada artmış durumda. Halbuki hayat hakkı anne karnında başlıyor."